

Giới thiệu Đuôi Nhỏ Thật Ngọt

Editor: QuynhHuaLemon

Nhân vật chính: Đường Ôn - Hứa Hành Niên

Cao lãnh học trường x làm nũng mềm mại học muối.

Thể loại: 1V1, #ngọt, #thanh mai trúc mã, #sủng, thanh xuân vườn trường

Chuyện tình yêu thời học sinh luôn luôn ngọt ngào đáng yêu.

Bối cảnh của câu chuyện được diễn ra chủ yếu ở trường học.

Trích đoạn ngắn:

Sân trường giờ ra chơi ầm ập.

Học sinh tụ tập trò chuyện.

Một học muối, tân sinh viên lớp mười, lớn mặt thần nhiên nói chính mình thích học trường Hứa Hành Niên".

Mọi người giạt mình nhìn về hần, về mặt hóng chuyện.

Hần lại không chút để ý đầu ngón tay vẫn xoay xoay bút, ngoảnh mặt làm ngơ.

Thẳng đến nửa tháng sau, có người gặp được Hứa Hành Niên mạnh mẽ đem học muối bế lên, khóa vào trong ngực khi dễ, học muối tức giận đến nổi hai chân loạn choạng, hơn nữa còn muốn cắn hần, vừa tức giận kêu: "Hứa Hành Niên ngươi đại phôi đản -.- "

Toàn trường điên cuồng truyền nhau, học muối tân sinh viên theo đuôi cao lãnh học thần.

Lại sau này vào sinh nhật của Hứa Hành Niên, bạn học cả lớp vụng trộm chạy đến nhà hần muốn cho hần một kinh hi.

Kết quả nhìn thấy học muối đang mặc áo ngủ đem Hứa Hành Niên nhán trên sô pha thân mật.

Mọi người: "???????"

Mọi người: "Các người ở chung?"

Hứa Hành Niên nhấc mi mắt lên, đem đầu nhỏ của vị học muối đang mặt đỏ tai hồng kia ấn vào trong ngực, điềm nhiên mở miệng --

"Chúng ta từ nhỏ đã đính hôn."

□Câu chuyện này hàng ngày sẽ tạt một đồng cầu lương vào mặt hội cầu độc thân FA chúng ta, sủng tuyệt đối.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Ngày khai giảng với món trứng ốp la

Sáng sớm.

Tia nắng mỏng manh xuyên qua ngọn cây chiếu vào cửa sổ sát đất, tùy ý rơi trên sàn nhà, những chú chim nhỏ đậu trên cành cây nghỉ ngơi, tròn tròn đôi mắt nhìn vào trong phòng.

"Xèo xèo ——"

Dầu bắt đầu sôi, trứng được đập vào chảo dầu, chính giữa lòng đỏ trứng lộ ra một tầng màng trắng mỏng.

Một mùi hương mê người đang lan tỏa trong phòng bếp, hướng theo mùi hương nhìn lại, tiểu cô nương đang đứng ở trước bếp mặc một chiếc tạp dề hồng nhạt hình ô vuông, tay nhỏ trắng nõn đang nắm xẻng chiên trứng, chau mày, cố tình tránh xa một khoảng so với bếp, lại nhìn không được liếc mắt hướng vào trong chảo dầu nhìn.

"Không có việc gì, sẽ không bị dầu bắn đến." Một bên đi Cầm nhìn dáng vẻ này của nàng, ôn hòa mà cười rộ lên.

Tiểu cô nương kéo dài âm điệu "Nha" một tiếng, thật cẩn thận mà chính mình đưa người tới, đôi mắt to đen láy nhìn chăm chăm vào quả trứng.

Một chốc lát, lòng trắng trứng không sai biệt lắm đọng lại, đi Cầm lấy nắp nồi đặt lại ở mặt trên.

Đường Ôn khuôn mặt bị khí nóng hấp hơi đỏ lên, nhướn mũi chân từ từ chén lấy ra đĩa sứ, đôi tay bên cạnh ghi chép, bộ dáng ngoan ngoãn: "Muốn thời gian bao lâu mới có thể được đây?"

"Ba năm phút là được." đi Cầm cười trả lời, "Nếu không ngại trước đi lên kêu Hành Niên đi?"

"A, vậy cũng tốt." Nàng gật gật đầu, buông cái đĩa trong tay xuống, xuyên qua sảnh hành lang một đường chạy lên lầu hai.

Hắn là rời giường đi?

Nàng nghĩ như vậy, thông thả bước tới, bước chân cũng chậm lại một ít, cuối hành lang được ánh mặt trời chiếu sáng, dừng ở trên người một ít tia nắng ấm áp.

"Cốc cốc cốc ——"

Không ai trả lời.

"Cốc cốc cốc ——"

Tăng thêm một ít lực đạo, vẫn là không ai trả lời.

Đường Ôn buồn bực mà "Di" một câu, nghi ngờ mà nghiêng mặt, đem lỗ tai dán đến trên cửa, tìm kiếm động tĩnh bên trong —— sột soạt, giống như có tiếng dép lê trên sàn nhà cọ xát vang lên.

"Lạch cạch ——"

Cửa từ bên trong mở ra.

"Buổi sáng tốt lành!" Nghe được tiếng khoá cửa chuyển động, Đường Ôn lập tức đứng lên, đôi mắt cười cong thành một đường.

Hứa Hành Niên đứng ở cửa ngáp một cái, vẻ mặt lười biếng, ngọn tóc hỗn độn giống dây ăngten buộc ở đỉnh đầu.

Hắn đem đầu lệch qua trên cửa, xóc mí mắt đánh giá hai từ nhỏ xinh trước mặt, lúc sau hữu khí vô lực mà hừ một tiếng:

"..... Ân."

Đường Ôn: "Nên xuống ăn điểm tâm, hôm nay là ngày khai giảng."

"..... Khai giảng?"

Vốn dĩ ý thức còn mơ màng lại nghe được hai chữ này, bừng tỉnh mở to mắt, tức khắc thanh tỉnh không ít.

Đường Ôn cười hắc hắc, chỉ vào đồng hồ trên cổ tay nói: "Ta đây ở dưới chờ người?"

Hứa Hành Niên không nói chuyện, tầm mắt dừng lại ở tạp dề màu hồng phấn của nàng, nhìn xem cẩn thận.

Tiểu cô nương theo ánh mắt của hắn cúi đầu vừa thấy, cho rằng hắn là muốn hỏi lai lịch của chiếc tạp dề này, liền nắm chặt đầu ngón tay ngoan ngoãn mà giải thích: "Đây là ngày hôm qua cùng đi Cầm thời điểm đi dạo phố mua....."

"Nga," hắn lên tiếng, lại đột nhiên hỏi, "Còn có hình khác sao?"

"A..... Có," nàng bị hỏi đến có chút ngốc, nói "Có chiếc in hình củ cải ăn con thỏ."

"Củ cải ăn con thỏ?"

Hắn nhướn mày.

"A không phải," ý thức được chính mình nói sai, Đường Ôn liếm hạ môi, sửa lại lời nói, "Con thỏ ăn củ cải."

"Nga."

Hắn không yên lòng mà trả lời một câu, lại nhìn hai mắt nàng, sau đó nói: "Ta một lát liền xuống."

"Ăn!"

Hoàn thành nhiệm vụ Đường Ôn cảm thấy mỹ mãn, một đường chạy chậm đến phòng bếp dưới lầu, vừa vặn đi Cầm nhắc nắp nồi lên, tuyên bố đại công cáo thành.

Trứng chiên óp lét vàng tươi thật là đẹp mắt, nàng dùng xẻng chiên thật cẩn thận mà cho ra cái đĩa, lại rải một chút hạt mè mà Hành Niên thích ăn lên.

Đem sữa bò, bánh mì, trứng óp lét theo thứ tự bung lên bàn ăn, Hứa mẫu cũng rời khỏi giường, thấy Đường Ôn đang bôi sốt cà chua, có chút kinh ngạc.

"Ôn Ôn như thế nào dậy sớm như vậy?"

Nàng có chút ngượng ngùng, đỏ mặt đem miếng bánh mì trong tay đưa cho Hứa mẫu, nhỏ giọng nói: "Bởi vì hôm nay muốn đi khai giảng."

Một bên đi Cầm nghe xong, cười không ngấm miệng, nhin không được trêu ghẹo nói: "Dậy sớm như vậy còn không phải là làm bữa sáng cho Hành Niên đi, ngày hôm qua còn mua riêng tạp dề, thật là càng ngày càng hiểu chuyện."

Lời này vừa vặn làm cho Hứa Hành Niên vừa đi xuống lầu nghe được.

"Cũng không phải....." Tiểu cô nương còn nghĩ sẽ giải thích, có thể tưởng tượng được muốn đi cũng không có cái gì lấy cớ, thanh âm càng ngày càng nhỏ.

Hứa mẫu cười giúp nàng giảng hòa: "Hảo, người cũng nhanh lên ăn đi, trường học mới làm đồng phục cao trung có vừa người không?"

Hôm nay là ngày thành phố A, nhất trung tổ chức buổi lễ khai giảng, tân sinh viên đều phải nhận được thông qua trúng tuyển, sau đó ở lớp báo trước số đo, trường học theo quy định sẽ may đồng phục gửi đến tận nhà.

Đường Ôn ở thời điểm báo kích cỡ lúc trước, vẫn luôn rối rắm muốn hay không đồng nhất một số đo, bởi vì lúc ấy ly khai còn có một tháng, nàng sợ hãi trong thời gian này số đo sẽ tăng lên.

Nhưng trên thực tế trừ chiều dài của tóc, nàng căn bản không có gì biến hóa.

"May mắn báo số đo thường xuyên." Nàng chỉnh thẳng chiếc nơ xiêu vẹo trước ngực, tư thế đứng thẳng, đôi giày đã lau đến bóng loáng dưới ánh mặt trời phản xạ chói lóa mắt.

Hứa Hành Niên ôm áo đi tới, tùy tay đem cặp sách hướng chỗ ngồi đặt xuống, nhẹ nhìn lướt qua cổ chân nhỏ của nàng dưới quần đen, không nói.

Hứa mẫu thấy hấn ngồi xuống, cười hỏi: "Hành Niên hôm nay không phải muốn lên diễn thuyết?"

Hứa Hành Niên so Đường Ôn lớn hơn một tuổi, hiện tại ở thành phố A nhất trung học lớp 11, hôm nay muốn ở buổi lễ khai giảng làm đại biểu học tập diễn thuyết.

Còn tiểu cô nương đang sửa sang lại nơ, lỗ tai vừa động, ngạc nhiên lại gần, ngồi ở một bên ghế của hấn, mông hướng lên trên cọ cọ ——

Hai chân giống thường ngày tùy ý đung đưa, với không tới sàn nhà.

"Người muốn diễn thuyết?"

Nàng ghé sát khuôn mặt mượt mà cười tủm tỉm mà nhìn hấn, khóe môi mở rộng lộ ra má lúm đồng tiền giống rớt mật.

Hứa Hành Niên liếc mắt thấy nàng liếc mắt nhìn, cô nương cách hấn rất gần, mái tóc dài ngang eo theo động tác nghiêng mình của nàng từ sau lưng chảy xuống dưới, không nghiêng không lệch mà nhẹ cọ qua qua cánh tay hấn, gần trong gang tấc hương thơm quanh quẩn chớp mũi.

Có chút ngứa.

Hấn bắt động thanh sắc mà thu hồi tầm mắt, nhặt chiếc đĩa để đĩa trứng chiên trước mặt, lười biếng mà nói một câu——

"Ăn."

"Kia thật tốt quá!"

Tuy rằng thời điểm hấn học sơ trung là đại biểu tân sinh, nhưng khi đó nàng tiểu học còn chưa tốt nghiệp, chỉ có thể xem ảnh chụp Hứa mẫu chụp trở về, tiếc nuối đã lâu.

Lần này xem như thực hiện một mong đợi lâu dài đi.

Hứa Hành Niên nhẹ nhàng cắn xuống một ngụm, một ngụm cắn xuống kia khiến người ta rất muốn ăn trứng chiên, nhai hai cái, cảm giác cứng mềm còn có thể, ai ngờ còn không kịp khen, khớp hàm liền phát ra "Rắc" tiếng vỡ vụn.

Hắn dừng một chút, thiếu chút nữa không phản ứng kịp đây là cái gì.

"Ăn ngon sao?"

Đường Ôn với ánh mắt trông mong mà nhìn hắn, lông mi thon dài giống cái bàn chải nhỏ, ngay cả âm điệu đều mềm nhũn.

Hứa Hành Niên nhìn ánh mắt chờ mong của nàng, liếm khoé môi, liền nhanh chóng nhai nát vỏ trứng nuốt vào bụng, nhàn nhạt mà nói "Ăn", xem như đáp lại.

Tiểu cô nương thở phào một hơi, cái này cuối cùng cũng yên lòng, chịu ăn bữa sáng chính mình làm.

Hứa mẫu cười một cái, đem cái ly trên bàn đẩy đến trước mặt Đường Ôn:

"Ôn Ôn uống nhiều sữa bò một chút."

Nàng ngoan ngoãn gật đầu, nâng lên cái ly, nhìn về phía bên Hứa Hành Niên, lại liếc liếc ly sữa bò trong tay hắn, ngược đôi mắt to tròn đen láy nhìn về phía Hứa Hành Niên.

Hứa Hành Niên đã đọc hiểu ý của nàng, nhấn lại này, không tình nguyện mà cầm ly sữa trên bàn lên, cùng nàng chạm một cái hình dán hoạt hình in trên mặt ly, sau đó nghẹn khí uống một ngụm.

Hắn không thích uống sữa bò, thậm chí có thể nói là "chán ghét" hạng nhất.

Nhưng Đường Ôn hoàn toàn tương phản.

Nhìn hai người ăn đến thời gian không sai biệt lắm, Hứa mẫu nói: "Lý thúc đã ở bên ngoài đợi, khai giảng ngày đầu tiên, đừng để đến trễ."

"Ăn."

Hứa Hành Niên đáp ứng một tiếng, rút khăn giấy lau khô khoé miệng, thuận tay nhấc cặp sách trên ghế.

Thấy hắn phải đi, Đường Ôn cũng đem miếng bánh mì cuối cùng nhét vào trong miệng, xách cặp sách lên, khuôn mặt bị căng đến phình to, lẩm bẩm nói:

"A di, Cầm di, hẹn gặp lại."

Đầu tháng chín thời tiết vẫn khô nóng, ra cửa, tiếng ve kêu ồn ào náo động, từng làn hơi nóng vẫn phả vào người, ngay cả khung phong cũng lười biếng muốn nghỉ ngơi.

Tiểu cô nương nhanh nhẹn túm mái tóc dài của mình lại, thật nhanh dùng dây buộc tóc ở cổ tay cột thành tóc đuôi ngựa, cả người nhìn qua vô cùng có tinh thần.

Lý thúc là tài xế của Hứa gia, thường xuyên đón đưa hai đứa nhỏ đi học, lúc này đã yên tĩnh chờ ở ngoài biệt thự trong hoa viên, thấy hai người đi ra, cung kính mở cửa xe cho hai người.

"Lý thúc buổi sáng tốt lành, ta hôm nay cũng phải đi nhất trung học tập."

Nàng vẫy tay, trong ánh mắt cất giấu vô số vui sướng.

Lý thúc cười tủm tỉm mà đáp lại: "Cao trung chính là khó khăn hơn sơ trung nhiều, phải cố gắng a."

Nàng giọng mềm như bông mà dạ một tiếng, rồi ngồi trên xe.

Hứa Hành Niên từ cửa xe bên kia ngồi vào, hắn hơi hé cửa sổ xe, trong hoa viên nở đầy hoa, mùi hương lan tỏa khắp nơi, mùi hoa ập vào trước mặt, làm lòng người vui vẻ thoải mái.

Xe chậm rãi chạy, Hứa Hành Niên từ trong túi áo lấy ra di động, đem tai nghe cắm vào, chuẩn bị nghe âm nhạc thả lỏng một chút, ai ngờ còn chưa kịp mở ra phần mềm, bên cạnh tiểu cô nương liền nắc cục một cái chắc chắn.

Không hề dự báo trước, ngay chính nàng giật nảy mình, phản ứng chưa kịp lại, vội vàng chân tay loạn xạ mà bưng kín miệng, mặt đầy kinh hoàng, thất thố.

Nhưng mà khác chế cũng không có hiệu quả nào, ngay sau đó, lại nắc một cái nữa, bả vai gầy mềm cũng run lên một chút.

Xong rồi, hoàn toàn nghẹn họng.

Khuôn mặt nhỏ của Đường Ôn đều nhăn thành cái bánh bao, mặt mặt ném đến Thái Bình Dương.

Hứa Hành Niên buông di động quay mặt lại, bốn mắt nhìn nhau, hần nhấp môi dưới, dùng ánh mắt ý bảo nàng một chút, đặt ở trên đùi: "Uống nước."

Đường Ôn lắc đầu, lúc sau mới áp ứng mà nói: "Đã quên mang."

Vừa rồi mãi chạy theo hần, chưa kịp lấy bình nước.

Hần rũ mi mắt xuống, tựa hồ là muốn nói gì, mới vừa mở miệng, đã bị lời nói lảm bảm của nàng cắt đứt: "Không có việc gì, một lát liền tốt."

Hứa Hành Niên than một tiếng, theo sau từ cặp sách lấy ra bình giữ nhiệt của chính mình, nghĩ nghĩ, vẫn là mở nắp ra đưa cho nàng.

Tuy rằng là nước ấm, nhưng miệng bình còn mờ mịt một chút khí nóng, nàng nhẹ chớp mắt, chần chờ đem tay nhận lấy, tiếp nhận ly nước. Nhưng mà khoảnh khắc vừa mới bắt được cái chai kia, lại khắc chế không được cổ họng nấc một cái, thân mình lung lay một chút, miệng bình nước cũng suýt nữa tràn ra ngoài.

Cô nương quần bách mà liếc mắt nhìn người bên cạnh một cái.

Hứa Hành Niên: "....."

Hần liếm môi, như là dường như đột nhiên hứng thú, không chút để ý mà đem khuỷu tay chống vào cửa sổ xe bên cạnh, nghiêng đầu đánh giá nàng.

Đường Ôn vội vàng từ bình giữ nhiệt uống nhanh hai hớp, sợ lại áp chế không được.

Nhưng là hai cách căn bản là cũng không có tác dụng.

Uống khoảng bảy tám lần, nàng đã uống rất nhiều nước, có chút úy khuất mà quay đầu sang bên, đáng thương vô cùng mà nhìn Hứa Hành Niên.

Hứa Hành Niên nhướn mi, cong khóe miệng cười nhẹ, trong giọng nói có chút vui sướng khi có người gặp họa: "Người uống sữa bò quá nhiều."

Hần đây là đang oán trách nàng.

Đường Ôn chu lên miệng, quay đầu sang chỗ khác không để ý đến hần.

Mắt thấy mau đến trường học, nàng khần trương tay chân đồ mồ hôi, ôm bình nước ngồi nghiêm chỉnh, muốn đem ý nghĩ nấc cục áp lực đè xuống. Hứa Hành Niên quét mắt liếc nàng một cái, đem bàn tay duỗi đến phía sau cửa nàng, thừa dịp nàng không chú ý, vỗ một cái phía sau lưng.

Lực đạo không nhẹ không nặng, nhưng là thực sự có tác dụng.

Nàng thất thần ngây ngốc nhìn hần, hai giây, ba giây, còn không có phản ứng lại, đây hần vì sao đánh nàng, đem ý nghĩ nấc cục đã tiêu tan.

"Nha?" Ánh mắt nàng nhanh chóng sáng lên.

Xe ngừng ở cổng trường cách một khoảng không xa đường phố bên cạnh.

Hứa Hành Niên xách cặp sách lên, mở cửa xe, đôi chân dài thẳng tắp bước xuống.

Đường Ôn nhìn bốn phía chung quanh một chút, vội vàng theo sát sau đó, từ cửa xe bên kia cọt xát dịch tới, hai chân ngoan ngoãn mà bước xuống.

Nàng lắc lư tay nhỏ cùng Lý thúc ở cửa kính xe từ biệt, đem bình nước che mặt, đưa cho hần.

"Người cầm đi." Hứa Hành Niên hí mắt đánh giá nàng, nghĩ nghĩ, vẫn là vươn tay thay nàng chỉnh chiếc nơ không được tự nhiên từ sáng sớm.

Đường Ôn ánh mắt nhìn rõ ràng khớp xương ngón tay của thiếu niên anh tuấn, lại chậm rãi dịch chuyển tầm mắt, nhìn chăm chăm thần sắc nghiêm túc của hần trong chốc lát, liếm liếm cánh môi, nghĩ nghĩ vẫn là cái gì cũng chưa nói.

Nàng chính là cảm thấy hần thủ pháp quá thuần thực, trong lòng có chút không tự nhiên.

Hứa Hành Niên xem nàng muốn nói lại thôi, bộ dáng cần môi tự hỏi, khẽ cười một tiếng, sờ sờ đầu nàng ——

"Chưa từng cho người khác."

"..... Ân?"

Ý tưởng bị bại lộ, nàng có chút quần bách, ngẩng mặt lên nhìn không được chớp mắt vài cái.

"Phía trước thời điểm cùng người khác giao lưu đã lưu ý qua," hần đem nắm tay đặt ở bên môi ho nhẹ một tiếng, trầm thấp thanh âm cực kỳ dễ nghe ——

"Sợ người sẽ không biết."

***edit □: mãi mới edit được một chương, thiệt sự là quá mỏi, bây giờ mới cảm nhận được nỗi khổ của mấy bạn edit T.T

Không biết có ai đọc truyện tui edit không nữa

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Ngày nhập học (1)

Thời tiết thật khô nóng.

Không gian bị khí nóng vây kín không hề hở, trong hồ dòng nước nghịch ngợm đều mệt mỏi mà dừng lại nghỉ ngơi, con đường như bị dòng nham thạch nường đến nóng bỏng, chỉ có hàng rào được bao phủ bởi dây thường xuân là râm mát.

Hứa Hành Niên cùng Đường Ôn ở cửa nói lời tạm biệt, đi đến trường học chuẩn bị diễn thuyết, nàng được học tỷ ở hội học sinh đưa đi thăm quan trường, một bên những học sinh cũ với hoàn cảnh quen thuộc, một bên là tân sinh viên đi đến diễn thông tin đăng ký nhập học.

Bên cạnh nàng là một nữ sinh rất cao gầy, đại khái có thể nói cao tầm khoảng 1m7, mà Đường Ôn cơ hồ liền không cao đến 1m6, hai người đi cùng một chỗ căn bản không giống như là học cùng một năm học.

Nhưng nàng thực nhiệt tình, thấy Đường Ôn trên trán phủ đầy mồ hôi, quan tâm mà đưa qua khăn giấy của chính mình.

"Người hảo, ta kêu Tống Từ San, ta là lớp 10 nhất ban." Nàng thanh âm thực sáng khoái, như là gió xuân, thấm vào ruột gan.

Đường Ôn chuyển tầm mắt tới, đón nhận ánh mắt thiện ý của nàng, cười nói: "Ta kêu Đường Ôn, cũng là lớp 10 nhất ban."

"Ai nha, chúng ta đây về sau chính là bạn học," nàng cũng cười rộ lên

"Phải chiếu cố nhau nhiều hơn a."

"Hảo." Đường Ôn giọng mềm như bông mà đáp, chớp đôi mắt cười híp lại, gương mặt có hai cái má lúm đồng tiền xinh đẹp.

Đi ở phía trước bọn họ học tỷ hơi hơi nghiêng đầu, nhìn đến bộ dáng tiểu đáng yêu của nàng, nhịn không được đáp lời: "Nguyên lai người kêu Đường Ôn a, tên nghe thật tốt, là trường bố đưa người tới sao?"

"Àn.....?"

Nàng nghi hoặc suy nghĩ trong chốc lát, cảm thấy Lý thúc cũng coi như là trưởng bối từ nhỏ chiếu cố nàng, vì thế liền gật gù đầu.

"Ha ha ha người thật tốt, ta kêu Đồng Kha, lớp 11 nhất ban, ở trong ban kiểm tra kỷ luật của hội học sinh."

Nàng mím chặt khóe miệng nhẹ "Àn" một tiếng, có lẽ phép mà hô: "Học tỷ hảo."

Một bên Tống Từ San cũng phụ họa kêu một tiếng.

Ba người đi ở đội ngũ đằng trước, bản thân Đồng Kha chính là một con người thực rộng rãi, mặt mày hớn hở mà cùng các nàng giới thiệu về khung cảnh trường học, nhà ăn căn tin, cùng với khu vực xung quanh.

Hai người nghe được tận hứng, không một lát liền đi ra ngắm cảnh.

Cách phòng đăng ký nhập học đã rất gần, bên đường đi tới, trừ bỏ nhà để xe, còn có một khu nhà quy mô như cái siêu thị ở giữa. Cửa siêu thị tập trung không ít người, có phụ huynh học sinh cũng có học sinh, tiếng cười nói ồn ào, chen chúc giống một cái chợ nhỏ bán thức ăn.

"Đây là siêu thị của trường chúng ta, thời gian học có thể tới mua nước cùng đồ ăn vặt." Đồng Kha giới thiệu nói.

Đường Ôn yên lặng nhìn ra xa, bên cạnh siêu thị có một cây đại thụ xanh ngắt tỏa bóng che mát một khoảng, những tia nắng nhỏ qua kẽ lá xuyên xuống, thưa thớt mà phân tán trên mặt đất khắp nơi như là rải bạc nhỏ.

Dưới bóng cây, phía lan can bên cạnh có một thân ảnh cao gầy đang đứng, sơ mi trắng, quần tây, mấy nút áo trên tùy ý cởi bỏ, lộ ra xương quai xanh tinh xảo.

Thiếu niên không chút để ý mà nhìn chăm chăm vào cửa siêu thị, tay trái lòng bàn tay nắm một chai nước khoáng, tay phải đầu ngón tay chậm rãi mà xoay mở nắp chai, dùng hai giấy sau, lại từ tốn xoay trở về.

Tiếng ve ồn ào.

Đường Ôn nhú mũi, cảm giác nắng gắt làm mí mắt nàng nóng lên, lòng bàn tay dính một ít mồ hôi.

Xem Hứa Hành Niên bộ dáng như là đang đợi người.

Cách khoảng cách không tính là xa, Đường Ôn có thể thấy rõ ràng nhất cử nhất động của hắn.

Nắp bình liên tục bị vặn mở vô số lần, hắn rót cuộc mờ cái nắp ra, rũ mắt xuống, ngửa đầu uống hai ngụm.

Hầu kết theo chuyển động của hắn lên xuống, hơi gió lên chiếc cằm với đường cong hoàn mỹ. Sau khi uống xong, hình như có giọt nước dính ở khóe miệng, hắn nhấc mí mắt lên, vờn đầu lưỡi nhẹ liếm một chút môi trên.

Động tác thực nhanh, nhưng thật sự trêu chọc người khác.

Đường Ôn xem đến một bên mặt đỏ tim đập dồn dập, ngay cả tay chân đều có chút cuống, một chút hoảng hồn, suýt nữa dẫm đến cục đá dưới chân.

Hắn uống nước ở nơi này, trong chốc lát lại muốn diễn thuyết, khẳng định nhu cầu cấp bách là bổ sung nước, cho nên mới đến siêu thị mua nước.

Nàng nghĩ như vậy, đầu nhỏ suy nghĩ vài cái, lúc sau lại nhin không được giương mắt lên nhìn nhiều vài lần.

Nhưng mà lần này, sơ mi trắng dường như như là có điều phát hiện ra, lặng yên theo phương hướng nhìn lại đây.

Bốn mắt nhìn nhau ——

Như là rình coi bị phát hiện, Đường Ôn thoáng chốc khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, vội vàng hoảng loạn mà tránh tầm mắt đi, tay nhỏ khăn trương nắm chặt vạt áo, lòng bàn tay hơi chảy ra ít mồ hôi.

Một bên Đồng Kha cho rằng nàng không thoải mái, quan tâm hỏi: "Người làm sao vậy? Có phải hay không bị cảm nắng?"

"A..... Không có," nàng vội vàng lắc đầu, cười một chút, thành khẩn mà nói, "Cảm ơn học tỷ quan tâm."

Khâu Nhạc hao hết sức lực từ siêu thị chậm rãi tới, trong tay cầm kem sợ là sớm đã tan nửa cái, hắn một bên xé lớp gói một bên hướng dưới bóng cây đi, còn không có tới gần, liền thấy Hứa Hành Niên cầm chai nước khoáng, thẳng ngơ ngác mà hướng nhà xe bên kia nhìn.

Lòng có chút nghi hoặc: "Người làm gì ở đây?"

Không ai phản ứng.

"Uy!" Hắn cắn một miếng kem, vờn tay ở trước mặt hắn lắc lư trên dưới, nhiễu loạn tầm mắt của hắn.

Hứa Hành Niên lúc này mới thông thả ung dung mà đóng nắp chai nước lại, nhìn cũng không nhìn hắn, chính mình nói: "Vừa rồi bắt gặp một con thỏ đang nhìn trộm người khác."

"A?"

Có chút không hiểu sớ đầu.

Hứa Hành Niên mỉm cười, lười biếng mà nói thêm một câu ——

"Loại này chuyên trêu chọc vào lòng người."

——

Đồng Kha đem người đưa đến trước phòng đăng ký nhập học, liền rồi đi đón tiếp một đợt tân sinh viên nữa, Đường Ôn cùng Tổng Tử San kết bạn nhanh chóng xong xuôi hoàn tất thủ tục. Cách đại hội tân sinh viên 10 giờ sáng còn có một khoảng thời gian, hai người tính toán đi phòng học ngồi trong chốc lát.

Phòng học của bọn họ ở "tòa nhà Thanh Hoa", phía trước, từ cửa sổ nhìn qua, vừa vặn là sân thể dục của trường học.

Không đợi hai người lau dọn tro bụi phủ kín trên bàn ghế, liền nghe thấy bên cạnh chỗ ngồi có vài bạn học đang thảo luận về ba thí sinh cao điểm ở sân thể dục.

Khoong khí nóng đang tản ra ở trong không gian, nắng gắt đan xen ủa vào phòng học, đem toàn bộ ánh sáng của phòng học chiếu rọi.

Đường Ôn rút ra một tờ khăn ướt mới tinh, mới vừa hạ thấp eo lau hai cái trên bàn, đôi mắt đã bị ánh sáng chói lóa xuyên tới.

Tầm nhìn bị một ít ánh sáng thu hút.

Nàng hơi nhú mắt lại, ngẩng đầu nhìn về phía bên cửa sổ, nguồn sáng tụ tại một chỗ là một chiếc đồng hồ quý giá. Dưới ánh nắng chiếu xuống, theo động tác của chủ nhân mà phản xạ ánh sáng chói mắt, vừa vận hướng theo phương hướng này tới.

Đường Ôn tức khắc có chút bình tĩnh.

Nàng nhận được ra chiếc đồng hồ kia, Hứa Hành Niên tại thời điểm sinh nhật, nàng đã đưa cho hắn một chiếc đồng hồ giống như vậy.

Rối rắm thật lâu mới chọn được, còn khiến hắn trả lời thuyết phục là —— "Ta thực thích."

Đại khái là nhận thấy được tầm mắt nóng rực của nàng, chủ nhân chiếc đồng hồ đem ánh mắt từ ngoài cửa sổ chuyển qua trên người nàng, khoảng cách hai cái bàn, nghi hoặc mà đánh giá nàng ——

"Bạn học?"

Hắn nghiêng đầu, thử gọi một tiếng.

"A."

Đường Ôn định thần lại, mềm mại mà đáp lại một câu. Chồng lại ánh mắt ngờ vực của hắn, thực nhanh chóng ý thức được chính mình vừa rồi thất thố, tức khắc quần bách, có chút lắp bắp mà đáp: "Không... Không... thật ngượng ngùng, ta thất thần."

Đôi tay theo bản năng mà từ trên bàn lùi về sau, nghiêm túc đứng yên, trong tay khăn ướt cũng bị vứt bỏ ở trên mặt bàn.

Người nọ nhìn nàng bộ dạng phạm sai lầm sợ bị trừng phạt, xi một chút cười ra tiếng, trong ánh mắt cẩn thận nhìn, nhẹ nâng cằm "Ta kêu Tô Úy Nhiên, người tên gọi là gì?"

Thấy người này không có ý tứ gây khó xử, nàng trong lòng yên lặng mà đánh giá hắn là người tốt, một lần nữa nhặt khăn ướt lên, hơn nữa nói cho hắn tên của chính mình: "Đường Ôn."

"Ôn nhu, Dịu dàng?"

"Ân." Nàng gật gật đầu, khẽ nhếch khóe môi.

"Cái tên thật dễ nghe." Hắn lười biếng một tay nâng cằm, ánh mắt nhẹ đảo qua ngón tay nàng đang nắm khăn ướt, lại dừng ở gối khăn ướt chưa dùng đến trên bàn.

Túi khăn ướt màu hồng phấn có một chùm trái cây, phía trên dán họa tiết hoạt hình dễ thương, bốn phía trang trí một ít hình đáng yêu.

Nữ sinh đều thích đồ vật màu hồng như vậy sao?

Tô Úy Nhiên lại tập trung nhìn vào, phát hiện chiếc túi đeo ở bên hông, dùng màu hồng nhạt cực kỳ đáng yêu viết bốn chữ —— "Trẻ con chuyên dụng".

???

Người này mấy tuổi a!?

Vì tránh cho làm chính mình cười ra tiếng, hắn cuống quýt đem tay nắm lại thành nắm đấm tiến đến bên môi, ho nhẹ một tiếng.

Dường như nhận thấy được tầm mắt của hắn, Đường Ôn nhìn vật phẩm ở góc bàn, vài giây sau phản ứng, chớp chớp mắt: "Người muốn cái này sao?"

"Ân?"

Không chờ hắn phản ứng lại, một đôi tay nhỏ trắng nõn liền duỗi đến góc bàn lấy túi khăn ướt, xé mở miệng keo dính phía trên, nhẹ nhàng rút ra một tờ.

Giữa hai người còn cách khoảng cách một cái bàn, nàng nhìn nhìn, cảm giác có chút xa, nhưng vẫn là lựa chọn dùng tay chống đỡ mặt bàn, cong lưng, duỗi dài cánh tay đưa lên phía trước.

Tô Úy Nhiên sững sốt một chút.

Thấy hắn không tiếp, Đường Ôn có chút mờ mịt, không xác định hỏi: "Người không cần sao?"

Hắn lúc này mới phản ứng lại, hoang mang rối loạn mà đứng lên, cánh tay dài duỗi ra, dễ như trở bàn tay mà kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Đầu ngón tay chạm phải một ít lạnh lẽo, mềm mại, như là chú mèo con lấp trong lòng bàn tay cào vài cái.

Có chút ngứa.

Tô Úy Nhiên còn chưa từng tiếp xúc qua thứ khăn ướt này, hần luôn luôn cảm thấy nam sinh dùng đồ vật của tiểu nữ sinh thật không tốt, nhưng nhìn đến ánh mắt thiện ý của Đường Ôn, thế nhưng nhất thời chống đỡ không được.

Chậm rãi đem khăn ướt nắm chặt vào lòng bàn tay, hần chần chờ khẽ liếm khô môi, chậm rì rì mà nói: "Cảm ơn."

"Không có việc gì."

Tiểu cô nương vui vẻ mà cười lắc đầu, đôi mắt trong veo nhìn chăm chăm Tô Úy Nhiên từ dưới lên trên nhìn hai giây, cẩn thận đánh giá hần mới phát hiện nguyên lai hần cao như vậy, không sai biệt lắm có bộ dáng gần 1m85.

Ngô, hiện tại nam sinh đều cao như vậy sao?

Tưởng tượng đến chính mình từ lớp 6 liền không thay đổi chiều cao, đầu nhỏ có chút ẻo lả, nhũn nhũn, tiếp tục cúi đầu lau bàn.

Tô Úy Nhiên không có hứng thú xem tiết thể dục, chán nản mà ngồi trở lại ghế trên, cảm thấy mặt trời nướng đến cổ họng phát khô.

Gò má nhìn về phía cái đầu buộc tóc đuôi ngựa đang cúi xuống lau bàn kia, ánh mắt khóa chặt ở khuôn mặt nàng, nhìn từ lông mày đến hàng lông mi, lông mi nàng thật dày, ánh mắt trời bao phủ xuống dưới như là che mất một tầng lụa mỏng, mềm mềm mại mại, nhìn đến nỗi khiến lòng hần lay động.

Cô nương này có chút ý tứ.....

Edit: có vẻ như xuất hiện tình địch của Niên ca rồi ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ngày nhập học (2)

Năm nay tân sinh viên tựa hồ đặc biệt nhiều, tiếng người ồn ào, Đường Ôn cùng Tống Tử San đi theo các bạn học phía sau, tìm vị trí ngồi xuống.

Giảng đường so với trong tưởng tượng còn lớn hơn một chút, từ phía học sinh tranh nhau ủa vào, trên khán đài thành viên hội học sinh đều ở bận rộn thử nghiệm microphone.

Đường Ôn ngồi ở vị trí có chút xa, mới vừa ngồi xuống, liền gấp gáp không chờ nổi mà duỗi đầu nhỏ nhìn bốn phía hướng khán đài, mắt trông mong, nhìn nửa ngày cũng không phát hiện hình bóng quen thuộc.

Hơi suy tư, nghĩ thâm đại khái là còn ở hậu đài chuẩn bị đi.

Tống Tử San nhìn đến dáng vẻ này của nàng, có chút nghi hoặc: "Người đang tìm cái gì?"

"Có người ta ngưỡng mộ."

"Dì? Ở hội học sinh sao?"

"Àn..... Đúng vậy."

Nàng nhớ rõ Hứa Hành Niên đúng là có chức vụ trong hội học sinh.....

Vừa dứt lời, ngồi ở một bên, người mới vừa ở phòng học cùng các nàng chào hỏi qua, Tôn Phi Phi đi lại đây, ngữ khí có chút bất quái: "Nghe nói hội học sinh rất nhiều soái ca."

Tống Tử San cầm trong tay sổ tay học sinh, nhìn không được quay đầu trêu chọc nàng: "Người nếu là có nhìn trúng soái ca nào chúng ta giúp người hỏi thăm a?"

"Được a." Nàng sáng khoái mà đáp ứng.

Ba người nói chuyện phiếm trong chốc lát, không bao lâu buổi lễ khai giảng liền kéo màn che, hai học sinh chủ trì nói xong lời chúc mừng, vị nói chuyện đầu tiên tự nhiên là hiệu trưởng.

Hiệu trưởng tuổi chắc đã đầu năm mươi, điển hình kiểu tóc Địa Trung Hải*, thân hình không cao, nhưng bộ dáng nhìn qua có chút hung thần ác khí, cũng không phải người dễ trêu chọc.

(*kiểu tóc Địa Trung Hải: tóc hói nha mọi người)

Trong đại sảnh khắp nơi tràn ngập khí lạnh, Đường Ôn cả người lười biếng mà dựa vào ghế, nhanh chóng bị cảm giác buồn ngủ dần dần đánh úp, bỗng cảm thấy mí mắt giống

như treo ngàn cân, trong tầm mắt ánh đèn cũng chậm rãi mờ hồ thành vài tia sáng.

Cứ như vậy, đầu càng ngày càng thấp, càng ngày càng thấp ——

Đột nhiên, di động đặt ở ba lô rung nhẹ một chút, thanh âm không lớn, nhưng cảm giác run rẩy đủ để dọa nàng nhảy dựng.

Nàng bỗng nhiên nhấc mí mắt lên, hoảng hốt vài giây, giống như là làm chuyện trái với lương tâm nhìn chung quanh bốn phía ——

Mắt khác bạn học cũng cùng nàng giống nhau, ngồi héo úa ở chỗ ngồi, hoặc là uể oải ỉu xiu nghe diễn thuyết, hoặc là mơ màng sắp ngủ nằm gục ở trên ghế.....

Nàng phòng mặt vô vô đầu, trong lòng kiên định mà nhẹ nhàng thở ra.

Duy trì chống đỡ một động tác thời gian lâu, cánh tay có chút tê mỏi, nàng cau mày dùng một cái tay khác nhéo nhéo, lại sờ tiến vào trong túi của chính mình lấy di động.

Tin nhắn là Hứa Hành Niên gửi tới, chỉ có đơn giản mấy chữ ——

[đừng ngủ, không gian quá lạnh]

Như là chột có đá đáp xuống mặt hồ yên tĩnh, xem xong tin nhắn này, nàng nháy mắt liền tỉnh táo lại, theo bản năng mà ngửa lên khán đài cao bên khu nghỉ ngơi nhìn.

Tìm kiếm không có kết quả.

Tạm thời không nói dưới khán đài âm ảm không ánh sáng, liền có đèn đuốc sáng trưng, nhiều người như vậy tập trung, hẳn cũng không có khả năng tìm được nàng đi.

Kia hẳn.....Làm sao biết nàng ngủ rồi sao?

Nàng là học sinh ngoan ngoãn, thời điểm nghe lão sư nói chuyện chưa bao giờ ngủ.....

Không chờ nàng phục hồi lại tinh thần, chung quanh không khí nặng nề như là bị người chọc vỡ miệng khí cầu, rầm một chút náo động lên, cùng với tràng vỗ tay náo nhiệt, như sấm bên tai.

Tôn Phi Phi ngủ đến mơ hồ, lúc này bị bừng tỉnh, ngây ngốc hỏi một câu: "Nói xong rồi?"

Đường Ôn gật gật đầu, thanh âm mềm như bông đáp: "Hình như là vậy."

Mắt thấy hiệu trưởng đi xuống dưới, nàng theo bản năng mà xoa nhẹ đôi mắt nhập nhèm vài cái, chỉnh lại dáng ngồi, chờ người dẫn chương trình đi lên giới thiệu.

Đầu quả tim dường như là bị lông chim cọ qua, có chút đứng ngồi không yên.

"Kế tiếp mời đại biểu học sinh —— Hứa Hành Niên lên phát biểu."

Người chủ trì nói một câu càng là làm tâm Đường Ôn nhắc tới cổ họng, khăn trương mà nuốt nước miếng, ánh mắt liếc một cái nhìn về phía khu nghỉ ngơi, nháy mắt liền khóa tại một góc nơi có một thân ảnh mặc áo sơ mi trắng.

Hắn trong tay cầm bản thảo diễn thuyết, dáng đứng thẳng tắp, ánh sáng trùng điệp, thân hình thon dài với phong thái đỉnh đặc.

Một đôi chân dài chậm rãi bước đến dừng lại trước microphone, khuôn mặt phản quang lại ánh sáng sân khấu góc cạnh rõ ràng, khuôn mặt phá lệ anh tuấn.

Dưới khán đài nháy mắt bị điều chỉnh đến trạng thái an tĩnh, yên lặng xuống dưới.

Đường Ôn tỉnh tường nghe được gần đó Tôn Phi Phi hít một hơi thật vang.

"Các vị lão sư, các vị đồng học....."

Hắn mở bản thảo ra, bình tĩnh mà tự nhiên bắt đầu diễn thuyết.

Âm thanh của hắn vốn là mang theo khí chất cao lãnh, tuổi dậy thì vỡ giọng, lại mang theo vài phần khàn khàn cùng trầm thấp, quanh quẩn ở toàn bộ

giảng đường, cực kỳ dễ nghe.

Tôn Phi Phi với đôi mắt sáng long lanh, hạ giọng, lay ghế dựa khắp nơi đặt câu hỏi: "Ai cái vị học trưởng này tên là gì vậy?"

"Ai mà chú ý!?" Bên cạnh bạn học cũng đều sôi nổi khẽ nói, "Vẫn luôn cho rằng đại biểu học sinh là kiểu con một sách, không nghĩ tới lại soái đến cực kỳ bí hiểm nha!"

Tôn Phi Phi lại đem đầu quay sang Đường Ôn cùng Tống Tử San bên này: "Các người có ai nhớ rõ sao?"

Tống Tử San lắc lắc đầu: "Không nhớ rõ."

Đường Ôn thấy nàng đem ánh mắt chờ đợi chuyển hướng sang chính mình, dừng một chút, cong cong khuôn mặt nhiễm ý cười, ngữ điệu mềm mại: "Hứa Hành Niên."

Hành, chỉ chính là ngọc bội cổ đại trên hoành ngọc.

Theo Hứa mẫu nói, bởi vì hắn sinh vào cuối năm, gia gia lại tặng hắn một khối ngọc bội gia truyền làm lễ vật, bởi vậy được gọi là Hứa Hành Niên.

Tôn Phi Phi nhỏ giọng mà nhảm lại, lại cười rộ lên: "Nghe đi đây là cái tên rất êm tai a!"

Không chờ nàng phát biểu xong, ngồi ở phía sau nàng là một nam sinh có ý xấu cắt đứt lời nói của nàng: "Người cũng đừng suy nghĩ, người ta mà chưa có bạn gái, các học tỷ nhưng là đều thật xinh đẹp."

"Vạn nhất không có đâu!" Nàng lập tức quay đầu cường điệu, "Người xem hắn là bộ dạng không dính khói lửa phạm tục."

Mới vừa nói xong, lại chuyển sang chế nhạo nam sinh kia: "Nói, người có phải hay không coi trọng học tỷ nào rồi?"

"Ta....."

Nam đồng học cật lực vì chính mình thanh minh.

Tôn Phi Phi là thuộc tính cách dễ dàng thân thiết với người khác, vừa rồi ở phòng học liền cùng rất nhiều bạn học chém gió quên trời đất, lúc này tự nhiên có thể theo chân bọn họ ồn ào nhốn nháo.

Đường Ôn nhìn bọn họ bộ dáng đùa giỡn, tâm tình sung sướng, không cần được cười ra tiếng.

Nhưng mà cười không quan trọng, trước đây có mấy bạn học đang nghiêm túc nghe diễn thuyết quay đầu lại xem nàng.....

Không khí nhất thời có chút xấu hổ, Đường Ôn trên mặt dâng lên một trận khô nóng, mấp máy môi, hoảng loạn nhỏ giọng xin lỗi.

Chờ đến khi bọn họ quay đầu lên, nàng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại giương mắt nhìn thấy, Hứa Hành Niên lúc này thể nhưng bỏ bản thảo xuống, ánh mắt thẳng tắp mà rơi xuống vị trí bên này, thần sắc đạm nhiên.

Đường Ôn theo bản năng mà nắm chặt quai đeo cặp sách ở trên đùi.

..... Bị phát hiện?

Nàng phản xạ có điều kiện mà đem thân mình ngồi thẳng ngay ngắn, đôi tay quy củ mà đặt ở trên đùi, giống tiểu học sinh nghiêm túc nghe giảng.

Hứa Hành Niên ánh mắt nhìn một chút, tạm dừng hai giây, sau đó nhanh chóng liền đem tầm mắt liếc hướng về phía nơi khác.

Trải qua một buổi sáng với phong cách giáo huấn khắc nghiệt của trường học cùng với khẩu hiệu của trường, cuối cùng buổi lễ khai giảng cũng kết thúc, các tân sinh viên bụng đều đói đến thăm thỉ kêu, phía sau tiếp phía trước mà thẳng đến nhà ăn.

Một nhà ăn có tiếng là mỹ vị.

Đường Ôn nhớ rõ sơ tam độc sách ban đêm luôn buồn tẻ nhạt nhẽo, khi đó trong lòng chờ đợi nhất, chính là thức ăn đêm Hứa Hành Niên mang trở về.

Nhà ăn buổi tối cũng sẽ mở, hắn luôn đóng gói mang về một ít đồ ăn. Khi đó nàng ngồi ở trước bàn ăn, hắn liền giúp nàng kiểm tra bài tập, còn sẽ kiên nhẫn đem sai lầm giảng giải cho nàng nghe.

Suy nghĩ thì nàng cũng coi như là đem món ngon đều nếm thử hết.

Ra khỏi giảng đường, Tôn Phi Phi thân thiện cùng hai người đi cùng một chỗ, Đường Ôn phản ứng chậm, ít nói nhất, một bên an tĩnh mà nghe, một bên nhìn xung quanh, muốn nhìn một chút phong cảnh phụ cận.

Bên ngoài giảng đường là những hàng cây ngô đồng, che mát luôn luôn xanh biếc, ánh nắng xuyên qua kẽ lá rơi xuống, phảng phất đến nỗi cành lá như sắp bị bóng khô quắt.

Đường Ôn hơi nhíu mày, tầm nhìn bị ánh mặt trời đâm vào một mảnh thanh sắc, vốn định cười ngửa xem hoa quét mắt một cái liền thu hồi tầm mắt, không ngờ bị hai bóng người dưới tàng cây ở cửa hội trường hấp dẫn ánh mắt.

Nam sinh thân hình thon dài, một bên bả vai được những tia nắng chiếu xuống, hắt đối diện với nữ sinh mắt ngọc mảy ngài, một bộ váy trắng tươi mát, làn da trắng nõn ở dưới ánh mặt trời như có thể xuyên thấu.

Kia bộ dáng thực sự có vài phần hương vị khuynh quốc khuynh thành.

Đường Ôn không tự giác thả chậm bước chân, xem đến có chút xuất thần.

Tôn Phi Phi tự nhiên cũng thấy hai người kia, tức khắc kinh hô: "Này không phải vị học trưởng vừa rồi diễn thuyết sao!"

Tổng Tử San nhìn quá tầm mắt, cùng ngữ khí với Tôn Phi Phi: "Ai cái kia nữ sinh này hình như là người dẫn chương trình!"

"Oa, hai người ở chung một chỗ cũng quả là cảnh đẹp đi." Tôn Phi Phi vỗ đùi, rất có vài phần vô cùng đau đớn.

Nghe đến đây Đường Ôn sững sốt một chút, sờ sờ chóp mũi, hấp môi không biết nên nói cái gì.

Tổng Tử San không thấy nàng phản ứng, tiếp tục cười cùng Tôn Phi Phi đáp lời nói: "Người không bằng đôi mục tiêu thôi?"

Bên này người đang nói, lại nhìn qua bên kia, nữ sinh đã nói xong lời muốn nói, nhọt nhạt cười, vẫy vẫy tay liền đi rồi.

Hứa Hành Niên từ trong túi lấy ra di động, khẽ chạm vào màn hình khóa, khớp xương ngón tay lướt nhanh ở trên màn hình gỗ chữ.

Bên này Tôn Phi Phi như cũ biến thành hoa si, nhìn chăm chăm hấn động tác ngón tay kích động mà túm áo Đường Ôn: "Oa các người xem, ngón tay hấn quả thực chính là một tác phẩm nghệ thuật."

Nàng vừa dứt lời, Hứa Hành Niên cũng ấn hạ gửi đi tin nhắn, ngẩng đầu lên.

Đường Ôn trong lòng lộp bộp một tiếng, một loại dự cảm ập vào trong lòng.

Quả nhiên.....

Cơ hồ là cùng thời gian hấn ngẩng đầu, Đường Ôn di động nắm ở trong tay mà vang lên một tiếng.

Tổng Tử San cùng Tôn Phi Phi ánh mắt bỗng dung đánh giá lại đây, bốn con mắt động tác nhất trí mà nhìn nàng.

"..... Có thể là giao bán hàng gì đó đi."

Nàng lộ ra một chút xấu hổ lại không mất lễ phép mỉm cười, nghiêng người đi, mở di động ra vừa thấy, quả thật là Hứa Hành Niên gửi ——

[người ở đâu?]

——

Tân sinh viên báo cáo ngày đầu tiên, học sinh lớp 10, lớp 11 cơ bản là khai giảng xong sẽ lãnh xong sách vở mới, lại nghe chủ nhiệm lớp giao việc về nhà, liền có thể trở về.

Buổi chiều bốn giờ, Lý thúc đúng hẹn tới, Hứa Hành Niên một người đi tới, thấy Đường Ôn không có tới, đứng ở bên ngoài xe chờ nàng.

Cổng trường người tập nập, xe ngừng ở dưới một cây hòe già, Hứa Hành Niên khắp nơi nhìn xung quanh, tưởng ở biển người tìm bóng dáng chim sẻ nhỏ thực sự không dễ.

Lục Hoài Sâm vừa lúc đạp xe đi tới, thấy hấn lúc sau đáng đánh mà huyết sáo, nhướn mày: "Lão huynh, một người? Nhìn qua có chút cô đơn a....."

Hứa Hành Niên khinh thường, ném cho hấn mắt không để ý đến.

"Giữa trưa thấy người cùng Khâu Nhạc ở bên nhau ăn cơm," hấn một tay đỡ đầu xe, vỗ vỗ bả vai Hứa Hành Niên, trịnh trọng nói, "Như thế nào, muội muội ngoan ngoan đáng yêu nhà người không quan tâm đến người sao?"

Không chút phản ứng.

Thời điểm giữa trưa, Hứa Hành Niên ở thời điểm tan học liền đã gửi tin nhắn qua, vốn định cùng nàng cùng nhau ăn cơm trưa, ai ngờ nàng nói muốn cùng bạn học mới giao lưu cảm tình một chút.

Suy xét xác thực như thế, hẳn đành phải thôi, mặt khác hẹn Khâu Nhạc đi ra ngoài ăn uống tại cửa hàng.

Lục Hoài Sâm cẩn thận nghĩ nghĩ, dùng khuỷu tay chọc hấn bả vai: "Người hôm nay thời điểm diễn thuyết vô cùng đẹp trai, ta bên kia ngồi thấy mấy tiểu cô nương tân sinh viên vẫn luôn bàn luận về người."

Hứa Hành Niên nhàn nhạt mà xốc xốc mí mắt, một bộ dạng thiếu hứng thú.

"Phòng chừng vị kia nhà người cũng nghe không ít lời nói bậy nói bạ."

"?"

Hứa Hành Niên hồ nghi nghiêng đầu, rốt cuộc đem ánh mắt đặt ở trên mặt hấn.

Lục Hoài Sâm nhéo cằm, làm bộ làm tịch mà nghĩ tìm từ, ai ngờ mới vừa nhìn thoáng mắt, liền ở trong đám người tìm được người quen.

Cách đó không xa cổng trường, Đường Ôn ôm một chồng sách chậm rì rì mà đi tới, bánh bao trắng nõn ở một bên dò đường, chớp mũi đỏ búng dính đầy mồ hôi, vụng về.

Lục Hoài Sâm "Sách" một tiếng, cằm vừa nhấc, một phen nắm lấy bả vai Hành Niên, cười đến đầy ái muội ——

"Mau xem, tiểu tức phụ nhà người tới."

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ngày nhập học (3)

Ăn xong cơm trưa chủ nhiệm lớp đến, hơn nữa phái một ít nam sinh phát sách mới.

Đường Ôn có chút hưng phấn, mỗi lần tiếp nhận một quyển sách mới, đều nghiêm túc mà viết tên mình.

Nàng không viết liền nhanh chóng, vô luận viết cái gì đều là từng nét bút, nhìn qua giống học sinh tiểu học vừa mới bắt đầu học tập viết.

Lúc này mới vừa viết xuống một nét, thất thần mà nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện bạn học đều đã tan học, từng nhóm mà hướng cổng trường bước tới.

Nghĩ thầm Hứa Hành Niên có lẽ cũng đã tan học, không khỏi có chút vội, tốc độ viết chữ tăng nhanh chút, ngòi bút với thân thể giống nhau đều khẩn trương.

Còn lão sư cũng giảng xong, công đạo nói vài câu ngày mai tập quân sự những việc cần chú ý, rồi tuyên bố tan học.

Nàng buông bút, thở dài một hơi, cổ họng "Hừ hừ" vài câu, lắc lư đầu nhỏ ngẩng mặt lên.

Nàng tính toán tất cả đồ dùng đều cất vào ba lô, bị "Trận thế" trước mắt gây hoảng sợ ——

"....."

Vì cái gì sẽ có nhiều sách vở như vậy nha, vừa rồi không nhớ rõ đã phát nhiều như vậy a.....

Này chồng sách ở bên cạnh so với nàng đều cao đi.....?

Nàng giật mình mà chớp đôi mắt vài cái, có chút khó tin.

Này nên như thế nào vận chuyển trở về a!?

Chẳng lẽ dùng xe kéo về.....?

Nàng nhanh chóng xốc lại tinh thần một chút, chính mình dùng bao tải kéo một chồng sách so với chính mình còn cao hơn ra cổng trường..... Hình ảnh quá thảm, không dám nhìn.

Gọi Hứa Hành Niên ra giúp?

Đường Ôn nhăn cái mũi, có chút do dự.

Hắn hẳn là rất bận đi.....

Nàng đầu miệng không biết như thế nào cho phải, một bên ôm chồng sách ở hành lang, Tô Uy Nhiên đi qua liếc mắt xem xét nàng một cái, nghi hoặc.

"Uy, người đây là đang làm gì?"

"A," nàng ngẩng đầu lên, bộ dáng đặc biệt phát sầu, "Ta đang suy nghĩ như thế nào đem được chồng sách này vận chuyển về nhà..... Thật là nặng a."

Hắn vẫn khó hiểu như cũ mà nhìn nàng: "Vận chuyển về nhà làm gì, bên ngoài hành lang phòng học có tủ, người không thấy sao?"

"Ai?"

Nàng trừng mắt nhìn, phản ứng hai giây sau, lập tức ném chồng sách xuống chạy chậm đến bên ngoài phòng học, phát hiện thế nhưng thực sự có cái tủ sách ở một bên trên tường.

"....."

Nàng vươn tay đập "Bang" một cái vào chính cái trán mình.

Tô Uy Nhiên ôm sách của chính mình đi ra, đem đặt ở ngăn tủ cao nhất, liền rũ đầu hỏi nàng: "Tủ của người số mấy?"

Nàng liếc con mắt suy nghĩ trong chốc lát, thành thật trả lời: "... Mười lăm a."

Tô Uy Nhiên dừng một chút, chậm rãi nhìn về phía ngăn tủ bên tay phải chính mình..... Hai người bọn họ thế nhưng tủ sách dựa gần nhau.

"Uy ta là tủ số mười bốn!"

Hắn đưa đôi mắt ngạc nhiên sáng lên nhìn, cười gục đầu xuống xem cái đầu nhỏ, chỉ thấy viên đầu nhỏ kia cũng kinh hi mà "Oa" một chút, sau đó chậm rãi mà cọ đến bên tay phải của hắn.

Nàng ngửa đầu xem xét trong chốc lát, biểu tình nhìn qua có chút buồn rầu.

Không chờ Tô Uy Nhiên nói chuyện, liền thấy nàng thờ dài, cố gắng mà nhón chân lên, một bàn tay cố gắng với tới phía ngăn tủ, một tay cố mở ổ khoá.

Sờ soạng nửa ngày, vẫn không với tới.

Tô Uy Nhiên nhìn không được, cánh tay dài duỗi ra, dễ như trở bàn tay mà tháo móc khoá xuống.

Đường Ôn: "....."

Nàng buông mũi chân xuống, khuôn mặt nhỏ xấu hổ mà có chút hồng, cọ cọ chớp mũi, thành thật nói câu cảm ơn.

"Ai nha không có việc gì," hắn phát phát tay, như là cổ vũ vỗ vỗ bả vai nàng.

"....." Đầu nhỏ từ dưới hường lên đánh giá hắn một phen, cuối cùng đem ánh mắt dừng lại ở mặt hắn, chần chờ trong chốc lát, vẫn là hỏi, "Người thích uống sữa bò sao?"

"?"

Hắn cũng không biết Đường Ôn đang ở tự hỏi "Uống sữa bò hay không có thể cao đến thế", đầu óc có chút không hiểu được.

Coi như thời điểm hắn tính toán trả lời, tiểu cô nương đột nhiên thờ dài, buông xuống tay nói "Ai nha thôi vậy", sau đó từ từ tiến vào phòng học đi dọn sách vở.

Tô Uy Nhiên: "....."

Dưới sự trợ giúp của Tô Uy Nhiên, nàng cuối cùng là cũng đem sách không dùng đến khoá vào tủ, lại lấy ra một ít sách giáo khoa ngày thường không cần phải để vào tủ, tính toán mang về nhà.

Lao lực mà dọn sách vở, thật vất vả ra cổng trường, lại bị chen chúc giữa dòng người đến thất điện bát đảo, kiễng mũi chân ở trong đám người nhìn xung quanh một hồi lâu, mới thấy xe Lý thúc, cùng với Hứa Hành Niên.

Đương nhiên còn có Lục Hoài Sâm bên người hắn.

Đường Ôn tự nhiên nhận ra được Lục Hoài Sâm, hắn cùng Hứa Hành Niên là chơi từ nhỏ lớn lên, lâu lâu liền tới Hứa gia ăn trực cơm, tính tình thực âm ỉ.

Cũng không biết hán câu lấy cổ Hứa Hành Niên nói cái gì, xem qua không khí kích động như vậy, hán tựa hồ mặt có chút đỏ, biểu tình mất tự nhiên mà liếm môi dưới.

..... Đại khái là thời tiết quá nóng đi?

Đường Ôn nghĩ như vậy, bước chân hơi bước nhanh hơn một ít.

Chỉ thấy Hứa Hành Niên một phen hất tay Lục Hoài Sâm gác trên vai xuống, cũng mặc kệ hán ở sau lưng lung tung kêu la, đẩy hán ra liền hướng chỗ nàng đi tới, bước chân có chút gấp.

Hán ôm đồng hồ sách vở trong tay Đường Ôn, nhủ lại ấn đường: "Như thế nào phát sách giáo khoa cũng không gọi điện thoại cho ta?"

Còn rất nặng.

Cũng không biết thân hình bé nhỏ của nàng như thế nào ôm lại đây.

Đường Ôn cúi đầu chỉnh lại đồng phục đã nhăn nhúm, nhìn chằm chằm đôi mắt hán trung thực mà nói: "Sợ ngại bạn."

Hán bạn?

Không nghĩ lại, Hứa Hành Niên thu hồi tầm mắt, ánh mắt ý bảo nàng đi vào vị trí bên trong. Nàng ngoan ngoãn mà vòng qua hán đi sang bên phải, đứng ở thềm đá, lập tức rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

Lên xe, Hứa Hành Niên đem sách vở đặt ở dưới chân, khóa lại cửa xe, đem một mảnh ồn ào ngăn cách bên ngoài. Đường Ôn vỗ vỗ vai đau nhức, cười cùng Lý thức chào hỏi.

Bên trong xe mở điều hòa rất là mát mẻ, Đường Ôn dùng khăn giấy lau sạch mồ hôi trên trán, lại đem cặp sách mở ra, hiến vật quý từ bên trong lấy ra đồng phục quân sự của bản thân, ý cười: "Ngươi xem, ta ngày mai cũng được đi quân sự nha."

Hứa Hành Niên liếc liếc mắt một cái quần áo quân phục màu xanh, dừng một chút, cầm lên một cái tay áo hai mắt xem xét, lầm bầm lầu bầu dường như nói câu: "Quá dài."

"Ân?" đôi mắt sáng lấp lánh theo phương hướng tay hán nhìn lại, khó hiểu.

Hán không chút để ý mà bỏ tay ra, không nói nữa.

Đường Ôn đổi thái độ thân nhiên của hán tập mãi thành thói quen, nghiêng mặt đi nhằm chán mà bóc mác quần áo.

Đùa nghịch nút thắt ở cổ áo, chuông gió đón gió, phát ra liên tiếp tiếng vang thanh thúy, "Ào ào lạp lạp" gõ một đường.

Hứa Hành Niên nhìn chăm chú đầu ngón tay trắng nõn của nàng, nhẹ nhấp môi, đáy mắt chợt thất thần ——

"Đúng rồi," hán day day một bên ấn đường, hỏi, "Buổi sáng thời điểm ta diễn thuyết, ngại đang cười cái gì?"

Đường Ôn ngẩn ra một chút, khô họng mà dừng lại động tác trong tay, trong lòng sôi trào ngàn vạn tầng sóng cuộn ——

Hán thế nhưng thấy nàng cười!?? Cách khoảng cách xa như vậy.....???

Bị đương sự hỏi, nàng quần bách mà đỏ mặt, bắt lấy lòng bàn tay lấm bầm mà đem nguyên nhân giải thích.

Hứa Hành Niên nghe xong, bất đắc dĩ bật cười: "Ta còn tưởng rằng ngại đang cười lời nói của ta."

"Ân?"

Đầu nhỏ di chuyển, nhớ lại lúc ấy hán hình như là đang nói tới nội quy trường học.....

Nội quy trường học có cái gì buồn cười?

Thấy nàng khó hiểu, Hứa Hành Niên nhin không được nắm tay lại, tiến đến bên môi ho nhẹ che lấp ý cười, đem nội dung lúc ấy đọc nói lại một lần: "Trường học cấm nói chuyện yêu đương, cùng với bạn học khác giới kết giao thân thiết....."

Đường Ôn: "....."

Khuôn mặt nhỏ như là nước, bỗng dưng đỏ bừng.

_____

Thời điểm về đến nhà, di Cẩm đã ở phòng bếp chuẩn bị bữa tối, trên bếp đang nấu xương sườn hương lan toả ra bốn phía, từ khe cửa luồng qua tới bên ngoài.

Nhà chính của Hứa gia là tiểu biệt thự hai tầng tinh xảo, lầu một là phòng khách, lúc này không có một bóng người, góc tường sô pha đều bị ánh nắng mai chiếu sáng hơn phân nửa.

Chỉ chốc lát sau, cửa truyền đến tiếng giày da cọ xát trên sàn nhà tiếng vang "Lộc lộc", Đường Ôn từ trong túi lấy chìa khóa ra, mở khoá tầm mắt, động tác vui sướng đẩy cửa phòng ra.

Áp vào trước mặt mũi hương toả ra từ phòng bếp khiến nàng vui sướng mà mở to hai mắt nhìn.

Nàng lôi kéo ống tay áo người phía sau, ngửi khí vui sướng: "Là món xương sườn mà ta yêu thích nhất a!"

Hứa Hành Niên gật gật đầu, đôi giày, cầm sách vở lập tức mà hướng phòng ở lầu hai đi.

Đường Ôn nhắm cái mũi, ấn đường lại sụp xuống, trung thực mà đi theo phía sau hắn, từng bước một mà đi lên lầu.

Mở cửa phòng nàng ra, đem sách vở đặt ở bàn góc bàn làm việc, nhẹ đẩy ra cửa sổ làm gió bên ngoài ulla vào, lại đem bồn hoa tìm được ở góc bàn để lên cửa sổ.

Xoay người, còn không có nhắc chân, đi theo phía sau hắn vọt vào, đầu vừa vịn đập vào trước ngực hắn.

Nàng không cao, nhỏ nhỏ gầy gầy, còn hơi nhón một chút mũi chân mới có thể đến cầm hắn.

Đường Ôn xoa đầu, giọng mũi ong ong khí mà "Hừ hừ" vài tiếng, mặt bánh bao đều nhắm lại.

Hứa Hành Niên vừa thấy liền cười, nâng tay lên xoa xoa đầu nàng.

Nàng dường như làm nũng, ngón tay nắm cổ tay áo somi của hắn, ngửa đầu, mắt trông mong mà nhìn hắn.

Ánh mắt hắn nhìn tới cái mũi đỏ ửng của nàng, hơi nhấp môi, duỗi tay thay thế nàng lau đi mồ hôi ở chóp mũi, ôn nhu nói: "Làm sao vậy?"

"....."

Nàng suy nghĩ trong chốc lát, không biết nên như thế nào mở miệng.

Giữa trưa ở nhà ăn nghe được rất nhiều điều bàn luận về Hứa Hành Niên, cao nhất nhất ban, hắn không chỉ có thành tích học tập xuất sắc, còn tích cực tham gia các hoạt động của trường học, mà nàng lúc ấy đang ở giai đoạn sơ tam chiến đấu hăng hái, cùng hắn cũng chỉ có buổi tối tan học mới có thể gặp mặt, hơn nữa đại đa số bàn luận đều là thành tích của nàng.

Cảm thấy như là vắng mặt trong một đoạn trưởng thành của hắn, nghĩ đến liền có chút phiền muộn.

Huống hồ còn nghe nói có rất nhiều nữ sinh ưu tú thích hắn.....

Thấy nàng mảy mui lại, Hứa Hành Niên vươn tay nhéo nhéo lòng bàn tay nhàn rỗi của nàng: "Người đang suy nghĩ miên man cái gì?"

Cảm nhận được lòng bàn tay dọc theo mạch lan truyền tới ngực thật ấm áp, nàng cảm ngón cái hắn, ăn ngay nói thật: "Hôm nay nghe được rất nhiều chuyện của người."

Hứa Hành Niên nao nao, đột nhiên nhớ tới lời "Nói bậy nói bạ" của Lục Hoài Sâm.

Thời điểm năm nhất hắn rất ít để ý tin đồn, cơ bản là không để ý đến chuyện bên ngoài, nhiều nhất cũng chính là Lục Hoài Sâm nhảm chán cùng hắn lái nhái lái nhại, hắn cũng liền nhắm mắt chẳng để ý, vào tai này ra tai kia.

Nhưng hiện tại xem ra, tựa hồ không thể không coi trọng.

Hứa Hành Niên giơ tay nhẹ nhéo mặt nàng một chút, khóe môi khẽ nhúc nhích, bộ dáng cười như không cười: "Vậy người có hay không nói cho các nàng chúng ta quan hệ?"

Đường Ôn vừa nghe, mở to hai mắt nhìn: "Có thể nói sao?..... Không tốt lắm đâu."

Hắn buổi sáng mới vừa nói xong nội quy trường học, nói cấm kết giao thân thiết với bạn khác phái!

Huống chi, trong đó có nữ sinh đều thực thích bộ dáng của Hứa Hành Niên.....

Nàng nếu nói cùng Hứa Hành Niên từ nhỏ liền có hôn ước, kia chẳng phải là biến thành toàn ban công kích sao?

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Con dâu nuôi từ bé

Hứa gia cùng Đường gia là bạn cũ, hai bên gia gia thời điểm tuổi trẻ từng là chiến hữu, hơn nữa ở cùng tiểu khu, tự nhiên như vậy liền lui tới chặt chẽ thành hàng xóm.

Hứa Hành Niên từ nhỏ thường ít nói, không có nhiều bằng hữu, khi đó Đường Ôn cả ngày ngây ngốc theo đuôi hắn, dường như giống cái đuôi nhỏ, hắn đi đến chỗ nào nàng liền theo tới chỗ ấy, giọng nói ngọt ngào mềm mại kêu "Hành Niên ca ca", kêu đến nỗi Hứa Hành Niên luôn mặt đỏ tai nóng.

Thời điểm 7 tuổi, Đường gia tính toán ly khai khỏi Trung Quốc, đi nước Mỹ định cư phát triển, Đường Ôn luyến tiếc, túm tay áo Hứa Hành Niên khóc ròng.

Hứa gia gia vừa thấy, cảm thấy hai đứa nhỏ rất xứng đôi, cùng Đường gia gia đến chùa, nơi đó tính nhân duyên, phát hiện hai người bất tự tương hợp, nếu kết hôn đối với hai bên vận thế đều trợ giúp rất lớn.

Hai lão nhân gia vui sướng vạn phần, lập tức tìm người tới làm chủ, cấp hai đứa nhỏ định ước.

Hứa mẫu dở khóc dở cười, cảm thấy dùng phương thức này buộc chặt hai từ có chút không thích hợp, liền dứt khoát để Đường Ôn ở tại trong nhà, bồi dưỡng cảm tình, tạo thành thói quen.

Cứ như vậy, Đường Ôn ở Hứa gia ở tám chín năm, mỗi lần Lục Hoài Sâm nhìn thấy Đường Ôn, đều trêu chọc kêu nàng "con dâu nuôi từ bé của Hứa gia", luôn khiến cho hai người mặt đỏ tai hồng.

.....

Hứa Hành Niên nghĩ lại một chút, xác thật không ổn, nàng còn chưa có hoà nhập với tập thể, nếu nói cho bọn họ, giống như nàng cố tình khoe ra cái gì.

Huống chi, bọn họ quan hệ vẫn luôn là dựa vào hôn ước, tựa hồ thiếu quá trình.....

Nghĩ vậy, đôi mắt đen nhánh của Hứa Hành Niên hiện lên một tia ánh sáng, rừ mi mắt phá lệ nhu hòa: "Vậy người liền không cần nghe những lời đồn đó."

Đường Ôn hít cái mũi, nhẹ dẩu cái miệng nhỏ, suy tư gật gật đầu.

"Hào, ta về phòng trước, tý nữa sẽ đi xuống ăn cơm."

"Àn."

Chờ Hứa Hành Niên đi rồi, nàng thu thập một chút sách vở trên bàn, thay đổi một bộ quần áo ở nhà, lại nhìn vài lần tin tức trong di động, lúc sau mới chậm rãi đi xuống ăn cơm.

Mới vừa đi đến chỗ ngoặt ở cầu thang, một con mèo béo "meo" một tiếng, thân hình mập mạp bước lại đây, cọt cọt lông xù vào đầu dép lê của nàng.

"Nguyệt nguyệt buổi tối hảo a!" Nàng ngồi xổm xuống, đem mèo béo mềm mại ôm vào trong lòng ngực, cảm móng vuốt nó.

Đây là lúc nàng mới vừa lên lớp 6 năm ấy, ở tiểu khu bên ngoài trong hoa viên nhặt được mèo con lưu lạc.

Ngày đó nàng đi học vũ đạo về, thời điểm tan học, ngoài cửa sổ đột nhiên trời đổ mưa, nhiệt độ không khí cũng chợt giảm xuống. Lý thúc xin nghỉ, Hứa Hành Niên mang dù tới đón nàng, còn mang theo cho nàng áo khoác.

Trên đường trở về màn mưa dày đặc, bóng đêm hỗn hợp, đèn đường lung linh ánh sáng mưa bụi bay.

Nàng nắm cây dù, tung tăng nhảy nhót, tránh né vũng nước trên đường phố, nhưng mưa thế nhưng quá lớn, cuối cùng vẫn là bị dính ít bùn ở đế giày.

"Chậm một chút." Hứa Hành Niên sợ ô tô bắn nước lên người hắn, vẫn luôn đi bên ngoài đường phố.

Đi đến cửa tiểu khu, ánh sáng tối sầm xuống, chỉ có đèn đường còn lộ ra sáng mờ ảo. Toàn bộ tiểu khu yên tĩnh, chỉ còn tiếng mưa to như thác nước trút xuống.

Gió có chút lớn, nàng cảm không được cây dù, liền dứt khoát đem dù của chính mình thu lại, cùng Hứa Hành Niên đi chung một cái.

Hứa Hành Niên đi ở bên cạnh, nhẹ lấy thân mình chắn gió giúp nàng. (Lemon: trời ơi Niên ca quá soái)

Lúc này, ở trong bụi cỏ phát hiện một đôi mắt sáng như pha lê, tập trung nhìn vào, là một chú mèo con, đang ở dưới cành lá cuộn thành một cục, người run run.

"Ai người xem!" Đường Ôn túm cổ tay áo Hứa Hành Niên, hướng cách đó không xa trong bụi cỏ chỉ chỉ.

Hắn hiểu ý mà nhẹ nhìn lướt qua bụi cỏ, liếc xem qua phát hiện nàng cử động thân mình có chút lệch khỏi ô, theo bản năng mà đem dù hơi hơi nghiêng hướng về phía nàng, ngăn gọn "Ân" một tiếng.

Đường Ôn vẫn luôn thích động vật, nhìn thấy lông nó bị mưa ướt đầm, không khỏi có chút đau lòng, ngồi xổm xuống dùng tay giúp nó che che mưa.

Mèo nhỏ dường như bị kinh hãi hoảng sợ, đột nhiên cong người lên, nhìn nàng với ánh mắt vài phần cảnh giác.

Đường Ôn không chút nào để ý, ngược lại quan tâm nó: "Hảo đáng thương a, nhìn qua bộ dáng thực gầy."

Nàng chú ý trước sau đặt mèo nhỏ lên trên người, lôi kéo góc áo Hứa Hành Niên, trùng hợp nhẹ cọ qua mu bàn tay hắn.

Đầu ngón tay lạnh lẽo cách làn da thấm vào tận đáy lòng hắn, Hứa Hành Niên nhíu ấn đường, suy nghĩ một lát, vẫn là đem tay nàng nắm ở trong lòng bàn tay.

"Chúng ta đem nó mang về nhà được không?"

Nàng đột nhiên quay mặt lại, ánh mắt ở trong bóng đêm phá lệ sáng ngời.

"Muốn nuôi?"

"Ân ân!"

Nàng vội vàng gạt đầu, bánh bao nhỏ xinh trên mặt tràn ngập chờ mong.

Nghĩ đến nàng mấy năm nay đều không có nuôi qua sủng vật, thời điểm năm sáu tuổi nuôi một con chó nhỏ, sau này Đường gia dọn đến nước Mỹ lúc sau liền đưa cho người khác, nàng đặc biệt luyến tiếc.

Hiện giờ cảm thấy mèo con không có nhà để về, thương hại làm nàng có ý xúc động muốn nuôi dưỡng ——

Hứa Hành Niên trầm ngâm một lát, nhìn đôi mắt xinh đẹp của nàng, cuối cùng gạt gạt đầu: "Hảo."

"Oa người thật tốt!"

Giọng nói của nàng mềm như bông, âm cuối hô lên, mang theo một tia vui sướng cảm xúc, cong thành ánh mắt trắng non rớt đầy ý cười.

Hắn như bị nàng lây nhiễm, cũng gọi lên khoe môi, trên mặt thần sắc ôn nhu.

Mà khi đó Đường Ôn cũng không biết, Hứa Hành Niên đối với lông mèo bị dị ứng.

Đem mèo nhỏ mang về nhà lúc sau liền nuôi dưỡng, lấy nữ danh "Nguyệt nguyệt", hy vọng nó về sau nó có thể béo lên một ít.

Đoạn thời gian kia nàng ở trên mạng tìm tòi rất nhiều tài liệu liên quan đến việc nuôi mèo, còn cùng đi Cẩm cùng đi mua không ít thức ăn cho mèo. Ngay từ đầu Nguyệt Nguyệt thể trạng cũng không phải là tốt, nàng nhọc lòng chăm sóc, nửa đêm đều đến lên nhìn xem tình huống nó có làm sao không.

Có một ngày rạng sáng, Hứa Hành Niên khát nước nên xuống lầu uống nước, nghe thấy ngoài cửa hành lang truyền đến tiếng sột sột soạt soạt, tưởng ai ở trong toilet, không quá để ý, ai ngờ cẩn thận nghe, thế nhưng nghe được tiếng nước nở nhẹ.

Hắn kéo cửa ra, thấy Đường Ôn không biết làm sao mà đứng ở hành lang, mặt đầy nước mắt.

"Làm sao vậy?" Hắn vội vàng đi ra phía trước hỏi nàng.

"Nguyệt nguyệt..... Nó....." Bà vai nàng run rẩy, hơi thở run đến lợi hại, nửa ngày mới run run rẩy rẩy nói ra một câu, "Nó vẫn luôn nôn."

"Nôn đã bao lâu?"

Nàng dứt quãng mà nói: "nôn đã một ngày, thức ăn cũng không ăn, thật vất vả lắm mới ăn một chút, lại toàn nôn ra, trước khi ngủ còn tốt, kết quả vừa rồi ta lên vừa thấy, phát hiện lại nôn hết ra..... Ta, ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ."

Hứa Hành Niên nhấp môi, đi theo Đường Ôn đi vào trong phòng.

Nguyệt Nguyệt ủ rũ dường như nằm ghé vào trong ổ mèo, mí mắt hơi hơi nhắm lại, hơi thở thoi thóp.

Hứa Hành Niên ngồi xổm xuống, duỗi tay đến trước mặt nó, thử vuốt lông nó, mèo con kêu lên một tiếng yếu ớt.

Hắn trước nay không quá gần gũi với nói, bộ dáng thật sự là có chút vụng về.

Nguyệt Nguyệt đại khái cũng không quen biết hắn, mở to đôi mắt, nghiêng đầu trốn khỏi tay hắn, móng vuốt cào nhẹ vào cánh tay hắn, "Meo" tiếng vang.

Một người một mèo trừng mắt nhìn lẫn nhau trong chốc lát.

Suy nghĩ một lát, Hứa Hành Niên đứng dậy, có chút bất đắc dĩ: "Đưa bệnh viện đi."

Đứng ở phía sau tiểu cô nương hít cái mũi, dùng bàn tay lung tung lau nhẹ nước mắt, nghẹn ngào nói: "Đã trễ thế này....."

"Không có việc gì, ta đi gọi điện thoại cho Lý thúc."

Hắn nhìn Đường Ôn khóc đến sưng đỏ đôi mắt, ánh mắt trầm xuống, vươn tay muốn thay nàng lau sạch nước mắt.

Nhưng cánh tay mới vừa giơ đến không trung, hắn lại giống như tới cái gì đó dường như dừng lại, chần chờ trong chốc lát, cuối cùng vẫn là buông xuống xuống dưới. (Lemon: vẫn không hiểu nổi tại sao Niên ca ko lau nước mắt cho Đường Đường???)

"Người mặc thêm quần áo vào, ôm nó chờ ở phòng khách."

Thấy nàng ngoan ngoãn gật đầu, hắn xoay người rời khỏi phòng.

Trở lại phòng, hắn nướng ánh đèn, quan sát một chút cánh tay chính mình vừa rồi sờ qua lông mèo.

Còn không có đỏ lên, thật may.

Khi còn nhỏ đi nhà họ hàng thân thích chơi, bởi tiểu biểu đệ ở trong sân chơi với mèo, chơi trong chốc lát hai tay cánh tay liền đỏ rát, Hứa mẫu chạy nhanh mang hắn đi bệnh viện xem, bác sĩ nói là do tiếp xúc với lông mèo bị dị ứng.

Thời điểm Đường Ôn mới vừa mang Nguyệt Nguyệt về đến Hứa gia, Hứa mẫu còn nghi hoặc, nhưng Hứa Hành Niên lên cùng nàng bảo đảm sẽ cách xa mèo con, nàng mới miễn cưỡng đáp ứng đem nó lưu lại.

Lý thúc ở cùng trong tiểu khu bọn họ, vừa cúp điện thoại lúc sau vội vàng đuổi lại đây.

Thời tiết tháng 10 đã bắt đầu lạnh, Đường Ôn mặc một áo khoác mỏng, đem Nguyệt Nguyệt bọc lại trong tấm lông, Hứa Hành Niên nhìn nàng ăn mặc quá ít, lại chạy tới trong phòng cầm áo khoác của chính mình, nhanh chóng đem nàng bọc đến kín mít.

Đến bệnh viện thú cưng hơn hai mươi phút, Đường Ôn trong lòng bất ổn, bị mất thông tin tra được trên mạng dọa sợ, sợ tới mức lòng bàn tay ứa ra mồ hôi lạnh, sợ chính mình không có thể chiếu cố tốt cho nó.

Tưởng tượng đến mấy ngày nay ở chung tới giờ, chớp mũi bỗng nhiên đỏ lên, hốc mắt dần dần chứa đầy nước mắt sắp rơi.

Hứa Hành Niên nhìn nàng cố nén rơi lệ, nhấp môi, không nói một lời.

Năm ấy hắn mới mười ba tuổi, cũng không biết nên như thế nào an ủi nàng.

Tới bệnh viện thú cưng, dừng xe, xếp hàng, đăng ký, thẳng đến lúc khám bệnh.

Lăn lộn đến 2h đêm, ba người mới tính một hơi thở dài nhẹ nhõm.

Bác sĩ kiểm tra ra nôn mửa nguyên nhân là bị nhiễm ký sinh trùng đường ruột, đây là bệnh mèo con thường gặp, mèo con ăn quá nhiều thức ăn không thích hợp nên ngoài nên để mắc phải bệnh này.

Lý thúc hiểu được trước một bước, ngữ khí nhu hòa mà cùng Đường Ôn giải thích một chút.

Bác sĩ khám bệnh nhìn đến bộ dáng lo lắng hai tay nắm chặt của Đường Ôn, thấu hiểu tiến lên ôn nhu sờ sờ đầu nàng, cười nói: "Không quan hệ, ta cho nó uống thuốc thì tốt rồi, không cần khổ sở."

Đường Ôn nhăn cái mũi: "Thật vậy chăng?"

"Àn."

Tay nàng thực ấm, mặt mày nhu hòa, Đường Ôn cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Nhìn bác sĩ đem khăn giấy tiến lên trước mặt nàng, Đường Ôn hít cái mũi, miễn cưỡng đem nước mắt nghẹn trở về, mà nói câu: "Cảm ơn."

Hứa Hành Niên vẫn luôn lưu ý đến nàng, nhìn thấy Đường Ôn khẽ run bả vai có điều bình tĩnh lại, buông lỏng ra lòng bàn tay che kín mồ hôi.

Có điểm sợ nằng lại khóc.

(Lemon: bắt đầu chuỗi ngày nghỉ lễ anh em xả hơi thôi □□□)

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Dị ứng với lông mèo

Bác sĩ cấp cho Nguyệt Nguyệt đơn thuốc, hơn nữa còn nhắc nhở một ít những việc cần chú ý ngày thường, cùng với dự phòng bệnh nếu nặng hơn.

Thời điểm Lý thúc đi lấy thuốc, hai người ngồi ở trên hành lang chờ của bệnh viện. Đèn đường mờ nhạt, ở trong phòng bệnh truyền ra một hai tiếng mèo gầm, như là có đem long mềm lướt qua trong lòng Hứa Hành Niên, kiềm chế không được cảm giác ngứa.

Trên thực tế, hẳn là thật sự cảm thấy ngứa.

Vừa rồi nương theo ánh đèn nhìn xuống tay, phát hiện sưng đỏ một mảnh, nói vậy hai cánh tay cũng là không thể may mắn thoát khỏi.

Mà Đường Ôn cũng không biết.

Lúc này nằng đang ngồi ở ghế dựa, Nguyệt Nguyệt tinh thần hơi tốt lên một chút, ở đại sảnh hộ lý cho nó ăn một ít cá khô, nằng sợ nó khát nước, nghĩ cho nó uống nước.

Đường Ôn mặc áo khoác của Hứa Hành Niên, tay áo có điểm hơi dài, hai ngón tay nhỏ nỗ lực hướng ra phía ngoài, chạy đến bên ngoài lấy nước.

Vốn dĩ độ cao mặt bàn cũng đã tới đỉnh đầu Đường Ôn, bình nước lại đặt ở trên cao, cốc nước đều với không tới.

Hộ lý lúc này cũng đi toilet, trống rỗng, không ai có thể giúp nằng.

Nằng nỗ lực mà nhón mũi chân, một tay nhỏ cố lay mặt bàn, mãi mới đủ sức lực ở chỗ uống nước phía trên lấy ly giấy.

Thật vất vả mới lấy được ly giấy nhỏ, không biết nơi nào đột nhiên vang lên vài tiếng chó kêu, sợ tới mức nằng sắc mặt tái nhợt, một cái dùng sức không cẩn thận đem cốc đổ xuống dưới.

"Nha ——" nằng khẽ gọi một tiếng, theo bản năng mà ôm đầu ngồi xồm trên mặt đất, nhắm chặt đôi mắt.

Không ngoài dự liệu, cái cốc "Bang" mà nện ở đỉnh đầu nằng, lại lăn tới, dừng ở trên sàn nhà.

Nằng mở mắt ra nhìn về phía một bên, còn tốt quá, cốc được làm bằng giấy không bị vỡ, không có ai ra tới.

Đang ở hành lang xem quảng cáo Hứa Hành Niên nghe thấy tiếng, quay mặt đi tới, thấy nằng ngồi xồm ngồi dưới đất, dẫu khóe miệng đi nhặt cái cốc.

"Làm sao vậy?" Hẳn vội vàng mà đi tới.

"Ta muốn lấy nước." Nằng liếm liếm khóe môi, đứng dậy, ôm cốc nước, nhìn nhìn bình uống nước, lại nhìn nhìn Hứa Hành Niên.

Ánh đèn chiếu rọi một bên mặt hẳn, như là đại dương sâu thẳm.

Hứa Hành Niên: "....."

Hắn lúc này mới thấy bình nước phía sau nằng, lúc sau hiểu ý, đi qua tiếp nhận cái ly trong tay nằng, đi qua lấy nước cho nằng.

Thanh âm uống nước "Ừng ực" ở yên tĩnh hành lang đặc biệt vang.

Lúc này hộ lý cũng đã trở lại, trong ngực còn ôm một con mèo không biết từ phòng bệnh nào chuẩn ra, chỉ thấy nó "Meo" mà kêu một tiếng.

Đường Ôn nhìn động tác uống nước của Hứa Hành Niên, đuôi mắt đảo qua, đột nhiên thấy lòng bàn tay hẳn đỏ lên.

Khuôn mặt nhỏ nghỉ hoặc mà thò lại gần: "Tay người làm sao vậy."

Hắn theo bản năng mà rút bàn tay lại, ho nhẹ một tiếng, thanh âm có chút trầm: "Không có việc gì."

Liên ở khoảnh khắc hấn đưa cốc nước cho Đường Ôn, mèo con đột nhiên từ trong lòng ngực hộ lý nhảy tới, đầu đá lung tung mà bỏ nhào vào khuỷu tay Hứa Hành Niên, lông xù lấy móng vuốt gấu gao đè lại cánh tay hấn, cách ống tay áo hấn cúi đầu liền găm.

Hấn bị hoảng sợ, trong tay cốc nước cũng rớt trên mặt đất, ướt một mảnh.

Tiểu hộ lý cả kinh, vội vàng vòng qua tới bắt lấy mèo con, gấu gao ôm vào trong ngực.

Đường Ôn cũng bị dọa choáng váng, duỗi cánh tay bắt tay Hứa Hành Niên, bức thiết hỏi: "Thế nào? Không cần trúng đi?"

Một bên tiểu hộ lý xin lỗi mà cười cười: "Thật ngưng ngừng đã dọa đến các người, bất quá không cần lo lắng, này mèo con đã tiêm phòng đầy đủ nha."

Vừa dứt lời, Hứa Hành Niên liền hắt xì một cái vang dội, nhìn đến Đường Ôn ánh mắt căng thẳng, còn không có mở miệng, hấn ngay sau đó lại liên tục hắt xì vài cái.....

Tiểu hộ lý nhìn hấn mọc đầy nốt ban khắp lòng bàn tay, nhăn mày, nghi hoặc hỏi: "Người đối với lông mèo bị dị ứng sao?"

"A!?" Đường Ôn sững sốt.

Hứa Hành Niên hít cái mũi, cố tình tránh đi ánh mắt nàng, chậm rãi gạt đầu.

Tiểu hộ lý có chút buồn bực mà nói thầm lên: "Xem người dị ứng còn rất lợi hại....." Nghĩ nghĩ lại an ủi tính dường như nói, "Không quan hệ, trở về bôi thuốc mỡ thì tốt rồi."

Mèo con ở nàng trong ngực không thành thật, túm cổ áo nàng chơi đến vui vẻ vô cùng, nàng vừa thấy, vội vàng cùng hai người tạm biệt, ôm mèo con ngây ngô vội vàng hướng trong phòng đi đến.

Trong đại sảnh chỉ còn lại có bọn họ.

Bóng đêm đã tới, hành lang có vẻ thanh tịch cô đơn lạnh lẽo, trên mặt tường đồng hồ treo tường "Xoạch xoạch" mà vang.

Hứa Hành Niên đem cốc nước trên mặt đất nhặt lên, thuận tay ném vào một bên thùng rác, lại lần nữa cầm một cái cốc mới, tiếp tục lấy nước, đưa cho Đường Ôn.

Nàng ngơ ngác mà tiếp nhận, cánh môi run nhẹ nhẹ, con ngươi đen nhánh dần dần sáng lên trong suốt.

"Người có ngứa không a....." Nàng thật cẩn thận mà mở miệng, tai nóng mà ngẩng đầu lên, trong giọng nói mang theo ba phần khóc nức nở.

"Không có việc gì."

Hấn nhẹ nhàng mà nói, gương mặt nhìn lại, phát hiện chớp mũi nàng ửng đỏ, khuôn mặt nhỏ nhú chặt, một biểu tình tùy thời đều sẽ khóc tới, không khỏi trong lòng căng thẳng, vươn tay túm nàng.

"Sớm biết như vậy ta liền không nuôi mèo," nàng càng nghĩ càng khổ sở, chớp vài cái mắt, nước mắt to như hạt đậu theo gương mặt chảy xuống xuống dưới, cắn môi lâm bầm mà nói, "Đều tại ta không tốt."

Nàng có điểm giận chính mình, không có bận tâm đến Hứa Hành Niên, cũng làm hại Nguyệt Nguyệt sinh bệnh phải đến bệnh viện.

Tích góp áy náy đã lâu giống hồng thủy vỡ đê bộc phát ra ngoài.....

Hứa Hành Niên sợ nhất là nhìn nàng khóc, nhìn đến tình cảnh này, luống cuống tay chân: "Không phải..... Đây không phải người sai." Hấn mồm miệng không rõ mà giải thích, có chút khản trương không nói lên lời.

Gió lạnh từ cửa sổ tiến vào, thổi vào cổ hấn.

Hấn nhú chặt mày nhìn lông mi nàng run rẩy nước mắt, nâng tay tới, đem lòng bàn tay ấm áp dừng ở trên đầu nàng, an ủi mà xoa nhẹ.

Sợi tóc nàng mềm mại ấm áp, như là lông thỏ, dán trong lòng bàn tay khiến tâm hấn xao xuyến.

Mặt đỏ tai hồng.

Đường Ôn ngăn ra, đôi mắt hơi sưng đỏ, nước mắt lưng tròng mà nhìn hấn, khóe môi khô cằn.

"Đừng khóc."

Hấn tiếng nói sạch sẽ phá lệ ôn nhu, như gió xuân thảng ba lướt nhẹ thổi qua má, mềm nhẹ mà thấm tận đáy lòng.

Một lát, Đường Ôn cảm thấy đôi mắt Hứa Hành Niên giống như ngân hà, suốt đêm lấp lánh như vì tinh tú tỏa sáng lung linh.

Nàng bối rối nắm ngón chặt tay, ngực ần ần nóng lên.

(Edit: dễ thương quá nè trời, sao ko cho con một Niên ca ôn nhu như thế chứ)

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Salad hoa quả

Ánh trăng như lụa mỏng phủ kín đường phố, ánh sáng đèn đường chiếu vào thềm đá, dần dần mờ hồ thành trạng thái nửa trong suốt.

Cha Hứa khoác bóng đêm chạy về nhà, lải nhải việc vặt của công ty, vừa ngồi xuống, Đường Ôn liền hiểu chuyện mà đem chén canh đặt ở trước mặt ông.

Hứa lão gia từ thấy nàng thế, khẽ cười một tiếng, dừng lại chiếc đũa hỏi nàng: "Ôn Ôn hôm nay khai giảng, như thế nào?"

Nàng ngồi vào chỗ ngồi nhặt chiếc đũa, ý cười mà trả lời nói: "Chủ nhiệm lớp họ Doãn, là nữ lão sư dạy toán, tính tình nhìn qua khá tốt."

Nàng có chút khát nước, liếm môi, nâng chén canh trước mặt lên uống một ngụm. Canh là vừa nấu, chén mì còn mờ mờ khí nóng, nóng đến nỗi làm đầu lưỡi nàng tê dại, nhắm mắt hít hà một hơi.

Hứa Hành Niên liếc mắt nhìn nàng một cái, nhắm mi tới, vội đem chén canh của chính mình trước mặt thổi nguội đẩy đến trước mặt nàng, đem chén canh nóng kia bung tới.

Đường Ôn chớp chớp mắt, nâng lên chén canh "Ừng ực ừng ực" tất cả đều uống vào bụng, vui vẻ mà rung đùi đắc ý, còn đánh một cái nhẹ cách.

Hứa mẫu cười cười, đứng lúc mà chen nói vào: "Vậy người cùng Hành Niên lớp cách nhau cũng không xa?"

"A?"

Vấn đề này thật ra đem nàng đánh đổ, nàng tuy rằng biết khu dạy học cũng có lớp của học sinh lớp trên, nhưng có xa hay không nàng còn không rõ ràng lắm, nàng ở trường học còn không có kịp thấy Hứa Hành Niên.

Chỉ thấy Hứa Hành Niên thông thả ung dung mà rau lên ăn, giọng nói thanh thanh: "Không xa, liền ở trên lầu bọn họ."

"Ai?" Nàng tò mò mà nghiêng đầu.

Nàng ngạc nhiên không phải tầng lầu liền nhau, mà là hần thế nhưng biết lớp nàng, thậm chí vị trí lớp cụ thể, phải biết rằng nàng chưa từng nhắc tới.

Hứa Hành Niên gấp lên một ít rau xanh, ánh mắt không nhanh không chậm mà dừng ở trên người nàng, ánh mắt kia phảng phất là đang nói: Điều tra điểm này với ta mà nói chẳng phải là dễ như trở bàn tay.....

Đường Ôn: "....."

Nàng cười ngây ngô, cúi đầu ăn cơm.

Thời điểm mặc trang phục mới, Đường Ôn rốt cuộc hiểu rõ Hứa Hành Niên ở trên xe đã nói "Quá dài" là có ý tứ gì.

Áo khoác tay áo quá dài, tay nàng lại nhỏ, cổ tay áo lớn đến nỗi đem toàn bộ nắm tay bao ở bên trong, ném hai phát, đặc biệt giống hát tuồng.

Nàng chân đứng ở trên giường, dẫm lên gối, đang đùa nghịch với tay áo, nghĩ chờ mong đã lâu đợt quân sự.

Đang xuất thần, cửa truyền đến một trận đập cửa, nàng vội vàng lung tung túm lại tóc, giọng nói thanh thanh: "Mời vào."

Hứa Hành Niên bung một chén thủy tinh đi vào, bên trong là salad dưa hấu cùng táo, đánh giá nàng đem đĩa salad đặt ở góc bàn của nàng: "Mẹ ta làm cho người."

"Giúp ta cảm ơn a di!" Nàng cười rộ lên, ở trên giường mềm nhảy nhót.

Hắn không chút để ý mà nhìn lướt qua cổ tay áo của nàng hơi lớn lên, nhướn mày cười khẽ một chút: "Kích cỡ không báo đôi?"

Không đề cập tới còn tốt, nhắc tới liền, nàng lập tức ủy khuất mà nhủ mảy, nói thầm nói: "Đây là cỡ nhỏ nhất."

Nàng cho rằng cỡ nhỏ nhất chắc chắn sẽ vừa.

Hứa Hành Niên đáy mắt ý cười càng đậm một ít, chậm chậm tiến lên, nhẹ nắm lấy bàn tay không yên phận của nàng, trong ánh mắt nàng hiện lên ý khó hiểu, hẳn nghiêm túc mà đem cổ tay áo quá dài của nàng xắn lên.

Động tác của hắn rất chậm, ngón tay thon dài ẩn ở vạt dệt thô ráp, khớp xương trắng nõn đều đều, mu bàn tay gân xanh uốn lượn đường cong mê người.

Tiểu cô nương trừng lớn đôi mắt nhìn hắn, khóe miệng cong lên ức chế không được, ở gương mặt xuất hiện hai cái má lúm đồng tiền ngọt ngào.

"Ngày mai nhớ rõ mang theo nước." Sửa sang lại xong một bên tay áo, hắn lại chuyển sang bên kia, còn không quên nhắc nhở nàng.

"Nga" nàng vỗ vỗ ót, "Bình nước của người còn ở chỗ ta."

"Ngày mai đưa cho di Cầm là được rồi."

Đường Ôn gật gật đầu. Nàng đứng ở trên giường, so Hứa Hành Niên cao hơn một đầu, khó được khi nào có thể rũ mi mắt nhìn hắn.

Vành tai hắn thực mềm, vành tai rõ ràng, ở tóc mai còn có thể thấy mạch máu lưu thông. Vành tai trắng mà no đủ, tình tế đánh giá, còn có một tầng lông tơ mềm mịn.

Nhìn qua xúc cảm không tồi.

Đường Ôn trong đầu đột nhiên nảy ra ý nghĩ như vậy, nghiêng đầu chớp chớp mắt, không hề báo trước vuron tay ra, dùng đầu ngón tay ấm áp nhẹ nhàng nắm vành tai kia.

Hứa Hành Niên động tác trên tay dừng một chút.

Cái tay kia nhỏ xinh mềm mại, gần sát má hắn mang theo vài phần ấm, cổ tay áo dài rộng theo đầu ngón tay nàng mà vô tình cọ xát vào cổ hắn, chọc đến bên tai hắn nhanh chóng đỏ lên, nóng bỏng một mảnh.

"Oa, Hành Niên, vành tai người thật mềm."

Thời điểm tâm tình nàng tốt liền thích kêu hắn như vậy, ánh mắt trong trẻo, đuôi lông mày đều nhiễm ý cười ngọt ngào.

Hứa Hành Niên yết hầu không tự chủ được nuốt một ngụm, cảm giác có chút miệng đắng lưỡi khô. Hắn rũ mi giọng nói thanh thanh "Ân" một tiếng, thanh âm trầm như sấm rền.

Nói xong lúc sau cũng không có ý tứ muốn trốn, thân mình hơi nghiêng về phía nàng, liền như vậy tùy ý nàng lôi kéo.

Tiểu cô nương không chú ý biểu tình mất tự nhiên của hắn, chơi một lát liền buông lỏng tay ra, lại nhìn hình dáng đôi tai hắn trong chốc lát, hinh mình nói: "Nghe nói trường thành ai mà có tai như vậy rất có phúc khí a....."

"Ân?"

Nàng không xác định thanh âm chậm lại: "Hắn là vậy đi..... Ta nhớ rõ là như vậy mà."

"....."

"Ai nha, người khẳng định có phúc khí!"

Nàng liếm nhẹ môi, tay nhỏ mềm mại vỗ nhẹ bờ vai của hắn, vẻ mặt chắc chắn.

"....."

Hứa Hành Niên không nói, buông ra tay áo đã chỉnh ra.

Cho dù đem tay áo xắn lên, quần áo cũng có chút giống bao tải ở trên người nàng, còn đai lưng dường phải thắt đến tận cùng bên trong mới có thể có tác dụng.

"Mùi thích hợp sao?"

Hứa Hành Niên có chút lo lắng nhìn đầu nàng, quả thực chính là trong truyền thuyết bàn tay mặt cùng đầu củ cải.

"Không sai biệt lắm đi," nàng qua loa đại khái mà nói, ánh mắt một mực nhìn đĩa trái cây ở góc bàn, nuốt nước miếng, vuron ngón tay ra chọc chọc cánh tay hắn, chờ mong mà nhìn hắn.

Hứa Hành Niên bất đắc dĩ mà than nhẹ một tiếng, lui ra phía sau hai bước, cánh tay dài liền đem đĩa đựng trái cây cầm tới trong tay, lại đưa đến nàng trước mặt.

Đôi mắt nàng sáng lấp lánh, vui sướng mà cầm lấy xiên tre, cắn một khối salad táo, gấp không chờ nổi bỏ vào trong miệng.

Nàng miệng rất nhỏ, một ngụm đi xuống, toàn bộ bên trái gương mặt bị nhét đến phình ra.

Hứa Hành Niên cầm đĩa hoa quả, ánh mắt thẳng tắp mà dừng ở trên người nàng cười.

Mỗi lần thời điểm ăn cái gì, nàng đều thích cười cong mắt, gặp được đồ ăn ngon còn sẽ rung đùi đắc ý, nhìn qua thực hạnh phúc.

Mấy quả xuống bụng, nàng hưng phấn mà nhảy nhảy, giống như thỏ con.

"Người cũng ăn nha."

Nàng dừng lại, mồm miệng không rõ mà lầu bầu hai câu, dùng xiên tre cẩn thận bỏ hạt dưa hấu, cầm lên đưa đến bên miệng hân.

Hứa Hành Niên dừng một chút, mỉm cười khuôn mặt dịu xuống, giờ tay cầm tay nàng, tiến đến bên môi một ngụm ăn miếng dưa hấu kia.

Thanh hương nước trái cây ở trong miệng tùy ý lan tỏa, thịt quả mềm mại, như là lúc này bị hân nắm ở lòng bàn tay nàng vậy.

Nghĩ vậy, hân bỗng dừng cười khê, đôi mắt thâm thúy lóe sáng.

Đường Ôn nghi hoặc để sát vào nửa phần trên vào gần hân: "Làm sao vậy?"

"Quá ngọt." Hân nghiêm trang mà nhìn nàng.

Nàng nhăn mũi, nếm một miếng, tinh tế thưởng thức, sau một lúc lâu hồ nghi mà nghiêng đầu ——

Gi a..... Dưa hấu có ngọt như vậy sao.....?

(Lemon: Đường Đường đã ngang nhiên ăn đậu hũ lại còn chọc ghẹo người ta đến đỏ mặt ^0^

Còn Hành Niên ca ca quá dịu dàng rồi ☺)

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Học quân sự (1)

Nắng gắt như lửa treo lên đỉnh đầu, không khí nóng rực, mặt đất bị nướng đến nóng bỏng, cỏ cây xanh mướt hơi thô đều như thoi thóp.

Sân thể dục một mảnh yên tĩnh.

Các bạn học dưới mặt trời chói chang đứng ở sân thể dục, trên người trang phục quân sự áo ngắn đã sớm bị mồ hôi tẩm ướt. Đường Ôn đứng đến thẳng tắp, ngón tay kẻ sát quần phồng, ngẩng đầu uốn ngực mà nhìn phía trước trận doanh.

Quân sự đã đứng hai mươi phút.

Huấn luyện viên lưng lay cái vòng, trùng hợp ở bên người nàng đứng yên.

Chẳng được bao lâu, nàng liền cảm giác trên đầu mồ hôi theo sợi tóc chảy xuống dưới, một đường lưu đến cằm, lại "Lạch cạch" một chút rơi xuống y phục, phát ra tiếng vang.

Nàng nháu nháu mày.

Lúc này một con con muỗi phành phạch đến bên tai nàng, ong ong, chọc đến nàng tâm phiền ý loạn.

Vốn dĩ trời nóng đến khó có thể thừa nhận, lại bay tới một con "quỷ gây sự", quả thực là "Song khó lâm môn".

Nàng hít sâu một hơi, cắn chặt hàm răng, nhắm mắt lại đáy lòng niệm niệm ——

Một lát liền bay đi một lát liền bay đi.....

Lại kiên trì một chút, lại kiên trì một chút.....

Còn không phải là một con côn trùng!

Nàng co chặt khuôn mặt, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ mà nói thầm, biểu tình thập phần thống khổ.

Ai ngờ nó giống như ngang ngạnh đường như muốn cùng nàng đối nghịch, vẫn luôn xoay quanh ở bên tai nàng, như là biết nàng với nó không có biện pháp giống nhau.

Nàng nhú mày, dùng liếc mắt sang bên cạnh người huấn luyện viên, hít cái mũi, tâm quyết định——

Mặc kệ!

Nàng tính toán nhanh chóng dùng tay vỗ rớt con muỗi, nghiêng phía trước cùng nàng mặt đối mặt Tô Úy Nhiên đột nhiên "Xi" một chút cười ra tiếng tới.

Mọi người, tầm mắt tất cả mọi người bao gồm huấn luyện viên đều bị hấp dẫn đi.

"Cười cái gì!" Huấn luyện viên hùng hậu thanh âm vang vọng ở nàng bên tai, sợ tới mức Đường Ôn phản xạ có điều kiện run lên, đồng tử bỗng dưng phóng đại.

Con muỗi kia cũng phảng phất bị kinh sợ hồn phách, xoay quanh hai vòng sau đó kẹp chặt cái đuôi ong ong bay đi.

Huấn luyện viên một cái xoay người, đi nghiêm đứng ở bên người Tô Úy Nhiên, người sau vừa thấy, lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, rộng mở tiếng nói la lớn——

"Báo cáo huấn luyện viên! Ta vừa rồi thả cái rắm!"

.....

Trầm thấp hùng hồn thanh âm ở sân thể dục trống trải vang lên từng trận hồi âm.

Đội ngũ hình vuông người mỗi người đều buồn cười.

Giáo luyện vừa nghe, long mày nhú lại, lên tiếng nói: "Ta làm người đánh rắm sao!?"

"Báo cáo huấn luyện viên! Không có!"

"Vậy người phóng cái gì!?"

"Báo cáo huấn luyện viên! Là nó chính mình một hai phải tới!"

Toàn ban người thật sự không ghen lại được, tất cả đều sôi nổi cười ha ha lên, liên ồn ào nhốn nháo.

"Nghiêm!" Huấn luyện viên quay đầu tới, trừng mắt nhìn quét một vòng trong ban mọi người.

Cái này tất cả mọi người đều không dám cười, thu hồi biểu tình, tiếp tục ngẩng đầu đứng lên.

"Người! Phạt chạy ba vòng!"

"Là! Huấn luyện viên!"

Tô Úy Nhiên một cái đi nghiêm bước ra khỏi hàng, hướng quẹo phải, nhấc cánh tay, trong miệng kêu "một.. hai.. một.. hai".

Trước khi chạy trước còn liếc nhìn Đường Ôn.

Đường Ôn có chút ngốc, chớp đôi mắt vài cái, nhìn theo hấn chạy xa.

Nàng như thế nào cảm thấy ánh mắt kia có chút ý vị thâm trường, giống như đang nói, hấn bị phạt chạy vòng là đường như bị nàng làm hại.....

Trải qua hơn phân nửa buổi chiều tra tấn, rốt cuộc chờ tới được nghe âm thanh thôi còi nghỉ ngơi, giáo luyện hô khẩu lệnh "Giải tán", tất cả sôi nổi "Ai u" thả lỏng người.

Đường Ôn cùng Tống Tử San cũng không kịp cố kỵ cái gì hình tượng thực nữ, bàn chân đặt móng an vị ở trên mặt đất, thả lỏng cả vai hai mặt nhìn nhau, như là hai bó củi bị phơi héo.

Tôn Phi Phi thể lực luôn luôn dư thừa, lúc này còn tinh lực mười phần mà chạy đến sân bóng rổ, đem ba người ba ly nước cầm lại đây.

"Cảm ơn." Đường Ôn cười nói, cầm lên cái ly uống lên mấy ngụm.

Tôn Phi Phi nhìn động tác nàng uống nước, đột nhiên nhớ tới: "Ai Đường Ôn, ta nhớ rõ ngươi ngày hôm qua cầm một cái bình giữ ấm màu đen cùng cái này giống như tình lữ..... Nên không phải là của bạn trai đi?"

Một ngụm nước sắc ở trong cổ họng, Đường Ôn nháy mắt khụ đến gương mặt đỏ bừng một mảnh.

"Khụ khụ khụ..."

Nàng theo ngực, nâng lên ánh mắt phát hiện chung quanh có thật nhiều người bát quái mà nhìn nàng, sợ truyền tới chủ nhiệm lớp nơi đó, vội vàng lác đầu hàm hồ mà nói: "Siêu thị giảm giá, mua một tặng một, mua về đổi dùng."

Đang nói, Chủ Nhiệm Giáo Dục mang theo mười mấy lớp học tỷ học trưởng xuất hiện ở sân thể dục, dẫn theo mấy người bung theonước khoáng, chính là chậm rãi hướng tới chỗ tân sinh viên.

"Oa."

Tôn Phi Phi hí hóp vừa thấy, vội vàng đem chai nước trong tay mình ném cái thật xa.

Đường Ôn: "....."

Tầm mắt mọi người đều bị hấp dẫn, không ai có tâm tư nhân rồi truy cứu lý do thoái thác sứt sọc của nàng.

Nhìn kỹ đi, nàng phát hiện Hứa Hành Niên cũng ở trong đó, bên cạnh còn có mấy học trưởng quen mắt ngày hôm qua, cùng với người cười đến đầy mặt gió xuân Lục Hoài Sâm.

Mới vừa bước lên mặt cỏ sân thể dục, Chủ Nhiệm Giáo Dục vội chỉ huy bọn họ cấp tân sinh viên phát nước, vài người tuân lệnh, sôi nổi hai người một tổ mang theo nước khắp nơi tản ra phân phát.

Đường Ôn tình tường thấy Hứa Hành Niên túm Lục Hoài Sâm hướng đội ngũ hình vuông bọn họ đi tới, sợ tới mức nàng nhanh chóng mà đứng từ trên mặt đất lên, tay nhỏ cuống quýt vỗ vỗ bùn đất trên người.

Tổng Tử San nghi hoặc mà nhìn nàng một cái, cũng cùng nàng đứng lên.

Lục Hoài Sâm "Hắc hừ" một tiếng, đem nước khoáng phát cho một A ban đội ngũ hình vuông bên cạnh giá bóng râm, trong ban người như tổ ong vây quanh đi lên, đặc biệt là nữ sinh, đều mắt trông mong mà lấy nước.

Hứa Hành Niên đã sớm rút ra một lọ, thấy Đường Ôn ở bên kia ngây ngốc mà đứng, tàn bộ đã đi tới, cầm bình nước khoáng nhẹ nhàng mà chụp nhẹ một chút mũi đang mang trên đầu nàng.

"Ngốc nhìn cái gì?"

Đường Ôn liếm liếm có chút khô môi, tiếp nhận nước trong tay hắn, cười hi hi nói: "Ngươi đẹp nha."

Thanh âm nàng phiêu phiêu, như là kẹo bông giòn mềm mại mà dừng ở ngực hắn, hắn không chớp mắt mà nhìn chăm chăm nàng, nghiêm túc mà xem nàng vận nắp bình, uống nước tới hai má đều bị phồng lên giống cái khí cầu.

Tầm mắt mọi người đều dừng lại ở Lục Hoài Sâm, hơn nữa Hứa Hành Niên thân hình thon dài vừa vận chặn lại thân hình nhỏ xinh của nàng, không có người chú ý tới bên này.

Nàng uống xong nước lúc sau dùng mu bàn tay lau một chút khóe môi, nháy mắt thấy hắn, ý cười càng đậm.

Cũng không biết Hứa Hành Niên có phải hay không tự mang trang bị hạ nhiệt độ, hắn tới gần một chút, nàng liền cảm giác nháy mắt mát mẻ rất nhiều, một buổi trưa lo âu bức bối tất cả đều biến mất không thấy.

Hứa Hành Niên cầm nắm tay, ho nhẹ một tiếng, trộm mà duỗi tay qua, nhanh chóng đưa nàng một phen đồ vật.

Đường Ôn ngẩn người, duỗi tay đến sờ ra, phát hiện là một đồng gói giấy, mỗi vật thể đều một khối rất nhỏ, nắm chặt ở lòng bàn tay "Rầm rầm" một mảnh.

"Cái gì?" Nàng nhẹ nhàng hỏi hắn, hai viên mắt hạnh tròn đến tròn xoe.

"Đường Ôn" Hắn lờ lỉ mà ý nhiều trả lời.

Đường Ôn rất nhỏ hay tụt huyết áp, ra cửa thường xuyên đều sẽ ở trong túi mang theo kẹo, bất quá hôm nay ra cửa thời điểm quá hoảng loạn, đã quên lấy.

Hắn luôn ghi nhớ rõ những thứ nàng quên mang, lớn là đến thân thể, nhỏ là đến chi tiết sinh hoạt.

Tưởng tượng đến nơi này, nàng liền nhin không được vui vẻ ——

"Cảm on Hành Niên."

Đường Ôn nhẹ nâng mí mắt, trong trẻo mặt mày cười thành một đườn, đáy mắt cong lên ý cười, lộ ra hàm răng trắng tinh.

Lộp bộp một tiếng ——

Hứa Hành Niên cảm giác ngực trái đột nhiên thỉnh thỉnh đập loạn, yết hầu khô khốc phát nóng, mặt cũng ở bất giác ần ần nóng lên.

Mà tiểu cô nương cũng không tự biết, còn lắc lư cánh tay áo cọ cọ lại bất lấy góc áo hần.

Hứa Hành Niên liếm liếm môi, hoảng thần mà kéo một vành nón chút nàng, vốn định chọc nàng một chút, ai ngờ mũ thật sự là quá lớn, hần chạm vào chút, liền nháy mắt lông lèo mà sụp xuống, hoàn toàn che lấp đôi mắt nàng.

Hứa Hành Niên: "....."

Đường Ôn: "....."

(Lemon: gian tình như thế mà mọi người không nhận ra a.)

30/4 vui về nha mọi người ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Học quân sự (2)

Thật vất vả đến lúc tan học, vừa lên xe, Đường Ôn liền mở nhạc, đem uất nghẹn một ngày nói hết ra dường như coi Hứa Hành Niên là chỗ để phát tiết.

Hứa Hành Niên nghiêm túc mà nghe, thường thường mà đánh giá vài lần.

Thời tiết nóng bức, cánh mũi nhỏ xinh của nàng dính đầy mồ hôi, khuôn mặt bị phơi đến hồng, ngẩng đầu lên uể oải mà rũ ở trên lưng, mũ quân sự bên cạnh đem tóc dài ép vào tạo thành dấu vết.

"Oa thời điểm giáo luyện phát hỏa ta đều bị hù chết," nàng lung tung đá chân, bả vai ý có chỗ tựa lưng, nghiêng đầu nhìn sườn mặt Hứa Hành Niên

"Cảm giác so với lão Hồ còn muốn hung hãn hơn."

Lão Hồ là chủ nhiệm lớp sơ trung của nàng, mặt lúc nào cũng hung thần ác sát, Đường Ôn mỗi lần nói với hần lời nói đều sẽ run run rẩy rẩy.

Có một lần nàng bị lão Hồ gọi vào văn phòng nói về thành tích môn vật lý, kết quả sát hạch của nàng không đạt tiêu chuẩn, lão Hồ đem nàng mắng một trận, còn nói muốn kêu phụ huynh nàng tới trường học.

Nàng trước nay không bị giáo huấn đến thảm như vậy, ủy khuất mà rũ đầu, khổ sở nước mắt giống hồng tuyến lệ hạt châu dường như ào ào rơi xuống.

Lúc ấy Hứa Hành Niên vừa vặn ở văn phòng, bị dáng vẻ này của Đường Ôn hoảng sợ, cũng không rảnh lo xung quanh lão sư đều ở đây, lòng nóng như lửa đốt mà chạy đến trước mặt giữ chặt nàng.

Nàng ngẩn người, nước nở ngẩng đầu nhìn hần.

Lão Hồ tuy rằng không dạy qua Hứa Hành Niên, nhưng là trong trường học học sinh giỏi nhiều lần đoạt giải tự nhiên nghe thấy, hướng hồ trong văn phòng sơ tam các lão sư cơ hồ không có ai là không khen hần.

Đột nhiên lao tới, làm hần cũng thực ngượng ngùng, cánh tay ở không trung múa may đến một nửa lại xấu hổ mà buông xuống ——

"Ngươi, làm gì tới!"

Hần nhìn thoáng qua lão Hồ, ngữ khí lãnh đạm: "Ta là phụ huynh nhà nàng."

"A?"

Hứa Hành Niên nhặt đề lên trên bàn bài thi rớt xuống đất, lật xem vài giây, nói: "Lão sư, ta sẽ hảo hảo dạy nàng, bảo đảm lần sau nàng có thể thi đến tám mươi điểm."

"....."

"Không có việc gì chúng ta liền đi trước."

Không chờ lão Hồ phản ứng lại đây, Hứa Hành Niên trước một bước lùi kéo Đường Ôn rồi đi văn phòng.

Mỗi khi Đường Ôn nhớ tới chuyện này, đều sẽ cảm lòng không đậu mà cười ra tiếng tới, lúc này nàng cũng giống nhau, "Khanh khách" cười hai tiếng, hưng phấn mà đi lên ôm cánh tay Hứa Hành Niên cọ cọ.

Vốn dĩ mũi ở trên đầu nàng đội lông, nàng cọ một chút, liền rớt xuống dưới, lăn dưới gầm xe.

"Ai nha."

Nàng mềm mại mà kêu một tiếng, ngồi dậy, cánh tay nhỏ duỗi đến gầm xe nhặt lên.

"Hắc hừ." Bất được mũi tùy ý gác ở đầu gối, lại lần nữa ôm một trận cọ loạn, tóc lộn xộn mà thành bộ dạng ngốc nghếch.

Hứa Hành Niên: "....."

Chẳng được bao lâu nàng liền ngủ rồi, vẫn cứ là duy trì trạng thái ôm chặt cánh tay Hứa Hành Niên, hẳn thấy nàng đang ngủ say, khẽ đem mũi nàng bắt được một bên.

Về đến nhà, Hứa Hành Niên xách theo cặp sách nàng đi trước một bước vào hoa viên, nàng ủ rũ mà theo ở phía sau, chậm rì rì mà di động bước chân, ngáp một cái sau muốn vươn tay dụi mắt.

Hứa Hành Niên thấy, vội vươn tay bắt tay áo nàng lại: "Tay dơ."

Nàng mơ mơ màng màng mà đem đôi mắt mở một chút, mà hừ hừ: "Có ghèn."

Hứa Hành Niên nghe nói, nghiêng đi thân mình, hơi cong lưng, nheo mắt lại nương theo ánh đèn thay thế nàng lau vật thể màu vàng ở khóe mắt, động tác tinh tế nghiêm túc, trong ánh mắt đựng đầy ôn nhu.

Bóng đèn dần xuống, bụi cỏ truyền đến từng trận ếch kêu, ánh đèn ám màu vàng chiếu xuống, ở thềm đá hiện ra khung ảnh nửa trong suốt.

Nàng khuôn mặt một mảnh mơ hồ mờ nhạt, lông mi khẽ run, tiếng hít thở trầm thấp an tĩnh giống như đem cây búa nhỏ nhẹ gõ vào màng nhĩ hẳn.

"Còn có sao?" Hẳn kiên nhẫn ôn hòa hỏi.

Nàng mơ hồ lắc đầu, nửa mộng nửa tỉnh mà túm chặt góc áo hẳn.

Mở cửa, bật đèn phòng khách, trong đại sảnh không có một bóng người. Hứa Hành Niên từ giá giày lấy con nàng đôi dép lê con thỏ, đặt ở dưới chân, nàng gật gật đầu, trực tiếp dùng chân trái đi dẫm gót giày chân phải.

Đột nhiên, từ giày bay ra một vật thể màu trắng, ở không trung bay qua một đường parabol hoàn mỹ, mà dừng ở thềm bậc thang, Đường Ôn hí hóp mắt xem qua, nháy mắt, mở to hai mắt nhìn.

Buồn ngủ cùng mọi mệt mỏi cảm thấy toàn bộ chạy đến chín tầng mây đi.

Hứa Hành Niên nhận thấy phản ứng của nàng, nghi hoặc mà nghiêng đầu tới: "Làm sao vậy?"

Máu nháy mắt nảy lên đầu óc, mặt nàng đỏ bừng một mảnh, hai chân một cái không xong, "Bang ki" một chút ngồi trên mặt đất, trong tầm tay vừa vặn là "vật thể không rõ" vừa bay tới——

Hứa Hành Niên ánh mắt cũng trùng hợp không khéo mà dừng ở trên.

.....

Đường Ôn tuyệt vọng mà nhắm hai mắt.

Tối hôm qua thời điểm chuẩn bị đồ dụng tập quân sự, thấy có người nói ở giày lót một miếng băng vệ sinh có thể thoải mái một chút, nàng cứ như vậy làm theo, ai biết thời điểm còi giày thể nhưng sẽ.....

Quá xấu hổ.....

Nàng mở một con mắt khẽ chậm rãi mà xem xét, không ngoài dự kiến, Hứa Hành Niên sắc mặt nháy mắt đen hai phân, khóe miệng cực kỳ bé nhỏ mà

run rẩy một chút.

"....."

"Ta đi chuẩn bị nước tắm."

Hắn ho nhẹ một tiếng, lê dép lê hướng phòng khách đi đến, lưu lại Đường Ôn một người ngồi dưới đất hõn độn.....

Quần huấn ngày hôm sau, nhiệt độ không khí tựa hồ so ngày hôm qua còn muốn nóng hơn một ít.

Mồ hôi dính dính nhào ra giống nhựa cao su dính vào trên lưng, Đường Ôn cảm giác cả người khó chịu, cả người khô cằn, giống như bóng cao su bị xi hơi đường như khuôn mặt nhỏ nhắn nhỏ.

Giáo luyện chính chỉ huy nữ sinh mấy bài đi nghiêm, đã đi xong xếp hàng ở phía sau trộm mà vò đầu bứt tai, nhỏ giọng nghị luận.

Đường Ôn là nữ sinh thấp nhất, đứng ở phía trước nàng một đám người cao vô cùng như "Tường thành", nam sinh mỗi người đều so nàng cao hơn một cái đầu còn nhiều hơn thế.

Nhiệt độ nóng nung nàng đến thất thần, mà nghĩ chính mình trong túi còn thừa kẹo, quây bán quạ vật trên kệ để hàng bán vô cùng nhiều thứ thạch trái cây, cùng với tủ đông dính đầy hạt dưa nhân chocolate, kem giòn mát lạnh.

Không đợi nàng thềm đến nuốt xuống nước miếng, áo tường đã bị tiếng huyết sáo phía trước vang lên đánh vỡ, nàng theo bản năng mà ngẩng lên đầu nhìn lại, mí mắt bị mặt trời chói chang chiếu đến nóng lên. Tần Phong dẫn đầu, cả lớp cả phát mà ngậm một cây cỏ không biết từ chỗ nào bứt, mà hướng nàng nhướng mày: "Người kêu Đường Ôn?"

Nàng nháy đôi mắt suy nghĩ trong chốc lát, hơn nửa ngày mới ở trong đầu suy nghĩ ra ấn tượng đối với hắn, gật gật đầu: "Àn."

Nghe nói Tần Phong ở sơ trung tác phong không tốt, trong ban nữ sinh đều lặng lẽ trốn tránh hắn, liền cơ bản đối diện cũng không dám. Hắn người này thực ương ngạnh, ý vào chính mình trong nhà có tiền, thường xuyên khi dễ người nhỏ yếu, khi còn nhỏ bởi vì ức hiếp bạn học nên bị trường học thôi học.

"Bao lớn rồi?"

"15 tuổi." Nàng thành thành thật thật mà trả lời, nghĩ nghĩ, vẫn là cho đối phương một cái lễ phép mỉm cười.

Tần Phong dừng một chút, hỏi tiếp: "Người là học ngoại trú hay là trọ ở trường?"

"Học ngoại trú."

Tần Phong phun cây cỏ trong miệng ra, cười nói: "Đợi chút giải tán mời người ăn kem?"

Đường Ôn bên cạnh nữ sinh khẽ túm tay áo nàng một chút, tựa hồ nhắc nhở nàng không cần lại cùng Tần Phong nói chuyện, nàng hiểu ý tứ, hít hít có chút tắc nghẽn cái mũi, nghiêm túc mà lắc đầu nói: "Không cần, cảm ơn."

Nàng bị phoi nắng, cả người vô lực, chân cảm giác như là đạp lên bông một trận nhũn ra, có chút khó chịu.

Tần Phong nơi này còn khuyên nàng, hài hước mà dương khóa miệng: "Đừng khách khí a, tất cả mọi người đều là bạn học, về sau còn muốn hỗ trợ lẫn nhau....."

Đường Ôn lại một câu đều nghe không vào, nàng chỉ cảm thấy chính mình lỗ tai ong ong kêu loạn, trước mắt cảnh tượng dần dần mờ hồ, thân mình cũng run rẩy không đứng được.

Thực mau, nàng hai mắt tối sầm, gục đầu mà ngất đi.

(Lemon: tình địch của Niên ca có vẻ lại xuất hiện thêm một người rồi ☐)

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ngất xỉu

Cao nhị nhất ban mới vừa học xong tiết vật lý, Lục Hoài Sâm ngáp một cái từ trong giấc ngủ mơ tỉnh lại, cầm lấy coca ở góc bàn uống mấy ngụm, chính

là còn mơ hồ, Khâu Nhạc trốn học chơi bóng trở về ồn ào đi vào phòng học.

"Sâm ca, lớp 10 cái kia kêu Tần Phong tiểu tử lại không thành thật." Hắn đặt mộng ngồi trở lại trên chỗ ngồi, tùy tay lau một phen mồ hôi.

"Khi nào?" Lục Hoài Sâm đối người này có ấn tượng, chọn mi hỏi: "Làm sao vậy?"

"Thời điểm quân sự ghẹo nữ sinh, đem tiểu cô nương dọa ngất đi rồi."

Một ngụm Coca sắc ở trong cổ họng, Lục Hoài Sâm giật mình mà nhìn, có chút khó có thể tin: "Hiện tại thẩm mỹ của nữ sinh đều làm sao vậy....."

Cái tên kia kêu Tần Phong đầu năm so với hắn còn muốn cao hơn, e sợ ngày mưa sét đánh xuống dưới đốt hắn thành Bao Thanh Thiên, một thân hàng hiệu, loại này phẩm vị nông thôn thế nhưng còn có thể tán tỉnh nữ sinh.

Nếu không phải giữa trưa ăn tối nhiều đem người ta hôn mê đi.

"Ai ta cũng không biết, kia tiểu cô nương hiện tại bị đưa đến phòng y tế đi, ta nhìn thấy, cảm giác lại vừa trắng vừa xinh, nho nhỏ rất đáng yêu."

Nho nhỏ rất đáng yêu?

Lục Hoài Sâm nhíu hạ mi, hỏi tiếp: "Lớp mấy?"

Khâu Nhạc tiếp tục nói: "Giống như cùng Tần Phong học cùng một ban đi..... Bọn họ ở cùng một đội ngũ hình vuông, hắn là cao nhất nhất ban.

Vừa dứt lời, ngồi ở bên phải bọn họ đọc sách, Hứa Hành Niên đột nhiên ném bút, "Bá" một chút đẩy ra ghế dựa, xoay người từ cửa sau đi ra ngoài.

Bước mau đến như gió.

Khâu Nhạc có chút đầu óc không hiểu được, nghi hoặc mà nhìn về phía Lục Hoài Sâm: "Hắn làm gì đi?"

Lục Hoài Sâm hí híp mắt, uống hết lon coca, làm bộ dáng nghiêm trang: "Hắn là đi thí nghiệm một chút, chính mình có thể hay không đem muối từ dọa ngất."

"..... Ha???"

Đường Ôn thời điểm tỉnh lại, cảm giác cánh tay nóng rát một mảnh, mơ hồ nhìn chung quanh một vòng xem chính mình đang ở địa phương nào, đại não có chút suy nghĩ nhỏ nhặt.

Ngồi ở phòng y tế bác sĩ thấy nàng tỉnh, đi tới từ trong túi lấy ra một khối chocolate đưa cho nàng, cười giải thích nói: "Bạn học, người quân huấn bị tuột huyết áp té xỉu, là bạn học đem người bế tới."

Nàng "A" mà kêu một tiếng, có chút buồn rầu mà cong cong khóe miệng, tiếp nhận chocolate sau lễ phép cảm ơn.

Thế nhưng ở thời điểm quân huấn té xỉu, nhất định là lại đã quên bỏ sung đường... Hắn là không có làm cái gì mất mặt đi?

Trước khi té xỉu đang làm gì nhỉ?

Đường Ôn gãi gãi tóc, không nhớ tới, lại hỏi bác sĩ: "Đưa ta tới bạn học lại trở về sao?"

"Àn..... Hình như là giúp người mua đồ vật đi, nghe nói người tuột huyết áp đều thực lo lắng."

"Như vậy a... Cảm ơn bác sĩ."

Vừa dứt lời, cửa truyền đến "Khẩu khẩu" tiếng đập cửa, nàng nghe ngóng, thế nhưng là Hứa Hành Niên.

Tiểu cô nương nắm chặt góc chăn cười cười: "Người như thế nào tới rồi?"

Hắn lời ít mà ý nhiều: "Xem người."

Đường Ôn có chút buồn bực, hiện tại tin tức đều truyền nhanh như vậy sao?

"Ta không có việc gì, người không đi học sao?" Nàng sờ qua chocolate bác sĩ cho nàng, túm đóng gói túi ý đồ muốn xé mở, nhưng hai tay tất cả đều là mồ hôi, có chút trượt.

Hứa Hành Niên vừa thấy, duỗi tay tiếp nhận, xé mở bao bên ngoài, đem chocolate bẻ thành từng khối nhỏ, lại đưa cho nàng.

Tiểu cô nương lộ ra ăn một cái, vừa nhai vừa trộm ngắm Hứa Hành Niên một cái, thấy đôi mắt hắn không chớp mắt mà nhìn chằm chằm chính mình,

trong lòng rùng mình, vội vàng chuyển tầm mắt.

Sau một lúc lâu, nàng hít hít cái mũi, phá lệ chân thành mà nói: "Ta sai rồi. Lần sau nhất định nhớ rõ trước tiên bỏ sung đường, sẽ không lại làm chính mình té xỉu."

Nàng tuyệt huyết áp là bệnh trạng không phải một lần hai lần, sau lại có kinh nghiệm, có thể tại lúc ý thức mơ hồ đúng lúc ăn đường, lần này có thể là đem đầu óc phơi hồng rồi, đã quên việc này.

Làm Hứa Hành Niên lo lắng, nàng trong lòng thực bồn khoăn.

Hắn không lại khó xử nàng, tùy ý nhìn đồng hồ, nói: "Ta đi mua đồ vật cho ngươi?"

Tiểu cô nương vội vàng lắc đầu: "Không cần, ngươi mau đi học đi, đã có bạn học đi mua rồi."

Hắn dừng một chút, rất có hứng thú mà ngẩng mặt nói: "Tần Phong?"

"A?"

Đường Ôn có điểm ngốc... Cái gì Tần Phong?

Nàng có cái tật xấu, chính là mỗi lần té xỉu việc nhỏ nhất lúc trước, đều không thể nào nhớ rõ, lúc này Hứa Hành Niên hỏi vấn đề rõ ràng làm nàng sờ không được đầu óc.

Đường Ôn thả chậm động tác nhắm nuốt, trừng mắt to tròn xoe nhìn hắn, chờ đợi hắn đáp.

Hứa Hành Niên than một tiếng ——

"Không có việc gì."

Ngay sau đó tiến lên dùng mu bàn tay thử nhiệt độ trán nàng.

Đầu ngón tay hắn mang theo nhẹ nhẹ lạnh lẽo, giống từ tủ lạnh lấy ra khối băng, đắp ở trên trán cảm giác rất là thích.

Đường Ôn cảm cổ tay của hắn, cười nói: "Ta thật sự không có việc gì, ngươi mau trở về đi thôi."

Nói còn đem lòng bàn tay hắn mở ra, đặt một khối chocolate vào.

Hứa Hành Niên mới ra từ phòng y tế, liền gặp phải Tô Ủy Nhiên cùng Tổng Tử San ôm đồ ăn vặt đi tới, ánh mắt ở không trung gặp nhau trong nháy mắt, Hứa Hành Niên mím môi, ánh mắt dừng lại ở kiểu tóc của Tô Ủy Nhiên ——

Không phải mái tóc phi cơ trong truyền thuyết.

Hắn hơi yên lòng, nghiêng mặt cùng bọn họ gặp thoáng qua.

Nhưng thật ra Tô Ủy Nhiên nhắm lại mi, cảm thấy hắn có điểm quen mắt, suy nghĩ nửa ngày không nhớ ra.

Tổng Tử San cúi đầu không chú ý, vô cùng lo lắng mà vội bước tiến lên phòng y tế, vừa thấy đến Đường Ôn đang nằm ở trên giường gặm chocolate, nháy mắt thở phào một hơi ——

"Ngươi tỉnh a? Làm ta sợ muốn chết!" Nàng đem túi mua hàng đặt ở ngăn tủ, từ bên trong lấy ra mấy bao kẹo mềm tới đưa cho nàng.

Đường Ôn giờ lên ý cười: "Cảm ơn."

Nàng ngồi vào mép giường, đỉnh đặc mà dùng tay coi như cây quạt, thở hỏn hển nói: "Nguyên lai ngươi tuyệt huyết áp a, ta còn tưởng rằng bị Tần Phong dọa hôn mê đầu."

"Tần... Phong?"

Nàng cắn kẹo mềm suy nghĩ một lát, trong đầu chậm rãi suy nghĩ, rốt cuộc nghĩ tới chuyện nhỏ nhất phía trước này.

"Đúng vậy, hắn nói với người ta nói, ngươi là bị vẽ ngoài đẹp trai của hắn dọa ngất."

Đường Ôn: "....."

Trách không được Hứa Hành Niên đang thời gian học thời gian này lại xuất hiện ở phòng y tế, trường này tin tức truyền bá thật sự cùng virus giống nhau thật mau.

Về phòng học trước, Hứa Hành Niên tiện đường đi hội học sinh phòng hội nghị cầm một phần báo cáo, Đồng Kha cũng ở bên trong, thấy hắn tiến vào sau trên mặt lộ ra khẽ cười ý ——

"Hôm nay các ban kiểm tra kỷ luật đều lưu tại đây."

Nàng đem văn kiện đưa cho Hứa Hành năm, chỉ chỉ phía dưới "Bộ trưởng ban kiểm tra kỷ luật ký tên" kia một dòng, hắn hiểu ý gật gật đầu, buông đồ vật trong tay, tùy ý nhặt trên mặt bàn chiếc bút.

Thừa dịp hắn ký tên không để ý, Đồng Kha nghi hoặc mà nhìn hắn buông viên chocolate ra, tò mò hỏi: "Người thích ăn chocolate?"

Ký tên tay dừng một chút, ánh mắt hắn nhẹ quét một chút mặt bàn, lại lần nữa trở lại bảng biểu dương, nhẹ "Àn" một tiếng.

Ai...?

Nàng khó hiểu mà nhẹ nhăn mi, tiếp nhận văn kiện hắn đưa qua.

Không để ý nàng phản ứng, Hứa Hành Niên nhìn thời gian biểu, nói: "Tiết tự học buổi tối muốn kiểm tra kỷ luật."

Nàng đáp: "Ta đã thông báo cho ban kỷ luật."

"Àn."

Hắn rũ mi nhặt viên chocolate trên bàn nắm chặt ở lòng bàn tay, đi ra ngoài.

Đồng Kha nhẹ nắm chặt đầu bút, nhìn bóng dáng hắn đi xa có chút khó hiểu ——

Hắn không phải..... Ghét nhất ăn đồ ngọt sao?

(Lemon: Niên ca ngẫu quá mà như tổng tài)

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Lẩu cá cay

Tô Uy Nhiên cùng Tống Tử San đều trở về quân huấn, Đường Ôn nằm ở phòng y tế nhàm chán mà chơi điện thoại, mới vừa phiên muộn nên như thế nào đỡ nhàm chán, Hứa Hành Niên đã phát tin nhắn lại đây ——

[tan học cùng nhau ăn cơm?]

Nàng nghĩ nghĩ, hồi phục nhanh chóng ——

[hảo a, ta muốn ăn lẩu cá cay ở công trường.]

Mấy ngày nay rất nhiều lần tan học nàng đều sẽ trộm nhìn quán lẩu cá cay, nàng thực thích ăn cá, lại là người không cay không vui, đã chảy nước miếng.

Bên kia thực mau liền trả lời ——

[hảo]

Phát xong tin nhắn Hứa Hành Niên tắt di động, nhặt trên bàn "Phiên trực" ném cho Lục Hoài Sâm, người sau dừng một chút, lập tức làm bộ một bộ đáng xem không hiểu.

"Ta lát nữa muốn đi ra ngoài ăn."

Ngụ ý, bảng biểu liền giao cho người làm.

Lục Hoài Sâm trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, hạ giọng nói: "Ta cũng muốn hẹn hò có được không?"

Hắn không để ý tới: "Nga."

Lục Hoài Sâm xì một tiếng khinh miệt: "..... Trọng sắc khinh bạn."

Hắn không tình nguyện mà cam chịu nhận lấy, tức giận đến ngứa răng.

Trong tiệm lẩu cá cay tụ tập rất nhiều học sinh trung học giống bọn họ, hai người ở trước quầy xếp hàng.

Sắc màu ấm áp, Đường Ôn quy củ mà xếp hàng trong đội ngũ, mặc đồng phục quân sự màu xanh lục, tóc tùy ý xoã ở đằng sau, đứng ở trong đám người giống cái bao tải to.

Mờ mờ hương khói, nàng nhìn không chớp mắt người phục vụ bùng nổ từ bên ngoài vào đi qua nàng, mùi hương như có như không bay qua chóp mũi, khiến nàng nước miếng giàn giụa, theo bản năng mà túm túm góc áo Hứa Hành Niên, ánh mắt si ngốc.

Người sau nhìn nàng một cái, khẽ cười một tiếng, nâng tay tới che khuất đôi mắt nàng.

"Ai nha làm gì nha." Nàng bắt mặn mà cầm cánh tay hắn, liếc mắt thấy hắn, khóe miệng cong lên.

"Nước miếng chảy xuống kia." Hắn nghiêm túc mà chỉ chỉ.

"A." một trận hoảng loạn, nhanh dùng tay áo xoa xoa khóe miệng.

Bên này Hứa Hành Niên lại thấp thấp mà nở nụ cười, Đường Ôn vừa thấy, lập tức hiểu được ——

"Tốt lắm người gạt ta." Nàng biểu tình hung hãn, rũ tay áo làm bộ muốn đi lên đánh hắn. Ấm ỉ một lúc thực mau liền đến phiên bọn họ, Đường Ôn vừa vận so với quầy cao hơn một cái đầu, tiến lên ngoan ngoãn mà nhướn lên mặt bàn, tỉ mỉ xem thực đơn.

Hứa Hành Niên không tính quá đói, cũng không có ý kiến gì bất bẻ, một tay chống đỡ mặt bàn rũ mi xem nàng lao lực rồi rầm, đầu ngón tay không chút để ý mà gõ lên mặt bàn đá.

Tiểu cô nương nắm chặt nắm tay tính toán trong chốc lát, lại lo lắng chính mình chậm trễ thời gian quá dài làm cho người sau bắt mặn, hít cái mũi, gian nan lựa chọn "Hương cay cá nướng".

"Chọn cái này được không?"

Hắn gật đầu: "Hào."

Cầm bảng số lắc lư đến chỗ ngồi, nàng tương đối thích vị trí bên cửa sổ. Nàng hưng phấn mà ở sô pha ngồi, hai chân đung đưa, tầm mắt xuyên qua kính nhìn bên ngoài xem đám người muốn hình muốn vẽ.

Chờ đến phục vụ đem bộ đồ ăn bày biện chỉnh tề, Hứa Hành Niên đổ một ly nước ấm cho nàng.

Đường Ôn uống quá ly nước, ngũ quan bị khí nóng mờ mờ đến mơ hồ, một mảnh ánh đèn ấm áp, khuôn mặt nhu hòa tươi đẹp.

Hứa Hành Niên nhìn nàng trong chốc lát, mở di động, trộm đem bộ dáng hiện tại của nàng dùng camera lưu lại.

Nhà hàng đột nhiên vang lên một bài violon, dài lâu phiêu lãng đến tai bọn họ. Đường Ôn vành tai nhỏ giật giật, ánh mắt sáng lên.

"Ai đây không phải là người sơ trung tham gia tiết mục ở trường học sao."

Hứa Hành Niên dừng một chút, xác thật là.

Ba năm trước đây sự tình thế nhưng nàng còn nhớ rõ ràng như vậy.

Cá cay thực mau liền bùng lên, phục vụ châm nến ở đáy nồi, Đường Ôn cầm chiếc đũa nhàm chán gấp nắm kim châm, lại buông chiếc đũa, kéo cổ tay Hứa Hành Niên tới nhìn đồng hồ trên tay hắn.

Mấy bàn gần đó tiểu nữ sinh thường thường hướng về phía này, khe khẽ nói nhỏ nghị luận.

Đường Ôn không để trong lòng, sửa sửa tóc mái thái dương, phồng mặt ngây ngốc mà cười rộ lên.

"Cười cái gì?"

"Đã lâu không cùng người một mình ăn cơm."

Nghĩ nghĩ, nàng lại nói: "Chúng ta về sau thường xuyên cùng nhau ở bên ngoài ăn có được hay không."

Hứa Hành Niên chần chừ "cá nướng thượng thái diệu", không cần nghĩ ngợi mà trả lời:

"Hào."

Cá nướng chín, hấn trước dùng chiếc đũa đẩy thân cá ra, gấp mấy khối không có xương cá cho nàng, lại từ bên cạnh lấy món nạng yêu nhất bỏ vào trong chén nàng.

Đường Ôn gấp không chờ nổi mà dùng chiếc đũa gấp đến trong miệng, thịt cá thực tươi ngon, nước canh lại cay lại nóng, mùi hương toả ra ở bốn phía trong miệng.

Nàng vừa lòng mà đá cẳng chân, nhẹ nhấp một ngụm nước chanh.

Hứa Hành Niên thông thả ung dung mà đem thịt cá toàn bộ đẩy ra, gấp lên một khối, nghiêm túc kiểm tra qua, lại tiếp tục nướng cá cho nàng.

"Ăn cẩn thận." Hấn dặn dò.

Đường Ôn dừng lại, gấp lên một khối thịt cá đưa phía trước cọ cọ thân mình, bàn tay đưa đến bên miệng hấn: "Người cũng ăn a."

Hứa Hành Niên rũ mắt nhìn thịt cá bên miệng, dùng một chút.....

Xung quanh nhiều người như vậy, hấn thật là có điểm ngượng ngùng.

"Làm sao vậy?" Tiểu cô nương không phản ứng lại, lại đi phía trước đuổi đuổi tay.

Xem nàng bộ dáng mặt đầy chờ đợi, Hứa Hành Niên không có cách, đành phải tiến lên đi ăn thịt cá.

"Ăn ngon sao?" Đường Ôn đôi mắt sáng lấp lánh, như là toàn bộ bầu trời đêm ngôi sao.

Hấn rũ xuống mắt, hai sườn má dần dần nóng lên, vừng vàng nhẹ giọng nói ——

"Ăn."

Chờ đến khi hai người com nước xong về trường học, sắc trời dần dần tối, Hứa Hành Niên tiễn trả ra sau, thấy Đường Ôn đang đứng ở thềm ngoài cửa hàng nhảy ô vuông, hấn tản bộ đi qua, từ phía sau bắt lấy cổ tay áo quân trang.

"Làm sao vậy?" Đầu nhỏ chuyển qua.

Hấn tiếng nói có chút trầm thấp: "Mới vừa ăn xong, không nên nhảy tới nhảy đi."

"Nga." Đường Ôn ngoan ngoãn gật gật đầu, ngửa đầu đánh cái, lại xoay người nhìn đồng hồ lớn của trường học, "Nha sắp tới tiết tự học buổi tối!"

"Ân, về phòng học đi."

Hai người hướng phương hướng trường học đi đến, thời gian này cổng trường ít có người qua lại, một mảnh thanh tĩnh, ánh đèn mờ nhạt đem bóng dáng hai người kéo dài đến góc tường mọc đầy cỏ dại.

Khâu Nhạc không biết mới từ chỗ nào đã trở về, cười xe điện "Vèo" một chút liền đi qua, di động còn đang phát một ca khúc nhiệt huyết, dường như tốc độ đem Đường Ôn đang xuất thần hoảng sợ, thân mình "Lộp bộp" một chút.

Trong chốc lát, hấn lại ở ven đường vòng một vòng lớn tới, đến trước mặt Hứa Hành Niên, chống cằm: "U, Hành ca."

Không đợi Hứa Hành Niên đáp lời, Đường Ôn bên cạnh đột nhiên "Cách" mà nấc một cái thật vang.

Hứa Hành Niên: "....."

Hon phân nửa là vừa mới ăn no căng, lại bị sợ tới mức.

Nghe được tiếng vang Khâu Nhạc dừng một chút, ánh mắt từ từ mà dừng ở thân hình nhỏ bé bên cạnh hấn, nhìn kỹ hai giây sau, đồng tử bỗng dưng chặt lại.

"Má ơi!"

Hấn giật mình mà kêu ra tiếng tới, hai con mắt trừng đến như chuông đồng lớn nhỏ, như là gấp quý, luống cuống tay chân mà bắt lấy tay lái.

Phía sau một cao một thấp hai người không thể hiểu được mà nhìn hấn.

Khâu Nhạc luống cuống tay chân mà phát động xe, một bên hướng một bên kêu: "Trời ơi!!! Hứa Hành Niên bên người thế nhưng có muội muội!!! Vẫn là sống!!!!"

.....

Thanh âm hẳn càng ngày càng xa, thẳng đến khi người biến mất ở cổng trường.

Đường Ôn: "..... Hắc."

Quay đầu hỏi: "Hắn làm sao vậy?"

Hứa Hành Niên than một tiếng, an tĩnh mà vỗ vỗ bả vai nàng, thanh âm ôn hòa ——

"Không có việc gì, hắn có bệnh."

(Lemon: thấy Khâu Nhạc với Sâm ca dễ thương quá, trong lớp bao giờ cũng có mấy bạn vui vui kiểu này)

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Nước có ga và trà xanh hoa nhài

Đường Ôn trở lại phòng học, Tần Phong vừa vịn ở hành lang bên ngoài hóng gió, nàng hiển nhiên không để ý sự tình buổi chiều, không hoảng không loạn mà mang ghế đến gần tủ nơi này lấy sách.

Tần Phong vừa thấy là nàng, cong môi cười cười, tay rút túi quần lười nhác mà dựa vào tủ sách bên.

Đường Ôn gỡ khóa xuống, "Xôn xao" một chút mà xốc tủ lên, vừa nghĩ muốn tìm sách.

"Bang ——"

Tủ bên cạnh phát ra một trận tiếng vang thanh thúy, sau đó run rẩy mà bắn ngược trở về.

.....

Nàng sững sốt, chậm rì rì mà đem tủ đóng lại, nhìn đến giá sách bên cạnh nhìn Tần Phong, xanh cả mặt nhìn nàng.

"A thực xin lỗi thực xin lỗi!" Nàng vội vàng bước xuống ghế, đối với Tần Phong xin lỗi, ngẩng đầu lên lại cảm thấy hai người chiều cao quá bất lợi để giao lưu, nghĩ nghĩ, lại lần nữa đứng trên ghế.

Tần Phong: "....."

Hắn hừ cười một tiếng, chỉ vào cái trán chính mình nói: "Bị nguoi đánh thành như vậy."

Hành lang ánh đèn có chút tối, nàng hơi chút sát vào nhìn, cũng không cảm thấy có cái gì khác thường.

Bất quá cái đầu phi cơ kia không đứng dậy được.

Tiểu cô nương nhăn lại cái mũi, có chút không biết làm sao, nàng liếc liếc mắt một cái lão đạo lác lư "Đầu sỏ gây tội", linh động, thử mà nói: "Nếu không, nguoi cũng dùng ngăn tủ đánh ta một chút?"

Tần Phong: "....."

Đường Ôn xem dáng vẻ kia của hắn, tám phần là không đồng ý, thờ dài khóa tủ lại, suy nghĩ trong chốc lát nói: "Nếu không ta mời nguoi uống nước có ga, cùng nguoi nhận lỗi."

Hắn nghĩ nghĩ, cảm thấy thực có lỗi, cùng đi siêu thị mua nước trái cây, trên đường có thể giao lưu nhiều hơn, có lẽ còn có thể phát triển một chút.....

Liền nhận lời đồng ý gật gật đầu, đang muốn mở miệng mời nàng đi siêu thị —— tiểu cô nương trên mặt lộ ra biểu tình vui sướng vạn phần, lập tức nhảy xuống ghế vọt vào phòng học, không một lát liền cầm một lọ Mirinda đi ra.

Đường Ôn: "Cho nguoi!"

Tần Phong: "....."

Không dự đoán được nàng thế nhưng đã sớm "Có điều chuẩn bị".....!!!

Hắn khước miệng run rẩy nhìn nhìn lon Mirinda, tay để ở giữa không trung, lấy cũng không phải, không lấy cũng không phải, liền như vậy xấu hổ, chẳng được bao lâu, Đường Ôn chủ động đem Mirinda qua ——

"Thật sự thật ngưng ngừng bạn học!"

Nàng chấp tay trước ngực, ngữ khí thành khẩn nói.

Tần Phong ngây ngốc mà nhìn nàng trong chốc lát, tâm sinh nghi hoặc ——

Này phong cách không đúng a..... Nàng không thấy hắn là cố ý khó xử nàng a.

Bình thường nữ sinh đều là cùng hắn cãi nhau âm ỉ, sau đó làm nũng nói người thật là xấu sao!??

Chẳng lẽ mị lực của hắn không được như xưa?

Hắn đang xuất thần nghĩ, ai ngờ chuông báo đột nhiên không kịp phòng ngừa vang lên, lão sư giám sát tiết tự học buổi tối đúng giờ xuất hiện ở hành lang chỗ ngồi.

Hắn đành phải thôi, tùy ý vẫy vẫy tay, phiền lòng mà mắng câu "Không có việc gì".

Vừa dứt lời, trên hành lang truyền đến thanh âm: "Uy kia hai người làm gì đây! Đi học nghe không thấy sao!"

Đường Ôn vừa nghe là biết Chủ Nhiệm Giáo Dục, trong lòng run lên, vội vàng túm Tần Phong chạy tiến vào phòng học, sợ bị hắn bắt được sau đó răn dạy một đốn.

"Làm gì?" Hắn bắt mắt mà nhìn nàng.

"Ai nha bị Chủ Nhiệm Giáo Dục bắt lấy sẽ đánh người!" Nàng lao lực mà kéo hắn hướng trong phòng học đi.

Tần Phong ánh mắt buồn xuống xuống dưới, nhìn ngón tay non mịn gắt gao túm tay áo vải dệt của hắn, đầu ngón tay dùng sức mà hơi hơi trở nên trắng, tức khắc gọi lên tươi cười, trong lòng nhịn không được nghĩ ——

Hừ, như vậy quan tâm ta, xem ra bất quá cũng như thế sao.....

——

Bởi vì đem Mirinda cho Tần Phong, cơm chiều thịt cá lại có chút mặn, cho nên đến nửa thời điểm tiết một, Đường Ôn liền cảm thấy khát.

Bởi vì bọn họ còn chưa có chính thức nhập học, cho nên trong trường học cũng không có chỗ bán nước, sợ dĩ nước uống tất cả đều là chính bọn họ mang đến.

Nàng cúi đầu nhìn một lát sách giáo khoa toán, lại mặt mày ủ rũ mà ngáp một cái, cảm giác khát nước đã ngăn chặn nàng suy nghĩ.

Tan học đi mua nước trái cây uống đi. Nàng liếm liếm môi nghĩ.

Chuông tan học mới vừa vang, nàng liền xôn xao đứng lên lôi kéo Tống Tử San cùng nhau chạy đi siêu thị, tháng chín gió đêm thổi phá lệ thoải mái, trừ bỏ ngoài khu dạy học, vườn trường các nơi đều im ắng.

Một đường thở gấp chạy tới siêu thị, Đường Ôn dọc theo đánh dấu trên tường tìm được khu đồ uống, quyết đoán trên kệ lấy một lọ trà hoa nhài mật ong.

Nghĩ nghĩ, lại cầm một lọ trà xanh hoa nhài bên cạnh.

Thanh toán tiền xong nàng ôm hai bình đồ uống rối loạn mà chạy về khu dạy học, cùng Tống Tử San chào hỏi qua, gấp rút mà dọc theo cầu thang chạy đến lầu bốn.

Nàng nhớ rõ Hứa Hành Niên nói, phòng học của hắn liền ở trên lầu bọn họ.

Nàng nghĩ, nếu nàng cảm thấy khát nước, Hứa Hành Niên hẳn là cũng sẽ cảm thấy khát nước đi, cho nên liền mua trà xanh hoa nhài cho hắn.

Đường Ôn trên người còn mặc trang phục quân sự, từ siêu thị một đường chạy về khu dạy học, gương mặt trắng nõn nhiễm vài phần hồng, đuôi ngựa cao gây theo động tác nàng qua lại đong đưa, trên quần áo nút tay áo "Râm" vang lên một đường.

Trên hành lang có không ít ánh mắt đánh giá nàng, có tò mò có kinh ngạc, thẳng đến khi ngừng ở cửa cao nhị nhất ban, nàng mới phát giác chính mình rất là khẩn trương, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Không biết Hứa Hành Niên đang làm gì, thấy nàng có thể hay không kinh ngạc?

Đường Ôn đứng ở cửa sau khẩu không biết làm sao mà túm túm góc áo, trong lòng ngực ôm hai trà bình hoa nhài, kiếng mũi chân lao lực mà hướng bên trong nhìn.

Người quá nhiều, nhìn không tới.

Liên mặt mày ửng rỏ mà nắm đuôi ngựa phát sàu, một giọng nữ trong trẻo bên tai nàng vang lên, tựa như liếc mắt một cái ngọt ngào trong trẻo thấm vào ngực ——

"Bạn học người tìm ai?"

Đường Ôn nghiêng đầu đi, mới vừa đối mặt với ánh mắt, lời nói liền ngừng ở bên môi.

——

Nàng chính là nữ sinh ngày đó chủ trì tân sinh viên, từng mặc lễ phục ở cây ngô đồng cùng Hứa Hành Niên nói chuyện!

Nàng không có mang giày cao gót, thân hình nhìn qua cùng Đường Ôn không kém bao nhiêu, mặc dù là đơn giản mặc đồng phục cũng không giống hương vị người thường, cười rất xinh đẹp, lóa mắt khiến mọi người dời không được ánh mắt.

Này nữ sinh... Cùng Hứa Hành Niên là cùng một lớp sao?

Đường Ôn cọ cọ chớp mũi, có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng nói: "Ta tìm Hứa Hành Niên."

Đứng bên người một nữ sinh khác nhỏ giọng nói thầm: "Như thế nào nhiều tân sinh tìm Hứa Hành Niên như vậy nha."

Đường Ôn hơi giật mình, nữ sinh vừa thấy, vội vàng xuống tay lặng lẽ đánh nữ sinh kia một chút, sau đó cười đối Đường Ôn nói: "Hứa Hành Niên bộ môn mở cuộc họp, có chuyện gì người có thể tiết sau lại đến tìm hắn."

Tiết sau..... tiết sau nàng muốn giúp lão sư phê chữa ngữ văn tác nghiệp, chỉ sợ không có cách nào lại đây.

"Ấn....." Nàng có chút buồn rầu mà nhú cái mũi, do dự mà đem trà xanh hoa nhài trong tay đưa cho nữ sinh này, nhỏ giọng dò hỏi, "Người có thể giúp ta đem cái này cho hắn sao?"

Nữ sinh ngẩn người, nhìn biểu tình của nàng làm như có chút kinh ngạc.

Đường Ôn có chút không xác định hỏi một lần: "..... Có thể chứ?"

Lạc Nhan phục hồi tinh thần lại, tiếp nhận chai nước, cười cười: "Đương nhiên có thể, người tên là gì, ta sẽ chuyển đạt cho hắn."

"Cảm ơn," lông mi nàng run rẩy, bên má cười hiện ra hai cái má lúm đồng tiền, "Ta kêu Đường Ôn."

Lạc Nhan nhắm lại một lần nàng tên, ánh mắt trong trẻo tràn đầy ôn nhu: "Ta nhớ kỹ."

"Vậy phiền toái người."

Thẳng đến bóng dáng nàng biến mất ở chỗ rẽ hành lang, Lạc Nhan mới thu hồi ánh mắt, rũ mắt nhìn trong tay chai nước Đường Ôn đưa, như suy nghĩ gì đó mà thu thu khóe môi.

Vừa rồi nữ sinh nói thầm mặt tiếc nuối mà thở dài: "Ai, đưa Hứa Hành Niên hắn cũng sẽ không muốn a, hai ngày này đều có bao nhiêu nữ sinh tới tìm hắn."

Lạc Nhan ngược mắt, trong mắt vài phần ý cười ——

"Ta ngược lại cảm thấy..... Nàng có chút bất đồng"

(Lemon □: Đạo này đang bận thi thực hành nên chương up hơi muộn tý nhá ^o^)

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Ghen

Tiếng chuông tan học vang lên, màn đêm yên tĩnh đã bị đánh vỡ.

Hành lang, đèn bỗng chốc sáng lên, học sinh theo từng nhóm ủa ra như ong vỡ tổ, phía sau tiếp trước mà bước vào bóng đêm.

Đường Ôn bắt lấy quai đeo cặp sách kích động theo dòng người hướng ra phía ngoài, đột nhiên từ phía sau một bàn tay vươn tới, chậm rãi che khuất tầm mắt của nàng.

Nàng lẳng lặng mà dừng lại bước chân, cảm nhận được bên cạnh có người bao phủ mắt nàng, gió đêm đánh úp lại, quanh hơi thở tràn đầy hương vị nàng quen thuộc.

Đường Ôn cười rộ lên, bắt được cái tay kia giờ lên, ngửi khí như là nghịch ngợm: "Hành Niên!"

Nàng tiếng nói mềm mại ngọt ngào, như là vẩy đầy đường lên cục bột nếp, tay nhỏ nhẹ nhàng nhéo Hứa Hành Niên, lòng bàn tay dán lên, ướt nóng có một ít mồ hôi.

Hứa Hành Niên ánh mắt dừng ở má lúm đồng tiền nghịch ngợm của nàng, ánh mắt triu mến, nâng lên một cái tay khác nhẹ xoa đầu nàng, khoe môi nhẹ cong.

Đường Ôn vẫn duy trì tư thế nâng lên cầm như vậy, loạng choạng nắm tay hắn, hỏi: "Ta cho người trà xanh hoa nhài người có hay không uống?"

Hắn nghiêng người một chút, thanh âm thực nhẹ: "Ân."

"Uống ngon sao?" Tưởng tượng đến hương vị, nàng liền chưa đã thèm mà liếm liếm môi, "Ta cảm thấy uống thật ngon."

Cách đó không xa truyền đến tiếng xe đạp đong đưa kêu leng keng, Hứa Hành Niên đem nàng kéo đến bên cạnh chính mình, hai người từ từ dọc theo thềm đá hướng cổng trường đi đến.

Gió đêm thổi đến nhẹ nhàng thấm vào tâm can lạnh lẽo, thổi bay tóc mái, Đường Ôn thu hồi tay, nhẹ hít một chút cái mũi.

"Tiết tự học buổi tối gặp được một nữ sinh lớn lên thật xinh đẹp a," nàng một chút mà đá viên đá nhỏ bên chân, "Chính là người giúp ta đưa cho người chai nước kia."

Hứa Hành Niên nghiêm túc nghe, không có đáp lời.

"Lúc trước còn ở lễ khai giảng thấy nàng chủ trì," dừng một chút, "Xem thành tích nàng cũng rất cao a."

Sau khi nói xong lại bước nhanh mà quay mặt đi tới hỏi hắn: "Người cảm thấy vậy không?"

Hắn không nghĩ nhiều, thuận miệng đáp một câu: "Ân."

Ngửi khí không quá dễ tâm.

Đường Ôn mím môi, đem đầu rụt trở về, nhìn qua có chút buồn rầu.

Hứa Hành Niên cảm thấy nàng có chút kỳ quái: "Như thế nào lại hỏi cái này?"

Nàng gục đầu xuống thờ dài, giọng buồn buồn mà nói: "Ta giống như..... Có điểm chán ghét nàng."

Hắn nghi hoặc, gục đầu xuống xem nàng: "Vì cái gì?"

"Bởi vì....."

Tiểu cô nương cúi đầu, nắm chặt ở hai quai đeo cặp sách ngón tay khấn trương, yên lặng nửa ngày, ửng đỏ mặt mũi hằm hằm hồ hồ mà nói: "Bọn họ đều nói..... Các người tương đối xứng đôi nha."

Thanh âm như con muỗi kêu không thể nghe thấy, vậy mà lại lọt vào tai Hứa Hành Niên.

Hắn dừng lại bước chân tới.

Nhận thấy được người bên cạnh không bước tiếp, tiểu cô nương nâng đầu lên, nghi hoặc mà quay đầu lại——

Hứa Hành Niên vào lúc này, đột nhiên cúi xuống.

Đột nhiên không kịp phòng bị, nàng đối mặt với đôi mắt đen sáng ngời của hắn——

Đèn đường mờ nhạt, hình dáng hắn có chút mơ hồ, bả vai hất lên màu cam ảm, vô cùng hoảng hốt.

Ôn hòa trầm thấp, tiếng nói như là que diêm cọ qua liền bùng cháy, lập tức Đường Ôn hai tai đỏ bừng:

"Nhưng ta cảm thấy người đẹp nhất."

(Lemon □: tôi ngắt đây đừng ai đỡ)

Đường Ôn tắm rửa xong trở lại phòng, vừa lau tóc vừa đi, trong lòng nghĩ tới lời nói vừa rồi tan học khi Hứa Hành Niên nói, không tự giác đỏ hơn phân nửa khuôn mặt, lập tức thẹn thùng mà dùng khăn lông che lại, lại khẽ chậm rãi lộ ra đôi mắt ——

Cảm thấy hôm nay Hứa Hành Năm cùng quá khứ không quá giống nhau.....

Nàng phòng mặt suy nghĩ trong chốc lát, không nghĩ ra nguyên nhân, ngược lại nhin không được thấp giọng "Khanh khách" mà cười rộ lên, giống tiểu ốc tử.

Vui vẻ một lát, nghĩ đến còn có việc chưa hoàn thành, lập tức bình tĩnh lại, từ cặp sách lấy ra di động.

Mới vừa nối mạng, liền phát hiện diễn đàn trong lớp nổ tung rồi, "Ting ting" 99 tin nhắn tới. Nàng một bên dùng khăn lông lau tóc ướt một bên bấm di động mở ra khung thoại.

[Bạn học A: Trời ơi thiệt hay giả!?

[Bạn học B: Đúng vậy ta tận mắt nhìn thấy, liền ở hành lang.]

[Bạn học C: Chẳng lẽ ban chúng ta nhanh như vậy liền có cặp đôi rồi?]

Nàng còn không có xem sao lại thế này, nhìn nhìn, phát hiện Tô Úy Nhiên thế nhưng cũng lên tiếng.

[Tô Úy Nhiên: Sao có thể, các người đừng khoe khoang tám chuyện.]

..... Nói cái gì đây là?

Nàng đem điện thoại đặt ở trên bàn làm việc, đem tóc toàn bộ rũ đến phía trước, cong eo, dùng khăn tắm cẩn thận lau sạch sẽ.

Lúc này Hứa Hành Niên ở ngoài gõ cửa đi tới, vừa nghe là hán, mặt nàng lại đỏ, ngẩng đầu tới nhỏ giọng hỏi ——

"Làm sao vậy?"

"Ăn bữa ăn khuya không? Mi trộn tương."

Vừa nghe là ăn, nàng nháy mắt đem thẹn thùng vứt đến tận trời, đầu nhỏ giống gà con mổ thóc: "Ăn ăn ăn!"

Hứa Hành Niên đẩy cửa ra đi tới, đem chén đặt ở trên bàn làm việc nàng, thuận tiện nhìn hai notebook đang mở trên mặt bàn, liếc trộm giọng nói: "Nhân lúc còn nóng ăn đi."

"Tốt, tới ngay đây." Nàng đem tóc vắt khô ở trong khăn tắm, mềm mềm khí mà phụ hoạ theo.

Di động diễn đàn tin tức còn ở không ngừng đổi mới, Hứa Hành Niên ở góc bàn, vốn định ở chỗ này tìm từ điển, không nghĩ tới lại bị tin tức trên diễn đàn hấp dẫn tầm mắt.

Hắn nháy mi mắt, hoàn toàn không chút để ý mà dựa vào góc bàn, đem tin tức nhìn qua không sót một chữ.

Đường Ôn đang đứng ở trên giường duỗi cánh tay cảm máy sấy, thật vất vả đem đầu cảm nữ lực cảm ra, hộp lại "Bang" mà rơi trên mặt đất, chỉ có thể bất đắc dĩ mà cong lưng xuống lấy.

Hứa Hành Niên nghe tiếng quay ra, hỏi: " Cần ta hỗ trợ không?"

"Không cần." Nàng tùy tay đem hộp để ở trên bàn, chân đạp lên trên sàn nhà.

Hắn nhăn lại mi, đem ớ dếp lê bên chân mình nhẹ nhàng đá qua đi, thần sắc hơi giận, Đường Ôn là lười, lập tức ngoan ngoãn mà đi vào, kiễng mũi chân, giống chim cánh cụt đi đến bên này.

Hứa Hành Niên nghiêng người đem bát trên bàn đưa cho nàng: "Ăn điểm tâm."

Bên cạnh màn hình di động rớt cuộc ánh sang tới đi, hắn từ kệ sách tìm được từ điển anh hán, ngồi dậy, nhìn chăm chăm đầu tóc rối bời của Đường Ôn trong chốc lát.

Sau một lúc lâu, nàng nhận thấy được hắn ánh mắt, nhanh chóng mà đem một sợi mì hút vào trong miệng, ngẩng đầu lên mặt tròn xoe mở to nhìn hắn.

Hắn khụ một tiếng, trong giọng nói nghe không ra một tia cảm xúc: "Bạn học của người rất có ý tứ."

"Àn?" Nàng khó hiểu mà chớp chớp mắt, nuốt xuống trong miệng canh, "Cái gì?"

Hắn than nhẹ một tiếng: "Không có việc gì."

Chờ ăn xong mì sợi, chờ Hứa Hành Niên ra khỏi phòng, lúc sau, Đường Ôn mới nhớ tới còn có tin tức trên diễn đàn. Nàng bản thân cũng không phải người thích bát quái, nghĩ vội vàng nhìn một hai tin tức liền chạy nhanh đọc sách, kết quả không nghĩ tới, mở ra đi động lúc sau khiến nàng chấn động

[Tổng Từ San: Đường Ôn! Người mau xem trong diễn đàn!]

[Tổng Từ San: Bọn họ đều nói người cùng Tần Phong yêu đương!]

[Tổng Từ San: Việc này thiệt hay giả a!? Tất cả mọi người đều tag người!]

[Tổng Từ San: Người đi đâu vậy!]

Nằm xuống suy nghĩ.....

Nguyên lai đề tài bọn họ bàn tán, đương sự là nàng.....

Nháy mắt dường như là bị sét đánh, cả kinh Đường Ôn tròn mắt há hốc mồm

Nàng thế nhưng trúng đạn rồi!

Chỉ thấy nàng nâng tay tới, "Bang" một chút đánh vào đầu mình, buồn rầu mà thờ dài một tiếng, có chút bực bội mà xoa tóc, khuôn mặt nhỏ nhắn lại.....

Cái này như thế nào giải thích a.....

Nàng thật sự chỉ là đơn thuần cho một lon nước mà thôi, vì cái gì các vị đại gia tưởng tượng đều phong phú như vậy.....

Nàng cùng Tần Phong tổng cộng cũng chưa nói với nhau mấy câu.

Nàng nhàu chặt mi, cắn môi khô sở suy nghĩ, nhìn chăm chăm bàn học phát ngốc, đột nhiên..... Nàng giống như nghĩ đến cái gì trùng lớn đôi mắt, xoa tóc, tay chợt ngừng ở giữa không trung ——

Vừa rồi Hứa Hành Niên vẫn luôn ở chỗ này xem tin tức trên di động của nàng.....

Hắn không phải là tất cả đều thấy đi!!!???

(Lemon ☐: có chỗ nào ko hiểu hay là chưa được mọi người cứ cmt nhá, để mình sửa)

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Trừ điểm

Sáng sớm hôm sau, Đường Ôn cùng Tổng Từ San mới vừa đưa xong bài ngữ văn trở lại phòng học, liền nghe thấy trong phòng học một trận ầm ĩ nghị luận, Tổng Từ San tò mò mà túm túm góc áo Tôn Phi Phi, thò lại gần hỏi:

"Phát sinh sự tình gì?"

Tôn Phi Phi buông tiếng thở dài, nhìn thoáng qua Đường Ôn, tiếp theo nói: "Tần Phong ở trong hoa viên hút thuốc, bị bộ kiểm tra kỷ luật bắt được rồi, trừ hai mươi điểm"

Tổng Từ San kinh ngạc mà a một tiếng: "Như thế nào trừ nhiều như vậy?"

Một tháng bọn họ dùng thang điểm một trăm, chín mươi trở lên mới có thể bầu là thành viên ưu tú, lập tức trừ rớt hai mươi điểm mà nói, liên ý nghĩa tháng này không được rồi.

Bên cạnh có bạn học đi lên thò qua tới nói: "Nghe nói là bị bộ trưởng tự mình bắt được, lớp trưởng đi hỏi hội học sinh rồi, không biết có thể hay không đem điểm trừ ít hơn."

"Bộ trưởng kiểm tra kỷ luật là ai a?"

"Hứa Hành Niên."

Chính mình đang uống nước Đường Ôn đột nhiên không kịp phòng ngừa mà sặc một chút...

Không nên a???

Nàng buổi sáng hôm nay vẫn luôn chú ý phản ứng Hứa Hành Niên, cảm giác hần cùng bình thường giống nhau, không hề có cảm xúc biểu hiện nóng giận nha.....

Bát quái Tiểu Thiên Hậu, Tôn Phi Phi thần bí hề hề mà hạ giọng: "Ta phỏng chừng điểm là không thể trở lại....."

Tổng Tử San học bộ dáng nàng: "Như thế nào....."

Tôn Phi Phi dừng một chút, muốn nói lại thôi mà nhìn Đường Ôn, người sau nghi hoặc mà chớp chớp mắt, phản ứng hai giây sau, lập tức đỏ mặt xua tay: "Ta cùng Tần Phong thật sự không thân!"

"Vậy các người ngày hôm qua.....?"

Nàng vội vàng buông ly nước nghiêm túc giải thích nói: "Ta không cẩn thận dùng tú đập một chút vào đầu của hần, vì nhận lỗi mới cho hần nước, chúng ta không có bất luận cái gì quan hệ."

Nghe đến đây, Tô Úy Nhiên không biết từ nơi nào xông ra, cười ha ha hai tiếng, vỗ bả vai Đường Ôn nói: "Ta liền nói a, người ánh mắt sao có thể kém như vậy."

Đường Ôn: "....."

Tôn Phi Phi hơi hơi nheo lại mắt, chậm rãi so biểu tình, lúc sau lại vui đùa qua đi chậm rãi mà nói: "Nghe nói Tần Phong đã tán tỉnh qua không ít nữ sinh, bao gồm cao nhị Lạc Nhan." Sợ bọn họ không biết, nàng lại bổ sung nói, "Chính là lễ khai giảng cái kia mỹ nữ người chủ trì....."

Bên cạnh nam đồng học hô một tiếng: "Một nữ thần a!"

"Đúng vậy nghe nói bọn họ quan hệ không tồi, phía trước còn cùng nhau tham gia thi đấu trong trường học, là trong trường học hiếm khi có thể cùng Hứa Hành Niên sống đôi nha."

Đúng lúc này lớp trưởng "Loảng xoảng" một chút đẩy ra cửa sau, sắc mặt xanh mét mà đi vào phòng học, đẩy đám người ra đặt mông ngồi ở trên chỗ ngồi, nhặt lên bình nước khoáng "Bang" mà ném vị trí hướng thùng rác, đen mặt không nói một lời.

Kia tay bị hần đẩy ra còn ần ần "run run, không cần hỏi, khẳng định là ở hội học sinh bị dọa sợ.

Những người khác vừa thấy tình cảnh như thế, đại khí cũng không dám ho một chút, vội vàng xám xịt mà chạy về chỗ ngồi chính mình ngoan ngoãn ngồi xuống.

Độc sách buổi sáng cũng vào lúc này vang lên, trong phòng học vang lên "Ào ào", Đường Ôn đứng lên cầm sách giáo khoa, nhìn chăm chăm vào những con chữ mặt mày ử rử.

Ngoài miệng thì đọc, nhưng trong đầu chính là không đọc được bất cứ thứ gì.

Hứa Hành Niên là tức giận sao.....

Nhưng buổi sáng hần rõ ràng vẫn tốt a.....

Nàng nghĩ xuất thần, cầm sách đọc đoạn ngắn, ai ngờ bốn phía đột nhiên yên tĩnh, chỉ còn lại có thanh âm của nàng.....

Tầm mắt mọi người đều nhất trí động tác mà nhìn hướng nàng.

Nàng bỗng dừng phản ứng lại, ngây ngốc mà ngẩng đầu ——

Tần Phong liền đứng ở trước bàn nàng, một tay rút túi, một tay đem lon Mirinda đặt ở trên mặt bàn nàng.

Đường Ôn: "....."

Toàn ban mọi người dùng một bộ mặt xem kịch vui nhìn bọn họ, thậm chí còn có mấy người không sợ lớn chuyện này lại huyết sáo.

Thời điểm sơ tam Đường Ôn cũng không phải không bị người khác theo đuổi, khi đó cái gì không hiểu, chỉ biết là không thể nhận đồ của người khác, bởi vậy đều sẽ thực lễ phép mà từ chối, tỷ như có người đưa nàng đồ ăn vặt, nàng liền thành thành thật thật mà nói chính mình không đói bụng, đưa nàng đồ

uống, nàng liền nói chính mình không khát, khách khí mà từ chối, mà nàng cố tình không tự hiểu, thẳng đến khi bạn tốt nhắc nhở mới biết được đôi phương theo đuổi nàng.

Nhưng hiện tại tình cảnh này..... Nàng thật sự có chút không hiểu được dụng ý Tần Phong.

Nàng xấu hổ mà sờ sờ vành tai đỏ bừng, ngẩng đầu suy nghĩ trong chốc lát, vẫn là thành thành thật thật mà cảm lấy lon Mirinda trên bàn đưa cho hắn, chậm rãi mà nói: "Cảm ơn ngài, nhưng ta không thể nhận."

Đúng lúc này, cửa đột nhiên tụ tập một đám người, đi đầu là một nam sinh, nhẹ gõ vài cái vào cửa phòng.

Đường Ôn nghe tiếng nhìn phía cửa, đang xem người tới, Mirinda trong tay cầm không chắc, "Loảng xoảng" một tiếng rơi xuống trên bàn, nước có ga nhảy mất đồ hơn phân nửa ra, thấm ướt sách giáo khoa trên bàn, cùng túi đựng bút con thỏ hồng.

Hứa Hành Niên: "....."

Đường Ôn kinh hô một tiếng, vội vàng cầm lon nước lên, trước tiên vươn tay cứu vớt túi đựng bút —— đó là lễ vật lúc trước khai giảng Hứa Hành Niên mua cho nàng, nàng rồi rầm thật lâu mới chọn được.

Một bên Tống Tử San thấy thế, cũng vội vàng rút ra khăn giấy tới giúp nàng lau sạch mặt bàn.

Bộ Kiểm tra kỷ luật một thân nam đồng học cao lớn thô kệch thấy, lạnh giọng hét lớn: "Không đọc sách buổi sáng muốn trừ mười điểm!"

Hắn tự nhiên chỉ là chỗ Tần Phong ngồi cùng với nói chuyện Đường Ôn.

Cứ như vậy, trong ban mọi người nháy mắt mặt mày ủ rũ, bốn phương tám hướng mà khe khẽ nói nhỏ.

Đồng Kha cũng nhìn đến sự tình vừa rồi phát sinh, nàng còn nhớ rõ Đường Ôn, hơn nữa đối với tiểu cô nương đáng yêu này có chút hảo cảm, liền lặng lẽ thò lại gần cùng Hứa Hành Niên nói: "Cái kia nữ sinh này ta quen biết, việc này liền thôi bỏ đi."

Hứa Hành Niên hơi hơi nhướng mày, ánh mắt không chút để ý mà rơi xuống trên người Đường Ôn, dừng lại hai giây sau, bước chân dài chậm rãi đi đến trước bàn.

Bàn Đường Ôn ở bên cạnh cửa sổ, còn tí tách tí tách mà nhỏ xuống đồ uống, khăn giấy thấm ướt lung tung rồi loạn chất đống ở góc bàn, thấy hắn lại đây, trên mặt nàng một trận quần bách, lập tức gấp đôi tay ngồi thẳng, khuôn mặt nhiễm một mảnh ửng đỏ, rũ mắt có chút không dám nhìn hắn.

Ngày hôm qua sự tình còn không biết hắn nghĩ như thế nào, hôm nay lại.....

Ta nên giải thích như thế nào nha.....

Ai.....

Nàng nhấn khuôn mặt nhỏ một bộ dạng khóc không ra nước mắt cong khóe miệng.

Hứa Hành Niên chậm rãi dời đi ánh mắt, ánh mắt thanh lãnh mà nhìn lướt qua Tần Phong dựa vào bên cửa sổ, người sau bị thần sắc kia nhìn chằm chằm đến không rét mà run, khinh thường mà hừ một tiếng, vung tay áo ngồi trở lại chỗ ngồi.

Mọi người: "....."

Đại gia đôi mắt không chớp, đều cảm thấy có chút thần kỳ..... Đây Hứa Hành Niên cũng quá bức người, thế nhưng bức cho Tần Phong không nói được câu gì!!!

Lợi hại a lão huynh!!

Nhưng mà giây tiếp theo bọn họ liền sùng bái không dám đứng dậy ——

Chỉ thấy Hứa Hành Niên chậm rãi mở ra sổ trực, ánh mắt xem đến tên kia, ấn bút bi, một bên viết một bên lạnh giọng nói: "Nhất ban sớm không đọc sách kỷ luật trừ mười điểm."

Quả nhiên vẫn là muốn trừ điểm.....

Các bạn học nháy mắt giống cả tím héo ứa đường như gục bả vai xuống.

Hứa Hành Niên thu hồi sổ, xoay người đi, mà ngồi ở vị trí Đường Ôn nghe bốn phương tám hướng tiếng ai thán cùng thanh âm bất bình, trong lòng thật sự bồn chồn.

Nói như thế nào, điểm đều là bởi vì nàng mà trừ.....

Nàng trong lòng càng nghĩ càng khổ sở, đầu óc một trận nóng lên, đột nhiên nắm chặt nắm tay đứng dậy, hoang mang rối loạn mà chạy đến cửa, một

phen kéo lấy góc áo Hứa Hành Niên.

Mọi người thoáng chốc kinh ngạc ngừng thở.....

Cảm giác được góc áo truyền đến cảm xúc quen thuộc, Hứa Hành Niên dừng một chút, nghi hoặc mà quay đầu tới, rũ mắt ——

Đường Ôn liếm liếm môi, hai chỉ mắt hạnh thanh khiết sáng ngời mà nhìn hắn, mềm mại trong giọng nói mang theo vài phần làm nũng: "Có thể hay không dừng trừ điểm, ta viết kiểm điểm, được không?"

(Lemon: người ta gọi đây là lấy việc công trả thù riêng nha Niên ca.)

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Kiểm điểm

Đường Ôn thật sự không nghĩ tới, nàng lần đầu tiên kiểm điểm thế nhưng là viết cho Hứa Hành Niên.

Lúc nàng đưa ra viết kiểm điểm kia trong nháy mắt, mọi người thậm chí cả bộ kiểm tra kỷ luật thành viên đều nín thở ngưng thần mà nhìn nàng, nàng bị nhìn chăm chăm đến da đầu tê dại, mặt quần bách mà sắp xuất huyết, vội vàng xấu hổ mà buông áo somi hắn ra.

Đúng lúc này, Hứa Hành Niên đột nhiên hạ lưng xuống nhìn nàng, sâu thẳm đôi mắt như là sáng lên, thẳng tắp mà dừng ở trên người nàng, ngữ khí bình đạm "Kiểm điểm cái gì?"

Rõ ràng là hỏi câu rất đơn giản, nàng lại cảm thấy hắn như là lời nói có ẩn ý, không an phận mà bắt lấy tâm nàng.

Nàng khẩn trương mà nuốt xuống nước miếng, mềm thanh âm nói lắp mà nói: "Àn... Àn... Sớm đọc sách không thể nói ồn....."

"Còn có đâu?"

"..... Àn... Không thể nhiều loạn trật tự lớp học."

Hắn gật đầu: "Còn có đâu?"

Còn có!??

Còn có cái gì???

Nàng không thể trước mặt nhiều người như vậy làm sáng tỏ lịch sử trò chuyện tối hôm qua những cái đó thật kì dị đi!

"Ta....."

Nàng nhìn nhìn cửa thành viên bộ kiểm tra kỷ luật tụ tập, mọi người đang nhìn nàng, trái tim khẩn trương mà bùm loạn nhảy dựng lên.

Thấy nàng không nói lời nào, Hứa Hành Niên lại để sát vào một ít, trên trán tóc mái sắp dán vào mặt nàng.

Hắn mặt mũi cao thẳng, không nhiễm một hạt bụi, áo somi màu trắng toả ra hương bột giặt, cổ áo hơi hơi rộng mở ần ần lộ ra xương quai xanh tinh xảo, đường cong phá lệ mê người.

Đường Ôn xem mặt đỏ tim đập, giọng nói khàn khàn, cả người nhiệt độ cao đến đáng sợ.

"Àn....."

Đang lúc nàng suy tư như thế nào mở miệng, đột nhiên cảm giác xoang mũi có một trận nhiệt nóng hừng hực vọt tới ra ngoài, nhanh chóng mà theo mũi chảy tới chóp mũi ——

Hứa Hành Niên sùng sốt một chút.

Đường Ôn: "..... A?"

Nàng còn không có phản ứng lại, hắn lập tức vươn tay, nhanh chóng ngăn chặn chảy.

Máu mũi nháy mắt bị ức chế, không hề chảy xuống phía dưới, nhưng tại đây đồng thời nàng cũng cảm thấy một trận mùi tanh.

Đường Ôn: "???"

Nàng như thế nào chảy máu mũi.....???

Thật lâu không có chảy máu mũi Đường Ôn có chút hoảng, cau mày không biết như thế nào cho phải.

Hứa Hành Niên bình tĩnh mà nhìn nàng: "Dùng miệng hô hấp.

Nàng ngậy ngốc ngoan ngoãn làm theo.

Hứa Hành Niên tiếp nhận người bên cạnh đưa qua khăn giấy, lễ phép nói cảm tạ, duỗi khăn giấy suy nghĩ giúp nàng lau máu mũi.

Đường Ôn vừa thấy, vội vàng từ hấn trong tay đoạt lấy khăn giấy, ậm ừ nói: "Ta... Ta chính mình tới."

Hắn gật đầu, lấy tay ra nói: "Đi dùng nước lạnh rửa một chút."

Nói xong lúc sau dùng khăn giấy chà lau dính máu đầu ngón tay, hướng ngoài cửa đi.

Nàng gật gật đầu, cũng không dám xem trong lớp mọi người phản ứng thế nào, bóp mũi đi theo hắn đi ra phòng học.

Đứng ở cửa Đồng Kha quan tâm mà đỡ lấy bả vai nàng, nhủ mảy: "Không có việc gì đi, có phải hay không làm sợ người?"

"A...?" Nàng ung dung mà trả lời, "Không thể nào."

"Vậy người đi trước tẩy một chút đi, chúng ta còn muốn tra xong tầng lầu này..."

Nàng hơi nghiêng đầu nhìn một chút Hứa Hành Niên, thấy hắn gật đầu, cũng vội phục cấp Đồng Kha một tiếng "Hào", lúc sau nhanh hơn đi hướng bồn rửa tay.

Mở ra nước lạnh, Đường Ôn cúi đầu thật cẩn thận mà rửa sạch chóp mũi, một bên xả nước một bên thở dài tưởng:

..... Nàng nhìn Hứa Hành Niên mười mấy năm cũng chưa chảy qua máu mũi, lúc này như thế nào liền... Cảm giữ không được đâu!?

Phía sau hành lang chỉ còn lại có lạnh lạnh tiếng đọc sách, mới vừa tẩy xong, Hứa Hành Niên liền xuất hiện ở bên cạnh nàng, xé mở một bao khăn giấy, duỗi tay tới muốn giúp nàng lau mặt, tiếng nói trầm thấp: "Không có việc gì đi?"

Đường Ôn theo bản năng mà trốn rồi một chút, sợ hãi mà nhìn nhìn chung quanh.

Nàng sợ hãi lão sư sẽ đột nhiên xuất hiện tại đây.s

Bất quá còn tốt, hành lang không có một bóng người, đều là tiếng đọc sách.

"Người tra xong rồi?" Nàng đưa mặt qua ngoan ngoãn tùy ý hắn.

"Àn." Hắn một lần nữa lấy ra một tờ giấy, xé xuống một chút, nhét vào lỗ mũi nàng vừa rồi đổ máu.

Nhìn qua có chút buồn cười.

"Người còn không có trả lời ta vấn đề đâu?"

"Àn?"

"Ta viết kiểm điểm được chưa?"

Nàng khẽ nhếch miệng hô hô mà thở dốc, một đôi mắt to không chớp mắt mà nhìn chăm chăm hắn.

Thế nhưng còn chấp nhất chuyện này!?

Hắn bật cười thỏa hiệp: "Được."

Nàng vui sướng mà cười rộ lên, ngay sau đó hỏi: "Đó có phải hay không viết xong người liền không trừ điểm?"

Hắn suy nghĩ: "Kia đến xem người viết thế nào."

"A??"

Nàng trước nay không viết qua kiểm điểm, nào biết tiêu chuẩn như thế nào!?

Một buổi sáng kiểm điểm như thế nào đã nghĩ sẵn trong đầu, cũng không biết là trí nhớ cùng thể lực đồng thời tiêu hao không, hôm nay tan học, Đường Ôn cảm giác phá lệ đói.

Giữa trưa nhà ăn trước sau như một mà chen chúc, nàng cùng Tống Tử San cầm khay đựng cơm xếp hàng.

Đường Ôn bụng đã réo liên tục, Tống Tử San rút cuộc nhịn không được ——

"Ai ta sắp phát điên" nàng nói liền vén tay áo tới, "Còn như vậy nữa thì chúng ta đoạt không được thịt kho tàu."

Đường Ôn gục vai xuống: "Ai ta còn muốn ăn cà tím."

Nói xong, nàng bỗng đứng thoáng nhìn ra xa cách nàng mấy mét, Hứa Hành Niên đang ở cửa sổ mì sợi xếp hàng, hắn nhàm chán mà nhìn thời gian ở đồng hồ trên cổ tay, híp mắt đánh giá quầy tủ đặt rau thơm, hơi hơi nhú mày.

Hắn rất không thích ăn rau thơm.

Đường Ôn nghĩ như vậy, đột nhiên thấy đứng trước Hứa Hành Niên một nữ sinh quay đầu lại, không biết nói với hắn cái gì, hắn nghe xong cũng trả lời lại, khiến nữ sinh kia cong mặt lên cười đến lưu luyến.

Đường Ôn không kìm được nhón chân lên xem diện mạo nữ sinh kia ——

Là Lạc Nhan.

Phía trước người xếp hàng đã bớt, Tống Tử San vỗ vỗ bả vai Đường Ôn, nàng ngẩn người, mới hậu tri hậu giác mà phục hồi tinh thần lại, tiến lên hai bước đứng vào vị trí chỗ trống.

Lại đảo mắt, cửa sổ mì sợi đã bị đám người chen lấn đứng, thấy không rõ bóng dáng bọn họ.

Nàng trong lòng ít nhiều vẫn là có chút suy nghĩ.....

Không khỏi suy nghĩ, nếu hắn cùng nàng không có hôn ước, hiện tại hắn, có thể hay không cùng người khác ở bên nhau?

Thừa dịp thời gian nghỉ trưa đem "Kiểm điểm" viết xong, Đường Ôn bỗng chốc nhẹ nhàng thở ra, đem bút cất vào túi đựng bút của chính mình.

Túi đựng bút hình con thỏ mặt còn dính nước có ga, nàng ngón tay捏捏, phát hiện lỗ tai lông tơ còn dính dính một mảnh, khổ sở mà buông tiếng thở dài.

Thu thập xong mặt bàn, nàng cầm giấy đi lên lầu tìm Hứa Hành Niên.

Sau giờ Ngọ ánh sáng lười nhác chiếu sáng ở trên hành lang, nàng dẫm lên tia sáng chậm rì rì mà đến cửa phòng học hắn, từ ngoài cửa khẽ chậm rãi mà dò xét cái đầu, khắp nơi nhìn xung quanh.

Trong phòng học chỉ có hai người.

Gió nhẹ đem bức màn thổi đung đưa, ánh nắng phía sau tiếp trước mà chen chúc tiến vào, rơi ở sườn mặt trắng nõn của thiếu nữ, nàng một tay kéo cằm, bình ổn hô hấp, tay phải nắm bút, lén lút ở bên người thiếu niên đang ngủ vẽ nhân vật hoạt hình, giữa mày tràn đầy linh động nghịch ngợm.

Thiếu niên ngủ say nghiêng đầu, cũng không biết chính mình bị "vẽ xấu".

Đường Ôn nghi hoặc mà nhìn động tác của thiếu nữ, thẳng đến khi đột nhiên có người đứng ở phía sau nàng, cúi đầu ghé sát vào bên tai nàng, nhẹ giọng nói: "Người làm gì vậy?"

Nàng bị hoảng sợ, sợ hãi kêu một tiếng, quay đầu lại sau phát hiện là Hứa Hành Niên.

Mà bên này động tĩnh cũng dọa tới nữ sinh trong phòng học chuyên tâm vẽ tranh, bút trong tay không nắm chặt, "Bang" một chút rơi trên mặt thiếu niên

---

Ngồi bút ở trên má vạch xuống một đường lún.....

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cháo thịt nạc

Lục Hoài Sâm là bị chính mình mộng dọa tỉnh, hắn mơ thấy chính mình đang bị một con khủng long đuổi theo, từ đỉnh núi đến chân núi, hắn thật vất vả bò đến trên cây, kia khủng long thế nhưng còn vuron đầu lưỡi liếm mặt hắn.

Hắn kinh hồn chưa định hình, bỗng chốc mở mắt ——

Mơ hồ tầm mắt dần dần rõ ràng, hắn thấy trước mắt nữ sinh về mặt có tật giật mình nhìn hắn, hai tay giấu ở sau người, mặt lễ phép lại xấu hổ mỉm cười: "Ngươi tỉnh a."

"Ân."

Hắn nhú mày, buồn ngủ mà ngồi dậy, một tay chống sườn mặt nhìn nàng trong chốc lát, hai giây sau, cảm thấy trên mặt ướt nhẹp.

Hắn sờ sờ mặt, nghi hoặc mà xem nàng: "Ngươi nước miếng lưu trên mặt ta?"

Nàng thu hồi ý cười, chớp chớp mắt, không quá hiểu: "A?"

Hắn lập tức đầy mặt ghét bỏ mà nhấn lại mí mắt, tận tình khuyên bảo: "Lạc Nhan ta đã nói ngươi bao nhiêu lần, không cần ở thời điểm ta ngủ đối với ta si mê, ảnh hưởng không tốt."

"???"

Cái gì vậy!!!

Người này như thế nào luôn thích nghiêm trang nói hươu nói vượn!?

Nàng kinh thường "A" một câu, lại không để ý đến hắn, đứng dậy hướng cửa phòng học đi.

Đường Ôn thấy nàng tới, thoáng lui ra phía sau hai bước nhường ra không gian, nghĩ nghĩ, cong mày nói: "Lần trước đồ uống, cảm ơn ngươi."

"Không có việc gì, chuyện nhỏ không tốn sức gì," nàng tự nhiên hào phóng mà cười rộ lên, thanh âm dễ nghe, "Ta kêu Lạc Nhan, là Hứa Hành Niên cùng lớp học..... A, chỉ là cùng lớp học."

Lục Hoài Sâm không biết khi nào nhích lại gần, tựa ở khung cửa lặp lại lời nàng nói: "Nga, cùng lớp học."

Đường Ôn ngửa đầu nhìn hắn, mặt hạnh chớp chớp, không ghen lại xì cười ra tiếng tới.

Ngay cả đứng ở một bên vẫn luôn không nói chuyện Hứa Hành Niên cũng chưa có thể may mắn thoát khỏi, thấp thấp mà cười rộ lên.

Lục Hoài Sâm ngơ ngẩn, dùng ánh mắt nghi hoặc xem kỹ bọn họ hai cái.

"Sao?" Hắn một bên hỏi, một bên nghiêng đầu đi xem kính ở cửa.....

Lạc Nhan hướng Đường Ôn nghịch ngợm mà thề lưỡi.

"Lạc...Nhan." Lục Hoài Sâm cắn chặt răng, tức muốn học máu mà chỉ vào chính mình mặt từng câu từng chữ mà nói, "Đây là cái gì."

Hắn đôi mắt dường như bị vẽ thành gấu trúc quầng thâm mắt, chớp mũi bị tô đen, bên trái gương mặt bị vẽ một cái rõ ràng đầu heo, từ cửa tai đến khóe miệng còn có một đường xấu hoa văn.

Nàng vội vàng cúi đầu nhàm chán mà khảy xuống tay, tùy ý trả lời: "Ngẫu hứng sáng tác."

"Ta....."

Hắn hô một hơi, chỉ vào tay nàng ức chế không được run, Lạc Nhan thấy thế, cuống quýt tránh ở phía sau Đường Ôn, lại có ý nắm chắc mà thanh thanh giọng nói, vui sướng khi người gặp họa chớp chớp mắt.

Lục Hoài Sâm vừa thấy, về mặt đưa đám ôm chặt Hứa Hành Niên, khóc sụt sụt mà nói: "Ngươi xem, cháu gái ta khi dễ gia gia nàng."

Lạc Nhan: "....."

Hứa Hành Niên ghét bỏ mà đem móng vuốt hất hất xuống dưới, nhìn về mặt kia của hắn, mặt không biểu tình: "Cách ta xa một chút."

Hắn nhanh chóng thu hồi biểu tình, bĩu môi: "Nga." Nói xong lại đây kéo cánh tay Lạc Nhan, "Đi, đừng làm bóng đèn."

Nàng nghi hoặc chớp chớp mắt, đi theo hắn:

"Làm gì đi?"

"Rửa mặt."

Thấy hai người làm âm ỉ mà biến mất ở hành lang chỗ ngoặt, Đường Ôn nghiêng đầu xem Hứa Hành Niên, điểm nhón chân, tiếng nói mềm mại: "Lạc Nhan nàng....."

Hắn lờ đi mà ý nhiều mà trả lời: "Người muốn hỏi Lục Hoài Sâm."

"Oa."

Hứa Hành Niên ánh mắt nhẹ liếc một cái tờ giấy nắm chặt ở trong tay nàng kia, dừng một chút: "Đó là cái gì?"

Nàng cười cười, như là triển lãm bảo bối dường như lấy ra thật nhẹ nhàng, khoe môi đi xuống lộ hai cái má lúm đồng tiền: "Kiểm điểm a."

Kia tiếng vang thanh thúy ở hành lang xôn xao mà tràn đầy, Hứa Hành Niên trong lòng bỗng có một ngứa, không chút suy nghĩ mà đuổi tay đi giữ nàng lại.

Trang giấy không có chống đỡ, mềm oặt mà rũ ở cánh tay.

Hắn lơ đãng nhìn lướt qua trên từng nét bút, hơi mím môi, khoe miệng lộ ra vài phần ý cười.

Nàng mắt sắc: "Người cười cái gì?"

Hắn tầm mắt thẳng tắp mà lọt vào đáy mắt nàng, thân nhiên nói: "Cười người."

Tiểu cô nương ngây ngốc phản ứng trong chốc lát, sau đó kinh ngạc mà trừng mắt nhìn, nâng lên cái tay nhàn rỗi kia đuổi đến trên mặt lung tung sờ sờ mấy cái: "Ta trên mặt cũng có mực nước sao?"

Vừa rồi thời điểm viết kiểm điểm thiếu chút nữa ngủ rồi!

Nên không phải không cẩn thận vẽ dấu vết đi!

Hứa Hành năm: "....."

Đột nhiên nổi lên tâm tư trên cột nàng, hắn ánh mắt lập loè một chút, khụ một tiếng, nghiêm trang: "Có."

Nàng hoảng loạn mà nói: "Nơi nào?"

Hứa Hành Niên đuổi qua tay, không nhẹ không nặng mà nhéo lên má nàng, miễn cưỡng ý cười không lẫn át được: "Nơi này."

"???"

Đường Ôn ngốc đầu xem hắn, trái tim nhỏ giống con thỏ nhảy cái không ngừng ——

Nàng này xem như..... Bị khi dễ sao!?

Chính ngọ nhiệt độ không khí có chút cao, Đường Ôn khuôn mặt bị nhiệt độ cuốn đến trong trắng lộ hồng, sờ lên mềm mại, như là kẹo mềm bông gòn.

Ngoài cửa sổ ánh sáng lọt vào tới một mảnh ấm áp, Hứa Hành Niên mệt mỏi mà khẽ tựa vào tủ hành lang, khoe môi hơi cong, có điểm luyến tiếc buông tay.

Nàng lông mi ngoan ngoãn nhẹ nhàng run rẩy.

"Người gạt ta....." Tiểu cô nương có chút ngượng ngùng mà túm chặt tay hắn, tựa hồ muốn kéo xuống, nhưng lại sức lực vô dụng, liền mềm mại mà nắm chặt đầu ngón tay hắn.

Hắn hào phóng mà thừa nhận: "Àn, lừa người."

Tiểu cô nương ngây ngốc trong chốc lát, không biết nào đang suy nghĩ qua mấy trăm hiệp, thỉnh linh mà nói: "Ta mặt có phải hay không quá lớn?"

"Còn tốt," hắn đúng sự thật trả lời, "Thật nhiều."

Nheo thoải mái.

Đường Ôn nghĩ lại tưởng tượng, "Còn tốt" giống nhau đều là an ủi người, hắn nói "Còn tốt", liền khẳng định là cảm thấy nàng "Mặt quá to", nhưng là nói thẳng lại quá đã thương người, mới áp dụng loại phương thức này trả lời.

Mất hạnh chuyển chuyển, đột nhiên cảm giác thập phần không ổn, ngay sau đó dùng tay bắt lấy cổ tay của hắn kéo đi xuống.

"Làm sao vậy?" Hắn nhẹ nhàng rải khai tay, có chút khó hiểu.

"Người nói mặt càng bốp càng lớn."

"Ai nói?"

"Bạn học a....." Nàng vươn tay tới cọ cọ mũi, dừng một chút, bồi thêm một câu, "Ta ngồi cùng bàn."

Không chút suy nghĩ: "Nam sinh nữ sinh?"

"Nữ sinh nha....." Nàng nghi hoặc mà trừng mắt nhìn trừng mắt, "Người hôm nay không thấy sao? Thật xinh đẹp."

"Nga, không chú ý."

Hắn dứt khoát mà nói, đồng thời rũ cánh tay xuống, thuận tay cầm bản kiểm điểm.

Trang giấy bị "Xoát xoát" rút ra mấy centimet sau, Đường Ôn đột nhiên nhớ tới cái gì, đột nhiên đem kiểm điểm nắm chặt ——

Đón nhận ánh mắt khó hiểu hắn, Đường Ôn chậm rì rì nói: "Đây là ta lần đầu tiên viết kiểm điểm, người phóng khoáng cho đạt yêu cầu a."

Hứa Hành Niên xem bộ dạng lấy lòng của nàng, đột nhiên nổi lên tâm tư, hạ thấp lưng đối mặt với ánh mắt của nàng, thanh âm trầm thấp: "Có cái gì khen thưởng sao?"

Khen thưởng?..... Cái gì mới tính khen thưởng?

Đường Ôn vươn tay tới cọ cọ đến đỏ vành tai, cắn môi dưới suy nghĩ nửa ngày, hỏi: "Buổi tối về nhà nấu ăn khuya cho người ăn có được hay không?"

Thấy hắn không nói lời nào, nàng lại thử hỏi:

"Trứng muối cháo thịt nạc?"

"....."

Trầm mặc.

"..... Ta bảo đảm không bỏ nhiều muối."

"..... Hảo."

Nhớ tới nàng lần trước hứng thú bưng bưng cấp Hứa Hành Niên làm ăn khuya, vẫn là sơ tam.

Đó là trung khảo qua đi ngày hôm sau, nàng trước tiên đi vào nghỉ hè, cao hứng phấn chấn đi nước Mỹ vấn an cha mẹ, trước khi đi trước một ngày buổi tối, còn sốt ruột hoảng hốt thu thập hành lý, Hứa Hành Niên đột nhiên tới gõ cửa nàng.

Mới vừa mở cửa, hắn tầm mắt liền cách quá đỉnh đầu Đường Ôn, nhìn xuống đến giữa phòng trưng bày hành lý, nhú mảy.

"Ngày mai liền đi?"

Tiểu cô nương nói:"A đi cấp vé máy bay a."

"Như thế nào sớm như vậy?"

Nàng xoa xoa tóc, cười giải thích: "Mụ mụ gọi điện thoại làm ta sớm một chút trở về, nói là gần nhất nuôi mèo, muốn cho ta trước giúp nàng."

Hắn gật gật đầu, hàm hồ mà ừ một tiếng.

Đường Ôn tổng cảm thấy hắn như là có chuyện muốn nói, cong cười mắt hỏi: "Như thế nào?"

Hứa Hành Niên yên lặng nhìn đôi mắt nàng, thật lâu sau mới chậm rãi phun ra một câu: "Ta đói bụng."

Hắn nghe nói nàng hôm nay cùng đi Cẩm học vài loại món ăn, yêu cầu này hắn là sẽ không làm nàng khó xử.....

"A!?"

Quả nhiên, Đường Ôn thần sắc nhìn qua kính hi vạn phần, nắm then cửa khớp xương gia tăng lực đạo: "Thật vậy chăng?"

"Ân."

Một câu, tiểu cô nương lập tức mở cửa lao ra ngoài, đóng lại cửa phòng liền lôi kéo tay áo Hứa Hành Niên một đường chạy đến dưới lầu phòng bếp, nhảy nhót mà ở trong phòng bếp chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, nói tính toán cho hắn, hôm nay làm tốt nhất cháo.

Cũng không biết là nàng quá chuyên tâm, vẫn là hưng phấn quá mức, một trận bận việc, thành phẩm sắc thái nhìn qua rất muốn ăn, chính là ăn hương vị liền.....

Như là ở siêu thị miễn phí muối.

Mỗi khi nhớ lại nàng lúc ấy ném xong cháo lộ ra biểu tình, hắn đều sẽ cảm thấy buồn cười.

Đường Ôn nấu ăn, khẳng định thoát ly không được "Hắc ám".

Hắn ngồi dậy, lập tức cầm trong tay kiểm điểm Đường Ôn, không chút để ý mà xem.

Tiểu cô nương hít hít cái mũi, cúi đầu nhìn chăm chăm cũng ở mũi chân chính mình, tự hỏi trong chốc lát, vẫn là quyết định vươn ra ngón tay chọc chọc eo hắn.

Hứa Hành Niên rũ mắt tới.

"Cái kia....." Nàng chuyển con mắt suy xét tìm tòi, "Ngày hôm qua tiết tự học buổi tối, ta mở tù thời điểm không cẩn thận đập đến đầu Tần Phong."

Nàng thuận tay gõ gõ bên cạnh tù ý bảo hắn.

"Ta cảm giác có chút không lễ phép, cùng hắn xin lỗi đem đồ uống ta cho hắn, kết quả bị các bạn học hiểu lầm..... Đến nỗi hôm nay buổi sáng, ta cũng không biết sao lại thế này..... Có thể là hắn đi qua đi."

Cái này cách nói làm Hứa Hành Niên cảm giác có chút buồn cười, nhấp môi, tâm tình nháy mắt sung sướng một ít.

Đường Ôn nhìn chăm chú vào phản ứng hắn, liếm liếm môi, hỏi: "Người có phải hay không bởi vì chuyện này..... tức giận?"

Tức giận?

Thấy hắn nhướng mày, nàng chậm rì rì mà nói: "Chính là bởi vì Tần Phong kia bị trừ hai mươi điểm nha."

Dứt lời, hắn hơi gập ngón tay nhẹ gõ một chút đầu nàng, trầm thấp tiếng nói hỏi: "Người đem ta tưởng thành cái loại "quan báo tư thù"?"

Đường Ôn cuống quýt nói: "Đương nhiên không phải!" Nghĩ nghĩ, lại cảm thấy không đúng, khẽ thở dài một tiếng, đầu ngón tay bực bội mà cọ xát cổ tay áo.

Nàng còn tưởng rằng Hứa Hành Niên hợp thường niên bởi vì nàng nổi giận đâu..... Ai, xem ra vẫn là nàng tự mình đa tình.

Hứa Hành Niên nhìn trên mặt nàng biến hóa, nhấp nhấp môi.

Nói thật, hắn xác thật không phải cái loại này bao che hành vi sai vì người khác, cho nên trừ điểm là tất nhiên, nhưng hắn lại phủ nhận chính mình không có bất luận cái gì cảm xúc ở bên trong, bởi vì thời điểm ghi chú trừ điểm, hắn miêu tả so với quá khứ còn muốn kỹ càng tỉ mỉ.....

Này tính nổi giận sao?

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Tập gấp chăn

Chuông vang lên, ngồi ở bàn học phía trước, người sôi nổi lấy sách giáo khoa, Hứa Hành Niên cầm trong tay bút ký tên, nhìn chăm chăm bản kiểm điểm có chút xuất thần.

Liền ở vừa rồi, hắn nhìn ra được Đường Ôn trên mặt rõ ràng mất mát.

Nàng vĩnh viễn đều là như thế này, cảm xúc đều sẽ viết ở trên mặt, so với những người khác, quá dễ dàng để hiểu.

Người càng lớn càng phức tạp, mỗi khi nghĩ vậy, hẳn liền tình nguyện nàng vĩnh viễn giống như hài tử —— chỉ cần không cao hứng, liền sẽ làm nũng, với hẳn ôn ào.

Nhưng hẳn ý thức được, không bao giờ có thể giống như trước như vậy, không nhanh không chậm mà dùng nước ấm nấu quan hệ bọn họ.

Đường Ôn tính cách quá dễ dàng khiến người khác thích, cho nên bên người nàng xuất hiện mọi người, đối với hẳn nói đều là một phần uy hiếp.

Mỗi khi nghĩ vậy hẳn đều sẽ cảm thấy một trận buồn.

Lục Hoài Sâm không chút để ý mà cầm trong tay sách vật lý, thoáng liếc mắt nhìn Hứa Hành Niên, đắc ý mà cười nói: "Uy, phương diện cùng nữ hài tử ở chung này, người còn phải hỏi ta."

Hắn đối với bản khoản trong lòng Hứa Hành Niên chính là rõ ràng.

"Hỏi người?" Hứa Hành Niên không cho là đúng, lướt qua hẳn, nhìn đề vật lý của Lục Nhan, dừng một chút, cười khẽ một chút, "Muốn hay không đánh cuộc, không đến một tháng, người liền sẽ tới cầu ta."

Có một số việc luôn là kẻ trong cuộc thì mê, kẻ ngoài cuộc thì tỉnh.

"Ha?" Hẳn khinh thường mà hừ một tiếng, "Ta còn cần cầu người, ta kết giao bạn gái có thể so với nhận thức của người về nữ sinh còn nhiều hơn."

Hứa Hành Niên dừng lại đặt bút xuống, nói: "Này không quan trọng."

Lục Hoài Sâm hồ nghi mà nheo mắt tới, cảm thấy hẳn cố ý, nhưng không nghĩ lại: "Được, đánh cuộc liền đánh cuộc."

Buổi chiều đột nhiên đổ mưa, bên ngoài quân huấn được nghỉ, tất cả mọi người ở phòng học học tập gấp chăn. Mấy cái bàn bị ghép nối ở bên nhau, huấn luyện viên đứng ở vị trí giữa, vì các bạn học làm làm mẫu.

Nữ sinh đôi truyền ra thanh âm nghị luận ——

"Ta ở nhà trước nay không gấp chăn."

"A còn muốn xếp thành khối hình dạng đậu hủ, thật khó a."

"Oa người xem huấn luyện viên nghiêm túc bộ dáng hảo soái a."

Tổng Tử San nhìn Đường Ôn một buổi trưa lời nói đều rất ít, hồ nghi hỏi: "Người làm sao vậy?"

Nàng có chút ngây người: "A?"

Tổng Tử San lắc đầu: "Người lo lắng sốt ruột, bộ dáng quá rõ ràng."

"Có sao?" Nàng theo bản năng sờ sờ mặt, không biết nên như thế nào tiếp lời nàng.

Nàng đột nhiên thay đổi đề tài: "Người kiểm điểm đưa đi sao?"

"Đã đưa."

"Cái kia học trưởng nói cái gì?"

Nói cái gì?

Nàng nghĩ nghĩ thái độ Hứa Hành Niên..... Trừ bỏ khi dễ nàng một chút, tựa hồ cũng không nói thêm cái gì, hẳn là khả quan đi.

"Hẳn là sẽ không trừ điểm đi," Đường Ôn ánh mắt dừng ở trên tay giáo luyện, nhìn hẳn đang thuần thục biểu thị, "Ta buổi tối lại hỏi đi....."

"Buổi tối?"

Ý thức được chính mình nói lỡ miệng, nàng lập tức phục hồi tinh thần, nghĩ lý do thoái thác: "Kiểm tra kỷ luật buổi tối hẳn là cũng sẽ tra tiết tự học buổi tối đi?"

"Bất quá Hứa Hành Niên hẳn là sẽ không tới đi..... Bất quá người hôm nay như thế nào liền chảy máu mũi."

"....."

"Thời tiết quá khô ráo." Nàng có mặt, quần bách mà sờ sờ vành tai.

Thăng đến giáo luyện tuyên bố nói phân tổ luyện tập, hai người mới kết thúc nói chuyện, trở lại lúc trước chọn tổ luyện tập. Sáu cá nhân một tổ, trừ bỏ các nàng hai người ở ngoài, còn có Tô Uy Nhiên cùng ba bạn học khác.

"Chúng ta tới thử xem đi?" Tô Uy Nhiên xung phong nhận việc, trước một bước mở chân ra đặt ở bàn học, học giáo luyện bộ dáng vừa rồi biểu thị gấp.

Hắn ở nhà hiển nhiên không có hảo hảo gấp qua chân, chẳng qua lúc trước nghiêm túc mà nhìn làm mẫu, cũng không có thể đem chân hoàn chỉnh gấp lên, hướng chỉ là yêu cầu nghiêm khắc hình đậu hủ.

Bởi vậy thực mau bị ngồi cùng bàn ghét bỏ hắn: "Người này gấp kiểu gì a, dường như cùng kiểu bánh mì Pháp"

Hắn nhướn mày, khinh thường nói: "Người được thì người tới."

Vị kia ngồi cùng bàn vừa nghe, lập tức xoa tay hàm hè lên, nghĩ như thế nào cũng ở trước mặt mỹ nữ tay chân ra oai một phen, nhưng ai biết hắn bận một trận, bước đều làm đúng rồi, nhưng chính là không có như mong muốn ngay ngay ngắn ngắn.

Tô Uy Nhiên vui vẻ, không chút do dự chê bai hắn: "Người này..... Đã bị trọng thương cơ bản hình đánh nha."

Vài người đều cười rộ lên.

Đường Ôn chớp chớp mắt, ngoan ngoãn mà nghiêng đầu dò hỏi ý kiến: "Ta có thể thử một chút sao?"

Nàng quân huấn trước lo lắng bởi vì không gấp được không cẩn thận mà bị trừng phạt, riêng ở nhà nhờ Hứa Hành Niên dạy một lần, lại còn có luyện tập qua, hắn là không có vấn đề.

Mọi người gật đầu đồng ý, nàng tiến lên xách chân lên, muốn dùng sức đem chân ném ra ở trên mặt bàn.

Nhưng ai biết chân có chút nặng, nàng lao lực túm trong chốc lát, không túm lên.

Đường Ôn: "....."

Nàng sờ sờ cái mũi, bất động thanh sắc mà tính đi một bước, chuyển vòng ở bốn phía đem chân một chút túm.

Nhớ rõ Hứa Hành Niên nói, nhất định phải dùng bàn tay cùng cánh tay lặp lại đề lên chân, đây là cách chuẩn bị cơ sở. Nàng lấy đủ sức lực, tí mĩ mà đem chân ấn một lần.

Gấp,miết thành khối, làm xong ba bốn bước lúc sau, nàng mệt đến nổi mồ hôi đầy đầu, nhưng cũng may khối đậu hủ đã cơ bản thành hình, đem bước cuối cùng hoàn thành, cũng chỉ cần chỉnh sửa.

Tô Uy Nhiên có chút ngạc nhiên, không chút nào che giấu mà khen nàng: "Oa Đường Ôn người quá lợi hại!"

Đường Ôn túm góc chân, ngượng ngùng mà lắc đầu: "Ta cũng là ở nhà trộm luyện tập, sợ vẫn luôn học không được, sẽ bị giáo luyện phạt."

Hơn nữa nàng ở thời điểm lần đầu gấp, còn không bằng kiểu bánh mì Pháp, là Hứa Hành Niên cho nàng gấp thật nhiều, nàng mới dần dần gấp được, sau đó quen tay hay việc.

"Kia cũng là thực ưu tú sao," Tống Tử San cười cười, nói liền vén tay áo tới, "Ta cũng tới thử xem..... Ai người xem người gấp tốt như vậy ta đều ngượng ngùng đỡ ra."

Hai người ở bên này nói chuyện,Tô Uy Nhiên tay dứt túi dựa vào bên cửa sổ, nhìn chăm chú vào Đường Ôn nghiêm túc nói chuyện.

Nàng khoe môi giơ lên, gương mặt má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, cặp mắt kia xinh đẹp trong ánh mắt ẩn chứa vô số tia sáng, tựa như vàng sáng mặt trời, nhu hòa lại tươi đẹp.

Liền cảm thấy đáng yêu đến không được.

Bước gần đến chỗ nàng, hắn đột nhiên duỗi tay qua túm chặt tay áo nàng, đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của nàng, giơ lên một nụ cười sáng lạn ——

"Không bằng người dạy dạy ta gấp, chờ đợi một lát thời điểm nghỉ ngơi ta mời người ăn kem ly."

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Quan hệ của chúng ta là gì?

Mưa nhỏ vẫn luôn tí tách tí tách rơi không ngừng.

Sao trời bị đêm sương nồng đậm bao phủ, giọt mưa rơi xuống như những viên pha lê kết tinh lại, chảy xuống đến cửa sổ bắn lên tạo thành bọt nước.

Đường Ôn mặc tạp dề vào, mở tủ lạnh ra, đem cái đĩa đựng thịt cắt xong đem ra, đặt ở trên thớt. Điều hoà nhiệt độ có chút lạnh, nàng lê dép lê đi phòng khách tìm điều khiển từ xa, ở sofa bốn phía tìm tòi một vòng, không có kết quả.

Nàng rụt rụt cánh tay, bắt đắc dĩ quay về tới phòng bếp.

Rửa sạch sẽ gừng tươi cùng hành, ở thớt thật cẩn thận mà cắt thành khúc nhỏ, kỹ thuật xắt rau của nàng cũng không phải thực thành thạo, nắm chuỗi đao động tác có chút vụng về, cắt ra bộ dáng cũng coi như mớ hỗn độn chấp nhận được.

Lúc sau, nàng khắp nơi nhìn xung quanh, tìm đĩa để đựng nguyên liệu nấu ăn.

Lúc này phía sau truyền đến động tĩnh, nàng quay đầu lại, Hứa Hành Niên liền đuổi tay lướt qua đỉnh đầu nàng, kéo ra mặt trên ngăn tủ, đem đĩa ăn bên trong lấy ra, đặt ở trên thớt.

Nàng hơi ghé mắt, liếc một cái bắt gặp ánh mắt thâm tình của hắn, có chút sững sờ

"Lạnh không?" Hắn nhận thấy được trên tay nàng đã lạnh như băng, hạ mi.

Nàng gật đầu: "Có chút."

"Ta đi chỉnh điều hoà." Hắn bước nhanh ra khỏi phòng.

Đường Ôn từ dưới, trong ngăn tủ lấy ra gạo, cho vào nồi đựng rồi thêm nước, cho tay vào vo gạo bên trong. Ở thời điểm rửa lần thứ hai, Hứa Hành Niên tới, trong tay còn bưng một ly nước ấm.

"Đến đây đi." Hắn đem ly nước trong tay đưa đến trước mặt nàng, ánh mắt ý bảo nàng tiếp nhận.

Nàng ngoan ngoãn gật đầu, cầm ly nước hướng bên cạnh nhích lại gần.

Tay hắn rất đẹp, ánh đèn dừng ở sườn mặt hắn, ở ngũ quan tinh xảo nhẹ nhàng chiếu sáng, như là hạ cổ mê hoặc nhân tâm.

Đường Ôn nhấp mấy ngụm nước, nhìn chằm chằm khớp xương tay âm thầm xuất thần.

Cháo đã chuẩn bị xong, Đường Ôn bụng ly nước đi tủ lạnh tìm trứng muối. Trứng muối đóng gói chân không, nhưng túi đóng gói lại không có chỗ khứa để xé, nàng xé nửa ngày cũng chưa xé mở được, dứt khoát dùng răng đi cắn.

Hứa Hành Niên xem bộ dáng nàng dùng sức hung hăng xé túi đóng gói, buồn cười, vươn tay tới đem túi đóng gói cầm lại đây.

Đường Ôn ánh mắt vẫn luôn nhìn theo hắn, mắt trông mong mà nhìn, hắn đặt lên thớt dùng dao cắt.

"Ai người muốn làm gì?" Con dao tròn bóng dưới ánh đèn có vẻ phá lệ sắc bén.

Hắn cười khẽ giải thích: "Mở cái miệng túi."

Nói xong từ bên cạnh miệng túi cửa một đường, sau đó theo cái lỗ thủng xé bao gói, dùng tay mở ra, trứng muối dường như vui vẻ chạy tới, rơi xuống ở trên cái thớt.

Đường Ôn: "....."

Nàng bất mãn mà vênh miệng tới, tiến lên túm góc áo hắn liền đẩy ra bên ngoài đuổi người ——

"Ai nói muốn người giúp ta." Ba phần oán trách.

Hắn luôn là không động liền nghĩ muốn đàn áp chỉ số thông minh của nàng.

Cho dù nàng căn bản không bắt hắn, hắn cũng lộ ra vài phần biểu tình thỏa hiệp, tiếng nói trầm thấp: "Ta đây không làm gì nữa, ở bên cạnh nhìn được không?"

Nói xong lúc sau hắn liền thật sự hoàn toàn tựa vào bàn đá bên cạnh không làm gì, liếc liếc ánh mắt ý bảo nàng tiếp tục.

Đường Ôn giọng nói thanh thanh, cọt tới cọt lui mà cắt trứng muối, đặt ở đĩa đồ ăn dự bị.

Gạo yêu cầu ở trong nước ngâm rồi hai mươi phút trước sau, nàng dùng khăn giấy lau lau tay, từ tạp dề túi to lấy ra một viên kẹo, lột vỏ bọc ra, bỏ vào trong miệng.

"Người ăn kẹo không?" Nàng thanh âm hàm hồ hỏi, thò tay lấy ở trong túi của mình ra.

Từ góc độ Hứa Hành Niên, nhìn không thấy kia trong túi đựng đồ vật, hắn có chút tò mò, đứng dậy tới.

Cảm nhận được ánh mắt hắn tìm tòi nghiên cứu, Đường Ôn nghịch ngợm mà che lại túi tiền, xoay chuyển đôi mắt, nghịch ngợm mà nói: "Không cho người xem."

"Trong đây có cái gì?"

"Cái gì đều có a, đây chính là túi Doraemon."

Nàng đặc ý mà cười rộ lên, ra vẻ mê hoặc mà lui ra phía sau một bước, mặt mày tràn đầy linh động.

Hứa Hành Niên không theo đúng kịch bản, cố ý quay mặt qua chỗ khác, rử mi: "Ta đây không nhìn."

Đường Ôn xóc xóc mí mắt, lại từ bên trong lấy ra một khối chocolate tới, lột túi bóng ra, sau đó đem giấy thiếc ném vào thùng rác, nhéo chocolate hình con thỏ đưa tới Hứa Hành Niên bên miệng ——

"Người ăn một cái."

Hắn nhìn khối chocolate, hơi hơi cúi đầu cắn vào trong miệng.

Nàng vừa lòng mà híp mắt cười cười, mở ra vòi nước rửa tay, dừng một chút, có chút tiếc nuối mà nói: "Đáng tiếc túi đựng bút người đưa ta bị đồ uống làm dơ."

Hắn lười biếng mà nhéo nhéo huyết thái dương, hàm hồ nói: "Không có việc gì, lần sau lại bởi người đi mua một cái."

Đường Ôn lập tức đóng vòi nước, đôi mắt lấp lánh tỏa sáng: "Oa, vậy ngày mai nghỉ trưa cùng đi cửa hàng văn phòng phẩm được không?"

"Àn."

Hắn gạt đầu, duỗi tay bung lên cái ly nàng đã dùng qua, nhẹ nhấp mấy ngụm.

Gạo đã nở đến không sai biệt lắm, nàng đem nước lại thay mới, sau đó đổ vào trong nồi, mở ra lửa lớn đem gạo nấu chín.

Nghe tiếng vang của bếp lửa, nàng nhàm chán mà nghịch nghịch tay, cúi đầu trên sàn nhà chà xát giày, qua một lát lại đột nhiên ngẩng đầu lên: "Ta muốn ăn kem ly."

Buổi chiều thời điểm Tô Uy Nhiên nói muốn mời nàng ăn kem ly, đã đem nàng thêm hồng rồi, nhớ tới mấy ngày nay còn không có ăn qua, nước miếng giàn giụa, nhưng cũng ngưng ngưng vì hắn mời.

Hứa Hành Niên ánh mắt từ ngọn lửa màu lam trên bếp chuyển dời đến trên mặt nàng, nhấp môi, ngồi dậy hướng tới phương hướng tủ lạnh đi đến: "Ta nhớ rõ giống như còn có."

Hắn mở tủ lạnh ra, kéo ra ngăn kéo, từ bên trong lấy ra một cây kem ốc quế vị dâu tây tới.

"Oa." Nàng kinh hỉ mà mắt sáng lên, nhanh chân chạy đến trước mặt hắn, vừa định nhận lấy từ trong tay hắn, hắn lại cố tình mà đem cánh tay nâng đến vị trí rất cao.

Hắn cao hơn nàng rất nhiều, nàng nhón mũi chân duỗi cánh tay cũng với không tới kem ốc quế, cuối cùng dứt khoát từ bỏ.

"Người làm gì nha....." Đường Ôn lại nhăn mặt tới, có chút ủy khuất mà nhìn hắn.

Nàng phát hiện hắn gần nhất luôn là thích khi dễ nàng.

"Nếu nói, ta có điểm nổi giận?"

Nàng nhất thời không phản ứng lại, ngây ngốc hỏi: "A?"

Hắn than nhẹ một tiếng, làm như đoán được nàng nhất định sẽ là phản ứng, bất đắc dĩ mà giải thích: "Là người hỏi ta."

Hứa Hành Niên thời điểm nói lời này, ánh mắt chuyên chú lại ôn nhu, như là đang xem một kiện bảo vật hần quý trọng đã lâu.

Đường Ôn tiếng lòng run lên, trong đầu nhanh chóng phản ứng một lần, lộ ra một cái ý tưởng —— hần là nói Tần Phong sự tình?

Nàng cảm giác gương mặt hơi hơi phồng hồng, cho dù có ánh đèn che dấu nhìn không ra chút nào, nhưng vẫn là thẹn thùng mà gục đầu xuống, sờ sờ tóc ngắn, thanh âm hàm hồ đáp: "Nga."

Hần không thuận theo không cào: "Liên nga?"

Nàng lại nhỏ giọng trở về: "A..."

Hần hơi hơi dương mi, cúi đầu: "Này tính là cái gì trả lời?"

Này chẳng lẽ không tính trả lời sao?

Bằng không nàng muốn nói gì.....???

Tiểu cô nương bị chọc đến mặt đỏ tím đập, dứt khoát một phen ném tay, có chút buồn bực mà nói: "Ai nha ta không ăn còn không được sao!" Nói xong lúc sau liền thật sự xoay người sang chỗ khác, hung hăng mà bước nhanh đi đến trước bếp, nhìn chăm chăm vào nồi phát ngốc.

Hứa Hành Niên cong cong khóe môi, đóng lại tủ lạnh, một chút một chút mà xé giấy đóng gói kem ốc quế.

Thanh âm xoay quanh ở bên tai Đường Ôn, nàng hơi hơi nghiêng đầu đi, lại ở lúc hần ngẩng đầu kia trong nháy mắt hoảng loạn tránh tầm mắt.

Hứa Hành Niên yên lặng nhìn ra, lỗ tai nàng hồng hồng mềm mại, có chút đáng yêu.

"Nha." Hần đi ra phía trước đem kem ốc quế đưa cho nàng.

Đường Ôn dừng một chút, tư tưởng đấu tranh hai giây sau, thực không xấu hổ mà nhận lấy.

"Hy vọng ngày mai trời còn mưa." Nàng cắn kem ốc quế giòn tan, ý đồ nói sang chuyện khác.

Hứa Hành Niên ngưng mắt nhìn phía ngoài cửa sổ một mảnh mưa bụi, ngáy người một lát sau, rũ xuống mắt tối, xoay người đem bếp thu thập sạch sẽ, mặt mày có chút bất đắc dĩ.

Lúc này nắp nồi phát ra âm thanh rất nhỏ tiếng huyệt gió —— cháo chín.

Nàng đem kem ốc quế nhanh chóng nhét vào trong miệng, sau đó vội vàng nhấc lên nắp nồi

——

Nháy mắt hơi nước sôi trào phả lên mặt nàng.

Hứa Hành Niên thấy thế, theo bản năng duỗi tay tới, dùng mu bàn tay giúp nàng che đại bộ phận khí nóng.

Chờ khí nóng tan đi một chút, nàng đem chén trứng muối đảo vào bên trong, dùng cái muỗng quấy mấy giây, một lần nữa đẩy lên nắp nồi.

Nàng khẽ chậm rãi mà nghiêng đi tầm mắt, trùng hợp gặp phải ánh mắt hần nhìn qua, dừng một chút, mỉm cười: "Ta cảm giác chính mình giống như có chút kỳ quái."

Hần tựa vào bàn đá bên cạnh, tiến lên kéo tay nàng, cầm ở trong lòng bàn tay, ý bảo nàng tiếp tục nói.

"Àn..... Chính là bọn họ nói đến thời điểm ngươi cùng Lạc Nhan, ta sẽ để ý, nói đến thời điểm có người thích ngươi, ta cũng sẽ cảm thấy khổ sở, ở thời điểm ngươi nói không có bởi vì ta mà tức giận, ta lại cảm giác mất mát đến không được..... Ta có phải hay không thật xấu."

Nói mấy câu, như là lá rụng rơi vào mặt hồ yên tĩnh, ở đáy lòng Hứa Hành Niên xốc lên từng trận sóng gợn.

Hần mỉm cười, ở trong lòng bàn tay nàng chậm rì rì mà viết xuống một chữ "Tâm", sau đó ngẩng đầu lên, ánh mắt chặt chẽ mà khóa chặt nàng ——

"Đường Ôn," tiếng nói hần trầm thấp ôn hòa, ngón tay thon dài vuốt ve lòng bàn tay nàng, độ ấm nóng bỏng, "Ngươi có hay không nghĩ tới, hiện tại chúng ta xem như là quan hệ gì?"

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Ngoéo tay

Sáng sớm hôm sau, sân thể dục nước mưa đọng lại hôm qua đã khô cạn, các tân sinh viên lại dần thân vào huấn luyện khắc khổ trung.

Đường Ôn hôm nay thực không có tâm trạng, thời điểm đi nghiêm bởi vì xuất thần, không chỉ có tay chân không đúng, còn không thể đúng lúc "Nghiêm", kết quả bị giáo luyện răn dạy một mình bước ra khỏi hàng luyện tập.

Cổ tình nàng lại là da mặt mỏng, ở trước mặt bao người đặc biệt ngưng ngưng, vụng về mà đi nửa ngày, còn bị một ít bạn học khe khẽ nói nhỏ cười nhạo một phen.

Thời điểm nghỉ ngơi, nàng cúi đầu chậm rì rì mà đi đến sân bóng rổ, mặt đầy chán nản uống nước khoáng, Tô Uy Nhiên cố ý thò tay qua, khẽ nhẹ nhàng mà đứng ở phía sau nàng, chọc chọc bả vai bên trái nàng.

Đường Ôn phồng mắt từ bên trái quay đầu lại, không ai, lại từ phía bên phải quay đầu, vẫn là không ai, cuối cùng dứt khoát dịch chân xoay người, trùng hợp phát hiện tay giờ lên một nửa của Tô Uy Nhiên.

Một đôi mắt to vô hại mà chớp chớp, hàm hồ hừ hừ: "Cậu làm gì ở đây vậy?"

"A..." Hắn ngẩn người, cười đem bàn tay treo ở không trung đến đỉnh đầu chính mình, gãi gãi, "Đầu tớ hơi ngứa."

Nàng nhanh chóng nuốt nước bọt, tin là thật gật gật đầu: "Nga."

Hắn hít cái mũi, ánh mắt dừng ở khuôn mặt mệt mỏi của nàng, nhận thấy được mí mắt có chút đen, nghi hoặc hỏi: "Cậu tối hôm qua không ngủ ngon sao?"

Nàng ngoan ngoãn mà chậm rãi gật đầu, dừng một chút, từ trong túi lấy ra khăn ướt, xé mở đóng gói lấy ra một tờ tã, lại nghiêng đầu hỏi: "Cậu muốn sao?"

Ánh mặt trời có chút chói mắt, cho dù Tô Uy Nhiên thân cao đã giúp nàng che đầy hơn phân nửa nhiệt lượng, còn là vẫn chiếu đến đến nàng, nhin không được nheo lại mắt.

Nàng khuôn mặt có chút thịt, nhướn mắt cực kỳ giống mèo thần tài, non mịn trắng nõn làn da có thể véo ra nước, chọc đến Tô Uy Nhiên tiếng lòng run lên, theo bản năng nuốt nước miếng.

Nàng dừng một chút, phát giác thái dương hắn mồ hôi đã theo gương mặt chảy xuôi xuống dưới, vội vàng rút ra một tờ tã đưa cho hắn: "Nha."

"Hắc, cảm ơn." Hắn tiếp nhận, học nàng bộ dáng đem khăn giấy mở ra, để ở trên trán.

Nhẹ nhẹ lạnh lẽo thấm vào tận đáy lòng, một trận thoải mái lan toả.

Đường Ôn nghiêng nghiêng mà dựa vào giá bóng rổ bên cạnh, cau mày cúi đầu xem lại giày của mình, đem chân giờ lên ở không trung.

Đế giày một mảnh nóng rát mà đau, chỉ sợ là giày không hợp chân mà sát vào da.

Tô Uy Nhiên cũng không có nhận thấy được nàng dị thường, cười nói: "Tớ có đồ muốn đưa cho cậu a," nói xong từ trong túi móc ra một cây kẹo que đưa tới, "Cái này cho cậu."

Đường Ôn ngẩng đầu, ánh mắt dừng lại ở trên giấy đóng gói màu sắc rực rỡ, chớp mắt một cái, ánh mắt trong trẻo: "Cậu cũng thích ăn kẹo que a!?"

"A?" Tô Uy Nhiên có chút ngốc.

Nàng một bộ dạng nói có sách mách có chứng: "Cậu nếu không thích ăn, như thế nào liền mang theo?"

Tô Uy Nhiên: "....."

Hắn là nên thừa nhận hay là nên phủ nhận???

"Đúng vậy, ta cũng thích," hắn trịnh trọng gật gật đầu, nói xong còn đem giấy đóng gói lột mở ra, đuổi đến trước mặt Đường Ôn "Tớ mua quá nhiều ăn không hết, nếu không cậu giúp tớ ăn một cái?"

"A?" Đường Ôn nhìn chằm chằm kẹo que âm thầm nghĩ, này tính giúp người làm niềm vui sao?

Liền ở lúc nàng do dự suy tư, lớp trưởng đột nhiên ở sân thể dục hô to tên Tô Uy Nhiên, hắn lập tức quay đầu nhìn lại, nhìn ra là yêu cầu hỗ trợ dọn một ít dụng cụ thể dục, cấp bách.

Đem trong tay kẹo que đưa cho Đường Ôn, hắn nhanh chóng nói: "Lớp trưởng kêu tớ, cái này liền cho cậu, nhất định phải giúp tớ ăn luôn nha."

Không chờ nàng hồi phục, hấn lập tức xoay người nhanh như chớp chạy mất, thật mau.

Đường Ôn đứng ở tại chỗ hoảng hốt trong chốc lát, nghĩ nghĩ vẫn là đem kẹo que nhét vào trong miệng, đem một bên mặt căng đến phình to, có chút buồn cười.

Nàng cúi đầu nhìn chăm chăm vào chân suy nghĩ trong chốc lát, chính lại nhú mi muốn đi toilet kiểm tra một chút, phía sau truyền đến một trận nặng nề ho khan, thanh âm thực nhẹ, lại như là một cây búa nhỏ đập vào ngực nàng ——

Đường Ôn giật mình, chợt có chút giật mình mà nghiêng đầu đi.

Hứa Hành Niên chính là lười nhác mà đứng ở lan can, ánh mắt không sai mà nhìn nàng, mặt mày thâm thúy.

Tâm tựa như sụp đổ, nàng theo bản năng mà nhéo lòng bàn tay, một trận khăn trương nhanh chóng truyền khắp toàn thân ——

Lại bị hấn thấy???

Nàng nuốt nước miếng, do dự mà nhìn nhìn, cuối cùng vẫn là cọ tới cọ lui mà đi qua.

"Anh đã tan học rồi a." Đường Ôn cười có chút ngượng ngùng, đôi tay không chỗ đặt mà đùa nghịch nút thắt quân trang.

"Àn." Hứa Hành Niên cúi đầu cùng nàng đối diện, ánh mắt bình tĩnh.

"Như thế nào rảnh tới chỗ này?"

"Đến xem em," hấn đứng sực thật trả lời, "Biết em tối hôm qua ngủ không tốt."

Đường Ôn vừa nghe, gục đầu xuống, túm góc áo thực không tin mà nhỏ giọng lẩm bẩm: "Kia còn không phải bởi vì anh."

Cho dù thanh âm hơi nhỏ không thể nghe thấy, vẫn là bị Hứa Hành Niên bắt giữ, hấn nửa cong lưng, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm nàng, cười như không cười: "Anh làm sao vậy?"

"Anh....."

Nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, muốn nói lại thôi mà nhìn chăm chăm hấn, không bao lâu mặt liền bắt đầu hơi hơi nóng lên, cong khóe miệng.

Đều do hấn tối hôm qua hỏi câu hỏi quá khó.....

Nàng nhàm chán mà trên sàn nhà chà xát mũi chân, đem tay để ở trong túi, giận dỗi dường như không để ý tới hấn.

Liền ở tối hôm qua hấn hỏi xong câu nói kia, Đường Ôn cả người đều ngây ngốc.....

Cái gì quan hệ?

Ở chung nhiều năm như vậy, trừ bỏ biết hai người "Tương lai" sẽ kết hôn, nàng còn trước nay không nghĩ tới "Hiện tại" vấn đề này.

Nàng cùng Hứa Hành Niên đều là cam chịu trường bối định ra hôn ước, như là không có chủ kiến tiếp nhận an bài của người nhà, nàng chỉ biết là chính mình thật sự thích cùng Hứa Hành Niên ở bên nhau, nhưng là hấn nghĩ thế nào? Như vậy là hấn muốn sao.....

Đường Ôn nghiêm túc suy tư, thẳng đến nồi nấu phát ra âm thanh rất nhỏ, mới hồi phục tinh thần lại.

Rút ra tay bị hấn nắm chặt, nàng nhặt lên cái muỗng ở thớt, đem nồi cháo lại lần nữa quấy mấy giây.

Hứa Hành Niên yên lặng nhìn động tác nàng, trầm mặc không nói.

Thẳng đến cháo bị khuấy nát, tiểu cô nương vội về mặt khó xử mà nói: "Anh để em suy nghĩ lại....."

Suy nghĩ lại?

Lần này đến phiên hấn đầu óc nghĩ không được..... Đơn giản như vậy, vấn đề này còn cần nghĩ lâu như vậy sao?

Hấn cũng không biết, Đường Ôn đem vấn đề này nghĩ đến quá phức tạp.

Trở lại hiện thực, mặt trời chói chang vào đầu, Hứa Hành Niên híp mắt lại, vô số ánh mặt trời dừng ở mí mắt, có chút chói mắt.

Thấy nàng cảm xúc không tốt, hấn từ đáy lòng sinh ra một trận áy náy, càng có rất nhiều đau lòng ——

"Đừng nghĩ." Hấn ngồi dậy.

Tiểu cô nương nghe nói, tiến lên một bước, lẳng lặng mà ngửa đầu nhìn hấn: "Em buổi tối nói cho anh được không?"

Hấn mí mắt nháy lên một chút, yên tĩnh nhìn.

Đường Ôn vươn ngón út ra, ánh mắt trong trẻo: "Thật sự, ngoéo tay."

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Em sẽ theo đuổi anh

Bởi vì giữa trưa mệt mỏi, Đường Ôn bị Tổng Tử San lôi kéo đi ký túc xá ngủ một giấc, không thể cùng Hứa Hành Niên đi mua túi đựng bút, cho nên cái này ước định liền tự nhiên mà đẩy đến buổi tối.

Thời điểm giải tán Hứa Hành Niên gửi tin nhắn tới nói khả năng muốn nàng chờ một lát, nàng ngoan ngoãn mà gửi "OK" qua, sau đó đứng ở ngoài cổng trường dưới cây ngô đồng đợi hấn.

Hoàng hôn tùy ý tô trên chân trời, bầu trời giống như bị lửa khói hun bóng, tựa thật huyền ảo.

Nàng nhàm chán mà nghịch tay áo quân huân, nhìn từ cổng trường ra tới chỗ học sinh tranh luận, qua lại xô đẩy, lại một đám người chen vào một cửa hàng trà sữa, đem không gian hẹp lấp kín.

Có một đôi yêu nhau mặc đồng phục học sinh thật vất vả từ bên trong đi ra, thở dài một hơi, nam sinh gắt gao nắm chặt tay nữ sinh, không biết nam sinh vui cười nói gì đó, chọc đến nữ sinh hờn dỗi mà đánh hấn một chút.

Thật tốt a.....

Đường Ôn xem đến có chút thất thần, liền Hứa Hành Niên tới gần đều không có chú ý, thẳng đến hấn đem thân hình cao lớn nóng bỏng trước hoàng hôn toàn bộ che, nàng mới hồi phục tinh thần lại ——

"Đang xem cái gì?" Hấn lười biếng, thanh âm như là thác nước róc rách, phá lệ êm tai.

Nàng nuốt một ngụm nước miếng, theo bản năng mà nói: "Không có a."

Hứa Hành Niên nhìn ra nàng che đậy cảm xúc, quay đầu hướng tới bên kia nhìn lại, kia đối tình nhân đã đi rồi, chỉ còn lại có cửa hàng trà sữa, trong tiệm truyền ra hương thơm toả khắp mọi nơi.

"Muốn uống?"

"Ngô... Cũng không phải," nàng đem tóc mái bên tai hất động vòng đến sau tai, liếm môi nói, "Người quá nhiều, lần sau đi."

Suy xét đến tiết tự học buổi tối quán trưng đối vắng, hấn cũng liền không lại kiên trì: "Đi thôi, đi hiệu sách."

Hiệu sách liền ở trên đường đối diện trường học, hai người không đi bao lâu liền đến, chủ tiệm bộ dáng hòa ái, nhìn thấy Hứa Hành Niên trước mặt vui sướng, hiền lành mà chào hỏi.

"Em lần trước muốn tìm sách phụ đạo khoa học tự nhiên anh đã tìm được rồi." Hấn nói liền từ quầy trong ngăn kéo cầm ra hai quyển sách tới, đưa cho hấn.

Đường Ôn ghé mắt xem qua, tầm mắt dừng lại ở độ dày, còn không có kịp cảm thán, Hứa Hành Niên liền đem sách đẩy đến trước mặt nàng.

???

Nàng trừng lớn đôi mắt xem hấn, không hiểu dụng ý của hấn.

"Cái này, nhà xuất bản tương đối thích hợp với em, toán lý hóa không phải em bị thụt hạng sao?"

Nàng ngẩng lên đầu tới, muốn nói lại thôi: "Chính là....."

Hấn trầm ngâm một lát, rũ mi tới: "Anh cũng sẽ giảng cho em thêm đề, không cần lo lắng."

Đường Ôn vừa nghe, vừa vui sướng trong lòng, cười hi hi nhận lấy.

Hai người hướng bên trong kệ để hàng đi đến, trong tiệm hiển nhiên có muội tử nhận thức Hứa Hành Niên, nhìn hẩn một cái, lúc sau vội vàng cùng người bên cạnh nhỏ giọng nói nhỏ, một muội tử khác cũng nhìn lại đây.

Quả nhiên, Hứa Hành Niên thật sự là quá hấp dẫn người khác.

Đường Ôn chán nản rũ rũ đầu, thất thần mà nhìn giá sách, ai ngờ giá sách cuối cùng có một chỗ trống to, nàng chạm vào một chút, sách vở ầm ầm như là quân bài domino đổ ập xuống, sông cuộn biển gầm từng cuốn rơi trên mặt đất.

Đường Ôn: "....."

Tiếng vang thật lớn khiến mọi người trong hiệu sách quay ra nhìn.

Nàng đỏ mặt tía tai, vội vàng đi ra phía trước nhặt sách rơi trên mặt đất, thấy ông chủ vội vã mà tới, lập tức xin lỗi: "Cháu... Thực xin lỗi!"

Hoảng loạn, ngón tay liền bị trang sách sắc bén cắt một nhát, nàng "Tê" một tiếng, giống điện giật rút tay trở lại, tập trung nhìn vào, phát hiện máu đang từ khe hở chảy ra.

Từ bên kia đang đi tới Hứa Hành Niên trùng hợp thấy một màn này, tức khắc cau mày, tiến lên đem nàng nhẹ nhàng từ trên mặt đất kéo tới, chính mình ngồi xổm xuống nhặt sách trên sàn nhà.

Ông chủ là người thật tốt, không ngại mà vẫy vẫy tay: "Không có việc gì, vốn dĩ cái này kệ sách liền không vững, không đụng đến người là được." Nói xong còn gọi nhân viên cửa hàng cầm băng keo cá nhân tới, đưa cho Đường Ôn.

Nàng cảm kích mà tiếp nhận, lại không vội dán, mà chú ý mấy cuốn sách ở dưới đất, nhìn đến khi chúng được xếp lại giá mới dần dần yên lòng.

Hứa Hành Niên đang xếp lại sách thoáng nhìn động tác ngây người của nàng, đem sách trong lòng ngực chống ở trên giá, xoay người gần sát nàng, lấy đi băng keo cá nhân trong tay nàng.

Đường Ôn sững sờ một chút, không chớp mắt nâng mặt nhìn hẩn.

Hẩn con người thật sáng, nhìn không ra quá nhiều cảm xúc. Ngón tay thon dài nhanh chóng xé rách băng keo cá nhân, ánh mắt nhìn xuống ngón tay đang chảy máu của nàng.

"Đau không?" Hẩn nhìn vào ánh mắt nàng, trầm thấp thanh âm hỏi.

Đường Ôn lắc đầu, thanh âm mềm mại mà: "Không đau."

Hẩn dùng khăn giấy nhẹ nhàng rửa sạch một chút máu, lại cẩn thận mà đem băng keo cá nhân dán ở ngón tay nàng, bao vây kín mít.

Đường Ôn cảm giác mặt giống như nóng lên, vội vàng rút tay ra, ngồi xổm xuống nhặt nhặt sách vở trên mặt đất.

Ngực trái bùm bùm không ngừng.

Ông chủ vui tươi hơn hờ mà nói: "Không làm phiền các cháu nữa, mau đi đi."

Nàng nơi nào không biết xấu hổ, kiên trì đem sách ở trên giá bày biện chỉnh tề mới an tâm.

Chọn một cái túi đựng bút hồng nhạt in hoa, còn mua mấy chiếc bút, thẳng đến khi hoàng hôn bị màn đêm màu xanh biển tắt cả căn nướ, hai người mới chậm rãi mà đi ra khỏi hiệu sách.

Ra cửa trước, Hứa Hành Niên ở riêng cùng ông chủ lại muốn mua hai mảnh băng keo cá nhân.

Đường Ôn khó hiểu mà nhìn hẩn, hẩn trầm mặc lôi kéo nàng ra cửa, hai ba bước đi vào trường học, đường phố sau lưng một mảnh yên tĩnh, dừng lại trong hoa viên, ở dưới một cây hòe.

Nơi này xem như khu phòng học cùng trường học chỗ giao nhau, trừ bỏ tan học rất ít có người trải qua, Đường Ôn còn không có kịp hỏi ý đồ của hẩn, hẩn liền dùng ánh mắt ý bảo nàng ngồi ở dưới cây hòe bên thềm đá.

Nàng ngoan ngoãn mà ngồi xuống, chớp chớp mắt: "Làm sao vậy?"

Hứa Hành Niên nửa ngồi xổm trước mặt, nhẹ nắm bàn chân nàng, dễ như trở bàn tay đem giày cời xuống.

Cởi vớ ra, mới phát giác bàn chân đã bị ma sát đến chảy máu.

Đường Ôn cả kinh, nàng vốn dĩ đều đã thành thói quen chịu đau đớn, lại không nghĩ rằng vẫn là làm Hứa Hành Niên nhìn ra manh mối.

Nàng cắn cắn môi, ấp úng mà giải thích nói: "Đi nghiêm... thời điểm đi nghiêm ma sát vào giày..."

"Như thế nào không nói?"

Nếu không phải vừa rồi thấy thời điểm nàng nhặt sách có chút lảo đảo, hẳn cũng phát hiện không ra.

Nàng thấp giọng lầm bầm: "Nào có nghiêm trọng như vậy nha....."

Hắn không nói, xé mở băng keo cá nhân nắm chặt ở lòng bàn tay, lôi kéo hai cái nhẹ nhàng dán ở bàn chân nàng. Ngón tay hắn có chút lạnh, trong lúc vô tình nhẹ cọ qua chân nàng, có chút ngứa.

Đường Ôn không chớp mắt mà nhìn chăm chăm Hứa Hành Niên, ánh đèn mỏng manh chiếu xuống, hắn thần sắc phả lệ ôn nhu ——

Tim đập thật nhanh, nháy mắt như là lỡ một nhịp.

Bóng đêm càng đậm, mọi âm thanh đều yên tĩnh.

Đường Ôn đi giày vào, đứng thẳng ở bậc thang, sửa sửa tóc mái bị gió đêm thổi loạn, híp mắt nhìn về phía dưới bậc thang, đột nhiên vươn một bàn tay bắt lấy tay áo somi của hắn.

Hắn ngưng mắt nhìn, đối mặt với con người trong treo của nàng.

Cây hòe bên cạnh đèn đường đột nhiên sáng lên, hắn đứng ngược ánh sáng, ngũ quan có chút mơ hồ.

Nàng suy tư một lúc lâu, nhắc mũi chân động lại động, như là hạ quyết tâm rất lớn, cong khước môi, dùng âm thanh ỳ khướt nói: "Em đói bụng."

Rốt cuộc.....

Nghe ngữ khí quen thuộc, Hứa Hành Niên trong lòng cuối cùng là thở dài nhẹ nhõm một hơi, liền thả lỏng bả vai một ít.

"Muốn ăn cái gì?" Hắn thuận thế cầm cổ tay nàng, đầu ngón tay hơi hơi dùng sức.

"Không biết....." Nàng lầm bầm, đột nhiên ánh mắt sáng lên, buông tay hắn ra, giơ hai tay cánh tay tới, cắn môi dưới, "Anh cõng em"

Tiếng nói ngọt ngào như mật ong, cực kỳ dễ nghe.

Hắn nhẹ nhấp môi, cực lực che dấu khước môi tươi cười, quay người đi, nửa ngồi xỏm xuống: "Đi lên."

Đường Ôn rướn về phía trước, vòng lấy cổ hắn, chân cong để ở eo hắn.

Hứa Hành Niên nắm lấy chân nàng, theo hướng hoa viên đi đến. Nàng vóc dáng nhỏ nhắn, trọng lượng cũng thực nhẹ. Nàng đem đầu nhỏ gác ở trên đầu vai hắn, ngửi được cổ áo hắn truyền đến hương bột giặt, vui vẻ thoải mái ——

"Ngày hôm qua anh hỏi chuyện kia, em nghĩ kỹ rồi." Nàng ngoan ngoãn mà nghiêng đầu, tiếng nói nhẹ nhàng.

Hứa Hành Niên ngẩn ra một chút, hơi nghiêng đầu tới.

Ven đường nhẹ vang lên tiếng chuông xe đạp, góc đường lưu lạc tiếng mèo kêu quấy nhiễu, "Meo" mà khề khêu một tiếng.

"Em thích anh, khẳng định là từ nhỏ liền thích anh."

"Nhưng hiện tại vô luận chúng ta là quan hệ gì, đều là bởi vì cha mẹ đã định hôn ước từ trước, em không nghĩ để cho người khác cảm thấy, anh là bởi vì thuận theo trường bối mới cùng em ở bên nhau....."

"Con người đều là thích nhau mới ở bên nhau, mà chúng ta, tựa hồ thiếu quá trình....."

Tình tế nhu nhu thanh âm như là làn gió mát thổi vào tai, từng cái kích thích tiếng lòng Hứa Hành Niên, giây tiếp theo, hắn nghe thấy sau lưng thiếu nữ rõ ràng mà nói ——

"Cho nên Hành Niên, em sẽ theo đuổi anh."

(Lemon□: hú hú)

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Không bằng cậu làm bạn gái tớ ?

Tân sinh viên tập huấn quân sự rút cuộc nghênh đón hội diễn ngày đó.

Sáng sớm thời điểm xuống lầu, Đường Ôn ở trong phòng lục tung, như thế nào đều tìm không thấy huy chương đính ở trên mũ, gấp đến độ toát mồ hôi.

Hứa Hành Niên thời điểm qua gỗ cửa, nàng chính là đang cong eo ghé vào khe hở ở giá sách tìm, nghe được thanh âm lập tức tới, lắc lắc khuôn mặt nhem nhuốc liền vội vàng chạy tới mở cửa.

Nàng tóc tai lộn xộn, giống tiểu ngọc tử, trên tóc còn dính vài sợi lông, điều chỉnh hô hấp mà mở cửa.

Hứa Hành Niên trầm mặc một giây...

Nhận thấy được ánh mắt kinh ngạc, nàng lập tức quay đầu, từ gương to thấy bộ dáng chính mình, quần bách không thôi, chạy nhanh đóng cửa lại, rút ra khăn giấy lau khô mặt, lại vội vã thu thập một chút tóc, rồi mở cửa ——

Trước sau động tác năm giây không thể nhiều hơn.

Hứa Hành Niên: "....."

Hắn tò mò mà nhìn quá đỉnh đầu nàng, hướng phòng trong nhìn lại: "Em đang làm cái gì?"

"Em..... Tìm đồ vật." Nàng thật vất vả bình phục hô hấp.

Hắn tò mò mà đánh giá nàng, đối mặt với ánh mắt khó hiểu của nàng, chậm rãi cong lưng, kéo gần lại khoảng cách giữa hai người.

Hơi thở ấm áp phả vào trên mặt nàng, Đường Ôn cảm giác một trận khô nóng, sợ chính mình trên mặt còn dư, một trận hoảng loạn mà sờ sờ: "Làm sao vậy?"

Hứa Hành Niên duỗi tay tới, nàng hơi e lệ trốn tránh, nhẹ nhàng lấy lông tơ dính trên đầu nàng ——

"Tìm cái gì?"

Hắn ngồi dậy, ngữ khí không chút để ý.

"Quân hiệu....." Nàng buông lỏng xuống dưới, "Chính là huy chương đính ở trên mũ, em tìm một vòng rồi, hoài nghi là rớt ở hiệu sách."

Nàng nói, buông tay nắm cửa đi đến bàn làm việc, suy tư trong chốc lát, lại chui cuống gầm bàn, ai ngờ đột nhiên bị Hứa Hành Niên từ phía sau túm chặt góc áo.

Tay nhỏ rụt rụt hai cái, không giãy giụa nữa, nghi hoặc xoay người lại.

Hắn ôn nhu nói: "Anh có."

*

Đường Ôn thời điểm mặc quân trang xuống lầu, chỉnh lại đầu tóc, một bước một cái thờ dài.

Tối hôm qua Hứa Hành Niên hỏi nàng tính toán như thế nào theo đuổi hắn, nàng còn thề son sắt nói muốn chiếu cố hắn, kết quả ngày hôm sau liền vả mặt.

Tối gần bàn ăn, dì Cẩm thấy dáng vẻ này của nàng, quan tâm hỏi: "Ôn Ôn làm sao vậy?"

Nàng không chút suy nghĩ liền lẩm bẩm nói:

"Con mặt bị đau."

"A?"

"A không phải....." Nàng lập tức ngẩng đầu lên lắc đôi tay, mặt mày trong trẻo, "Con không có việc gì dì Cẩm."

Dì Cẩm ánh mắt trùng hợp dừng ở trên mũ nàng, ôn hòa cười cười, nói: "Này quân hiệu thật là đẹp mắt, dì nhớ rõ Hành Niên trước cũng đã phát một cái."

Đường Ôn mặt đỏ một trận, yên lặng nghĩ thầm, đây là một phút đồng hồ trước Hứa Hành Niên cho nàng mượn..... Nàng cong khoe môi, móng vuốt nhỏ không an phận mà gãi gãi đầu, cuối cùng vẫn là buồn mặt đi phòng bếp giúp Hứa Hành Niên lấy sữa bò đi.

Tối trường học thời điểm xuống xe, Đường Ôn trước một bước ngăn Hứa Hành Niên muốn mở cửa xe, sau đó chạy nhanh mà từ bên kia cửa xe chui ra đi, vòng qua một vòng, thay hẳn mở cửa xe.

Hứa Hành Niên: "....."

Đường Ôn cong mắt cười, một bộ dáng đương nhiên: "Em nói muốn chủ động một chút."

Hắn đôi mắt sáng lên, khóe miệng cuộn lên ý cười: "Vậy em có phải hay không đưa anh đến tận phòng học?"

"A?" Nàng sừng sốt trong chốc lát, mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt ngây thơ, "Anh muốn em đưa anh lên sao?"

Không cần nghĩ ngợi: "Ân, muốn."

Kia nếu bị người khác thấy được, muốn như thế nào giải thích nha...

"Kia..... Vậy đi thôi."

Hai người chậm rì rì mà bước vào cổng trường, dĩ vãng Hứa Hành Niên đều sẽ đi trước đến ban Kỉ luật, lần này lại thẳng tắp mà hướng tới khu dạy học bước đi, Đường Ôn giống như củ cải nhỏ tung ta tung tãng theo ở phía sau, đầu ngón tay khăn trương mà vuốt ve cái ly trong tay.

Hầu như học sinh đều ở kí túc xá nên thường đến trường muộn hơn một lúc, cho nên dọc theo đường đi cũng chỉ có ít người nhìn chăm chú.

Đi đến lâu ba thời điểm, nàng theo bản năng mà dừng bước chân một chút, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hứa Hành Niên một cái, người sau cũng dừng chân, chậm rãi thản nhiên mà hướng nàng nâng nâng cằm, cho một ánh mắt "Tiếp tục" đi.

Hào vậy thì đi.....

Nếu nói muốn đưa tới cửa, liền không thể nuốt lời.

Đường Ôn ưỡn cao bộ ngực, dốc hết sức lực đi theo hắn, hướng trên lầu đi, kết quả đi đến đường quẹo vào cầu thang, lại lúng túng tím tím vành nón chính mình.

Cũng may sáng sớm trên hành lang cũng không có người đi dạo, nàng đi theo hắn phía sau cọt cọt lui mà đi tới, không đến một lát liền đi tới cửa sau cao nhứt nhất ban.

"Tới rồi." Hắn dừng lại bước chân, xoay người.

Đường Ôn kéo vành nón lên lút sau trước nhìn, phát hiện có mấy học sinh tò mò mà nhìn lại đây, vội vàng mà cúi đầu.

"Em đây.....em đây liền đi xuống nha." Nàng chớp chớp đôi mắt, mềm mềm mà nói.

"Ân." Hắn gật đầu.

Thẳng đến nhìn Đường Ôn biến mất ở chỗ rẽ, Hứa Hành Niên mới tiến vào phòng học, Lục Hoài Sâm nhàm chán mà chống cằm niệm kinh, thấy hắn ngồi xuống, không có hảo ý mà cười rộ lên: "Ai vừa rồi đó là muội muội nhà cậu... A! Đúng không."

"Ân." Hắn lấy ra sách giáo khoa sau nhàn nhạt hồi phục.

"Cậu sao lảm chuyện," hắn vạn phần khinh thường mà oán giận, "Như thế nào còn bắt muội muội đi lên đưa đến tận cửa."

Hứa Hành Niên dừng lại trên tay động tác, nghiêng đầu tới, thanh thanh giọng nói: "Cậu không thấy sao?"

"Gi?"

Hắn trịnh trọng tuyên bố chuyện lạ nói: "Em ấy đang theo đuôi tớ."

_____

Nắng gắt như lửa, ở sân thể dục, nghe lãnh đạo trường học nói chuyện, Đường Ôn cảm thấy chính mình sắp bị nướng, khát nước không ngừng. Lao động bộ cho mỗi ban đều cử người phát hai chai nước khoáng.

Nàng hí hóp mắt khắp nơi nhìn nhìn, phát hiện cái thùng liền ở cách nàng không xa dưới chân nam sinh.

Nàng không nhớ rõ cái kia nam sinh gọi là gì, có chút ngượng ngùng.

"Bạn học, bạn học....." Sợ bị chủ nhiệm lớp nghe được, nàng thanh âm ép tới rất thấp, hơn nữa thanh âm vốn là nhu hòa, mềm như bông, liền tiếp kêu vài câu cũng không ai quay đầu lại.

Ngược lại là đứng ở phía trước nàng Tần Phong, ngoái đầu nhìn lại nhìn nàng một cái.

Đường Ôn: "....."

Từ lần trước ở tiết đọc sách buổi sáng cùng hấn náo loạn một màn, hấn tựa hồ đối Đường Ôn mất đi hứng thú, không lại đến trêu chọc nàng, này cũng làm Đường Ôn thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Vốn dĩ hấn cũng là trêu nàng chơi đi.....

Tần Phong gần nhất cũng là liên tiếp phơi bị đen, đầu phi cơ bị mũ che khuất, nhũu chặt cái trán hướng nàng chớp mí mắt, dò hỏi ý đồ rõ ràng. Nàng nghĩ nghĩ, vẫn là đúng sự thật nói: "Có thể hay không, giúp tớ lấy bình nước khoáng?"

Hấn nghe xong, lập tức cong eo từ hộp giấy rút ra một cái nước, đưa cho nàng.

Đường Ôn vui mừng ra mặt, duỗi tay đi tiếp, nhưng ai biết "Cảm ơn" hai chữ còn chưa nói, Tần Phong đột nhiên đôi tay rụt trở về.

Ngẩng đầu lên nhìn chính là hấn đang chế nhạo cười.

Đường Ôn sùng sốt một chút, liền biết hấn khẳng định còn sẽ lấy nàng chọc cười, có chút chán nản lùi về đi.

Tính lại kiên trì một chút hào ——

Thấy nàng không phản ứng, Tần Phong tự thấy mất mặt, nhún vai lúc sau lại đem nước đưa cho nàng.

"..... Cảm ơn." Nàng thấp giọng nói.

Hội diễn khai mạc nghi thức cử hành xong, các đội ngũ hình vuông tạm thời dời lên sân khấu ở khu nghỉ ngơi, chờ đến trong chốc lát diễn. Đường Ôn nắm chặt bình nước khoáng đi đến dưới tán cây, vừa định ngồi xồm một lát, Tần Phong liền tiến đến bên người nàng.

"Uống ngon sao?" Hấn dùng ánh mắt ý bảo nước trong tay nàng.

Uống ngon..... Sao?

Chẳng lẽ nước khoáng còn có hương vị khác sao?

Nàng tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng xuất phát từ lễ phép cũng không thể như vậy trả lời, chỉ có thể khách khí gật gật đầu, cười nói: "Àn, rất ngon."

Ai ngờ Tần Phong tà mị cười, đột nhiên đi về phía trước hai bước, cách nàng càng gần một ít.

Đường Ôn theo bản năng mà lui về phía sau, mặt không thể hiểu được.

Hấn nào động luôn luôn làm người ta kinh ngạc, cũng không biết nghĩ như thế nào, dứt tay vào túi đột nhiên nói một câu ——

"Kia không bằng cậu làm bạn gái tớ đi?"

(Lemon: không được đâu anh à, Đường Đường là của Niên ca rồi □)

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Có người đến tìm cậu

Đây là lần đầu tiên Đường Ôn nghe người khác lộ liễu..... Thô lộ!?

Nàng có điểm kinh ngạc, nắm bình nước khoáng lỏng bàn tay có chút mồ hôi, nhìn hấn nghiêng ngả, không biết nên nói chút cái gì.

Tần Phong trên mặt không có một chút bộ dáng nghiêm túc, nàng xem ra, hấn như cũ trêu chọc nàng tìm niềm vui.

"Thế nào?" Hấn lại đến gần một bước.

Đường Ôn hơi chớp mắt, do dự mà nhìn hấn, nắm chặt bình nước khoáng trong tay lại khản trương, cuối cùng vẫn là nghiêm túc mà nói: "Ngại quá..... Tớ đã có người mình thích."

Cái này đến phiên Tần Phong kinh ngạc, hẳn cho rằng giống Đường Ôn như vậy thành thật ngoan ngoãn, căn bản là không hiểu "Thích" là gì. Dừng một chút, hỏi: "Ai?"

Nàng trầm mặc, không biết có nên hay không mở miệng. Rõ ràng nàng ngay cả Tống Tử San đều còn không có nói.

Liên ở thời điểm nàng do dự không chừng, Chủ Nhiệm Giáo Dục hấp tấp mà từ phía sau m đi tới, vừa đi vừa kêu: "Nói chuyện phiếm cái gì, nhanh lên xếp vào đội hình."

Bốn phía bạn học vừa nghe, lập tức giống như chuột thấy mèo vậy nhanh chóng về hàng, Đường Ôn cũng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, né tầm mắt Tần Phong, chạy về tới trong đội ngũ.

Hội diễn tiến hành thực thuận lợi, cao nhất nhất ban không phụ sự mong đợi của mọi người bất lấy vị trí thứ nhất, thời điểm lớp trưởng đi lên lãnh thưởng, phía dưới bạn học vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Chẳng qua hội diễn sau khi kết thúc, chính là thời khắc chia tay.

Một ít nữ sinh ở huấn luyện viên bên người từ biệt, tất cả mọi người đều mồm năm miệng mười nói huấn luyện viên tốt, không khí trong lúc nhất thời có chút ngưng trọng. Tôn Phi Phi cũng thực luyến tiếc, rõ ràng mấy ngày hôm trước mới bị phạt, hiện tại lại chỉ nghĩ trộm rớt nước mắt.

Hát xong quân ca cuối cùng, chụp ảnh lưu niệm, đại gia đình cùng nhau cáo biệt huấn luyện viên ở chung nhiều ngày, lúc sau giải tán.

Buổi chiều không có tiết học, học sinh có thể về nhà, nhưng Đường Ôn cũng không có nói trước cùng Lý thúc, chỉ có thể hiện tại đi gọi điện thoại nhờ hẳn tới đón.

Nàng không mang di động, nghĩ đến muốn đi tìm Hứa Hành Niên nói một chút muốn về trước, liền tạm biệt Tống Tử San, một mình đi chậm tiến đến khu dạy học.

Lúc này vừa vặn tan học, trên hành lang rải rác phân tán vài học sinh đang nói chuyện phiếm, tuy rằng không phải lần đầu tiên tới, nhưng nàng vẫn là khẩn trương, lòng bàn tay chảy mồ hôi.

Từ cửa sau nhìn vào lớp học, phát hiện Hứa Hành Niên đang ngồi ở chỗ ngồi đọc sách, nàng liếc liếc cánh môi khô khốc, do dự nên như thế nào đem hẳn kêu tới.

Lúc này đột nhiên có người từ cửa sau đi qua, phát hiện nàng, thanh âm yo lớn mà cười: "Tìm ai a tiểu muội muội."

Đường Ôn ngẩng mặt nhìn về phía hẳn. Hai người một người cao lớn, một người nhỏ gầy, đứng chung một chỗ hình ảnh rất là khôi hài.

Nàng tập trung nhìn vào, phát hiện hẳn thế nhưng là người cùng Hứa Hành Niên lần trước tới kiểm tra đọc sách sớm của ban kỉ luật, lúc ấy về mặt của hẳn thực hung dữ, để cho nàng lại ấn tượng rất sâu.

Khâu Nhạc cũng đứng ở bên cạnh, nhìn đến Đường Ôn lúc sau, kinh ngạc ——

"Ai em không phải là cái kia ——"

Đường Ôn đối với hẳn cũng có một chút ấn tượng, hẳn đã từng ở ngoài cổng trường gặp được nàng cùng Hứa Hành Niên ở bên nhau, sau đó..... Cười xe điện bay nhanh chạy mất.

"Cái kia..." Nàng đem tóc mái bên tai vén ra sau, có chút khẩn trương mà bắt lấy khung cửa, "Có thể hay không giúp em kêu Hứa Hành Niên?"

"Oa," Khâu Nhạc luôn luôn là e sợ cho thiên hạ không loạn, nghĩ được hương vị bát quái, cả người đều ngo ngoe rục rịch, bốp tiếng nói ở phía sau cửa kêu, "Hành ca, có mỹ nữ tìm!"

".....!"

Tiếng nói vừa dứt, trong phòng học tất cả mọi người nghe tiếng đều hướng tới cửa sau xem, từng ánh mắt nghiên cứu dừng ở trên người Đường Ôn, nàng mặt một trận đỏ bừng, lập tức lùi kéo vành nón.

Hứa Hành Niên vừa thấy là nàng, bước chân nhanh hơn ra cửa, dẫn đầu đi đến cửa sổ hành lang, nàng chậm rì rì mà theo ở phía sau, nắm đầu ngón tay.

Hành lang mọi người tựa hồ đối với hiện tượng này thấy nhiều, chỉ đơn giản liếc liếc mắt một cái mặt nữ sinh, liền dời đi tầm mắt.

Tạm thời không nói đội mũ đầu tóc lộn xộn, trên người nàng còn mang theo quần huấn mới vừa xong mồ hôi thấm ướt, vành nón ép tới thấp như vậy, diện mạo liền chưa tự tin lộ ra, nhất định không phải người xinh đẹp.

Hứa Hành Niên hơi hơi cúi đầu, ánh mắt cùng nàng đối diện, nhú mi nói: "Em vành mắt thế nào lại hồng hồng?"

Nàng sờ sờ gương mặt bị mặt trời soi đến hồng, hắng giọng nói nói: "Vừa rồi cùng huấn luyện viên tạm biệt, cảm giác còn rất luyến tiếc."

Nói xong lúc sau nàng lại rũ đầu than một tiếng.

Thời điểm tốt nghiệp sơ tam nàng cũng như vậy thương cảm quá, nhìn phòng học đã từng ở bên nhau phấn đấu giờ bạn học ai đi đường này, trong lòng tựa như ăn chanh chua xót, về đến nhà liền buồn đầu ở trong phòng khóc rớt nước mắt.

Hứa Hành Niên biết nàng vẫn luôn là rất coi trọng tình cảm, nhấp môi, ôn nhu an ủi: "Còn sẽ tái ngộ mà."

Đường Ôn ngẩng mặt: "Thật sự?"

"Ân, sang năm hẳn là còn sẽ trở về."

Nghe hắn nói như vậy, Đường Ôn cảm thấy vừa rồi khỏi mù tâm tình tan mất không ít, dịu dàng cười, đem trong tay đồ uống có ga đưa cho Hứa Hành Niên: "Cái này cho anh."

"Làm sao vậy?"

Nàng chớp chớp đôi mắt linh động: "Chúng em bạn học đều sẽ đưa cho người mình thích nước nha."

"Đơn giản như vậy?" Hắn khoe môi khẽ nhúc nhích, cười khẽ lên.

"A..... Còn có một chuyện nhỏ." Đường Ôn cười vươn một ngón tay tới. Nghịch ngợm mà thè lưỡi.

"Cái gì?"

Hắn một bên hỏi, một bên duỗi tay muốn mở chai nước, mà lúc này Đường Ôn đột nhiên vươn bàn tay nhỏ tới làm động tác "Đứng yên"——

"Chờ một chút!"

Không chờ hắn nghi hoặc, nàng liền từ trong tay hắn lấy cái chai đi, vội vàng ở trên quần áo chính mình cọ cọ, sau đó nắm chặt chai nước, nắm chặt nắp chai dùng sức một chút——

Không mở ra.

"Ân?" Nàng nghi hoặc mà neho mắt lại, theo bản năng lại tăng một chút lực đạo.

Vẫn là không mở ra.

Hứa Hành Niên tựa ở cửa sổ, một tay chống cửa sổ, rũ xuống mắt không chút để ý mà đánh giá nàng.

Tiểu cô nương lúc sau, biểu tình trở nên hung hăng, cắn chặt răng, làm ra một bộ dáng dốc hết sức lực muốn cùng nắp chai liều mạng ——

Nhưng nắp bình vẫn như cũ một bộ dáng "Ta không mở, ta chính là không mở, tức chết người tức chết người".

Nhìn đến lòng bàn tay Đường Ôn đều bị nắp bình cọ xát hồng lên, Hứa Hành Niên nhíu lại ấn đường, vươn tay tới từ tay nàng lấy đi cái chai, đầu ngón tay lười nhác cầm nắp bình, nhẹ nhàng một chút.

Mở ra.

Tiểu cô nương nhăn mặt tới, không cao hứng mà nói: "Em như thế nào mở không ra, em có phải hay không sức lực quá nhỏ?"

Hắn ôn nhu giải thích: "Không phải, bởi vì lòng bàn tay em ra mồ hôi."

Nàng hơi hơi mở to hai mắt nhìn: "Phải không?"

"Ân."

Hắn nói dối, theo thói quen mà đem đồ uống đưa cho Đường Ôn, nàng cũng thuận theo mà nhận lấy, ngoài miệng vẫn lái nhai: "Ai hôm nay thật sự là quá nóng, em còn nghĩ mở nắp bình cho anh, em ở quầy bán quà vặt nhìn đến thật nhiều người làm như vậy nha."

Nói xong lúc sau, nắm chặt chai nước giữa đầu ừng ực ừng ực uống lên mấy ngụm.

Uống đến một nửa, nàng rút cuộc nhận thấy được không đúng rồi ——

Này không phải là nàng mua cho Hứa Hành Niên sao..... Như thế nào hắn xong lại biến thành nàng uống vậy!?

(Lemon□: chót cười với 2 con người này)

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Tranh sủng

Hứa Hành Niên chân mới vừa bước, trong phòng học mấy người bát quái liền vây lại kịch liệt thảo luận.

Khâu Nhạc khều khều Lục Hoài Sâm, thần bí hề hề mà hạ giọng nói: "Nữ sinh ở cửa cái kia, cái gì nhi..... Tao lần trước liền thấy Hứa Hành Niên cùng nàng đơn độc đứng ở cổng trường nói chuyện."

Cái kia Tráng Hán vừa gặp ở cửa cũng nhìn không được lại đây nói một câu: "Tớ giống như cũng gặp qua nàng, chính là lần trước tớ nói nhìn thấy có tân sinh viên đứng trước bộ trưởng đột nhiên chảy máu mũi."

"Oa ——" Lục Hoài Sâm mở to hai mắt nhìn.

Hắn liền nói sao, hắn sao có thể làm khác muối tử, túm quần áo hắn làm nũng.

Lục Hoài Sâm ra vẻ mê hoặc hướng bọn họ ngoắc ngoắc tay, chờ đến lúc sau hai người đều chậm rãi mà thò qua, lại không nhanh không chậm mà nói: "Thiên cơ, không thể tiết lộ."

"Cậu——" hai người khinh thường mà xua xua tay.

Anh chàng cao lớn giả vờ bộ dáng vô cùng đau đớn, dùng nắm đấm, đâm vào chính ngực mình: "Nhìn xem nhân gia, ngày hôm qua một nữ sinh xinh đẹp hôm nay lại là một muối muối mềm mại, ta đây, cái gì đều không có."

Khâu Nhạc thuận thế cho hắn một quyền khác vào sườn: "Chỉ cần mày sửa tên, tao bảo đảm lập tức có tiểu cô nương tới cửa."

Tráng Hán: "....."

*

Tiểu cô nương rừ mi nhìn xem cái chai trong tay, lại ngẩng đầu nhìn nhìn Hứa Hành Niên, lại cúi đầu nhìn nhìn cái chai trong tay, tức giận đến mức muốn đánh vào đùi, ủy khuất——

"Em đã quên là mua cho anh..... em chốc lát lại đi mua cho anh một chai."

Nàng nói liền đóng nắp bình lại, không ngờ Hứa Hành Niên đột nhiên duỗi tay qua ngăn cản một chút, đối với ánh mắt nghi hoặc của nàng, hắn ôn nhu nói: "Không có việc gì, cho anh cái này cũng tốt rồi."

Hắn mở bàn tay ra, ngón tay thon dài hơi hơi uốn lượn thành độ cong đẹp mắt, lòng bàn tay bị chiếu đến một mảnh ánh nắng chói sáng.

Rõ ràng khớp xương khiến người ta dời không được tầm mắt.

Đường Ôn giờ lên khóe miệng, ngoan ngoãn mà đem bình nước để ở lòng bàn tay hắn, thu hồi tay, lúc sau, vui vẻ mà nắm chặt hai tay áo quần trang cổ qua lại cọ xát, nghiêm túc mà nhìn hắn uống.

Nàng thích người này, thật là uống nước đều có thể mê hoặc đến nàng nha.

Đóng nắp bình, Hứa Hành Niên liếm bọt nước dính khóe miệng, hơi rừ mí mắt, hỏi: "Em vừa rồi nói việc nhỏ là cái gì?"

Động tác đột nhiên dừng lại, Đường Ôn ngẩn ra một lúc, lúc sau bình tĩnh thanh tĩnh: "Nha! Buổi chiều không có tiết, em muốn mượn dùng một chút đi động của anh gọi điện thoại cho Lý thúc, nhờ chú ấy đón em trở về."

Dứt lời, Hứa Hành Niên liền đưa điện thoại di động từ túi móc ra trực tiếp đưa cho nàng: "Em cầm dùng đi, ra khỏi khu dạy học hăng gọi, bên này có camera." Hắn chỉ vào một chỗ ở hành lang nói.

Trường học quy định là không cho mang di động.

"Di?" Nàng khó hiểu mà dò hỏi hắn ý kiến, "Không bất tiện sao?"

"Àn." Hắn gật đầu.

"Oa."

Đường Ôn trước nay không thấy qua di động hân, rốt cuộc mỗi người đều có riêng tư của chính mình, nhưng ai biết Hứa Hành Niên cứ như vậy yên tâm mà đưa điện thoại di động cho nàng.

Tiểu cô nương nhìn màn hình di động đen nhánh bắt đầu suy nghĩ bậy bạ: Có thể hay không cùng nữ sinh có lịch sử trò chuyện nha, có thể hay không có rất nhiều người thêm WeChat hân, hân có thể hay không có rất nhiều bí mật nàng không biết.....

Nàng suy nghĩ lập tức liền tưởng tượng đến phim cầu huyết lúc 8 giờ.

Nhìn ra biểu tình biến hóa của nàng, Hứa Hành Niên xóc xóc mí mắt, ngón tay nhẹ gõ vành nón nàng: "Em lại suy nghĩ linh tinh cái gì?"

"A....." Bị đương sự bắt gặp, nàng mặt có chút hồng, ngượng ngùng mà vuốt chóp mũi, "Không nghĩ cái gì nha....."

Hứa Hành Niên trầm ngâm một lát, đột nhiên nổi lên tâm tư trêu chọc nàng, cố nén cười nhấn mạnh: "Không được xem album ảnh."

"?"

Đường Ôn ngốc trong chốc lát, một đôi mắt to chớp lại chớp.

Vì cái gì cố ý cường điệu không cho nàng xem album ảnh? Chẳng lẽ có cái gì không thể cho ai biết.....

Hay là.....

Hứa Hành Niên thích chụp ảnh tự sướng?

Âm thanh vào học đánh gãy suy nghĩ của nàng, nàng mạnh mẽ đề xuống nghỉ hoặc trong lòng, dùng mũi chân cọ cọ sàn nhà, làm như có chút không tha mà nói: "Em đã biết.....Em đây đi trước?"

Hứa Hành Niên nâng tay tới, túm vành nón nàng hướng về phía trước, ánh mắt mềm mại: "Đi thôi."

"Ân!"

Chờ Hứa Hành Niên đi vào phòng học, phát hiện vây quanh ở chỗ ngồi hân bên cạnh mấy cái người bát quái còn không có tan, hân tản bộ đi qua kéo ghế ra, nhắc lên mí mắt lười biếng hỏi: "Đang nói cái gì?"

Khâu Nhạc cùng Tráng Hán đều mấp máy môi túng túng mà lắc đầu.

Hân lại đem ánh mắt rơi xuống bên cạnh cái người kia đang chống cằm xem điện.

Chỉ thấy Lục Hoài Sâm trầm ngâm một lát, phe phẩy đầu thờ dài: "Chúng ta là đang nói, quá hai ngày hội học sinh tuyển thêm người mới, bộ kiểm tra kỷ luật báo danh số người muốn tham gia chỉ sợ tranh nhau."

*

Vì không muốn bị cameras trường học ở hành lang quay đến, Đường Ôn cầm di động Hứa Hành Niên khê trốn vào toilet.

Hân không có khoá điện thoại, ảnh nền cũng là đơn giản nhất, để ảnh nền mặc định, trang bị trình tự đều là một ít công cụ đơn giản cùng phần mềm, còn có mấy trò chơi.

Đường Ôn mở ra "danh bạ", phát hiện ở đầu danh bạ ghi chú là "l", nàng tò mò mở, ngoài ý muốn thế nhưng là số của chính mình.

Cẩn chặt môi dưới đề nén khoe môi tươi cười, dùng ngón tay trượt xuống dưới, chỉ có ít ỏi mấy số, đều là quy củ tên họ, nàng thực mau tìm được Lý thúc, gọi đi, nói với hân tình huống, hân tỏ vẻ hai mươi phút lúc sau sẽ đến.

Liền ở trường đợi một lúc, tắt màn hình chuẩn bị nhét vào túi, nãy chợt lóe, đột nhiên nhớ tới hân nói câu kia "Không thể xem album ảnh" ——

Cho nên album đến tốt cùng cất giấu bí mật gì?

Hân càng không cho nàng xem, nàng liền càng tò mò.

Đường Ôn tay đặt ở túi dừng lại một giây, giây giữa một lát sau, vẫn là lại lần nữa đem điện thoại đặt trước mặt.

Nhìn màn hình sáng lên, nàng không khỏi kích động:

Xem sao? Không tốt đi.....

Không xem..... Nàng lại thực tò mò.

Tiểu cô nương đùa nghịch ngón tay, rồi rầm nửa ngày, thẳng đến lúc trường học có bác gái xách theo thùng nước tiến vào, dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái

quét qua nàng một cái, nàng mới hậu tri hậu giác mà nhận thấy được, chính mình ở chỗ này ngậy ngốc thời gian thật sự là lâu rồi.

Đầu nhỏ cuối cùng vẫn là ù rĩ than một tiếng, ai, vẫn là thôi đi, nhìn lên liền không tốt, hướng hồ Hứa Hành Niên đều cố ý nhấn mạnh, nàng liền càng không thể nhìn.

Đường Ôn xem xét liếc mắt một cái nhìn thuốc khử trùng trong tay bác gái, trong đầu tự động hiện ra cái kia gì đó, gạt mình, phe phẩy đuôi nàng bước nhanh đi phía trước ra khỏi toilet.

*

Giữa tháng chín ban đêm thời tiết dần dần chuyển lạnh, Hứa Hành Niên mới vừa tắm rửa xong ra tới, phát hiện Đường Ôn đang đứng ở trên hành lang nói chuyện với mèo con, ánh đèn toả sáng, bóng dáng mảnh khảnh của nàng bị vô hạn kéo dài, trùng hợp dừng ở bên chân hắn.

Hắn vắt khăn lông lên trên vai, hướng chỗ nàng đi đến.

Đường Ôn đang xoa lông cho mèo béo, nghe thấy tiếng bước chân hắn, vội vàng đem Nguyệt Nguyệt ôm đến cửa cầu thang, nhường đường cho hắn.

Mà hắn lại cố tình cười đi qua, nghiêng thân xoa xoa mái tóc đang ướt của nàng.

"Ai nha anh cách em xa một chút, em còn ôm mèo đấy." Tiểu cô nương phòng má, lẩm bẩm oán giận.

"Không có việc gì." Lướt qua đỉnh đầu phát hiện nàng cách cửa thang quá gần, vội không ngừng đem nàng hướng bên trong lôi kéo, chính mình cũng hơi lui ra phía sau một ít, đỡ phải chọc nàng mất hứng.

Nguyệt Nguyệt chính là làm nũng ở khuỷu tay Đường Ôn cọ loạn, bỗng nhiên cảm giác được một ánh mắt mang sát khí, híp con ngươi ngẩng đầu lên, trùng hợp đối mắt với Hứa Hành Niên tầm mắt dừng ở trên người nó ——

Ánh mắt kia, như là nó đoạt đồ vật quan trọng của hắn vậy.....

(Lemon□: hai con người này đang tranh sủng ha □□□)

Nguyệt Nguyệt đầy miệt thị mà nhìn hắn, yên lặng dưới đáy lòng đưa ra cảnh báo.....

Một người một mèo cứ như vậy giằng co trừng mắt nhìn đối phương trong chốc lát, thẳng đến thần kinh thô như Đường Ôn đều chú ý tới không khí không quá thích hợp, ngay ngốc nhìn Hứa Hành Niên, lại nhìn mèo béo trong lòng ngực, nghi hoặc: "Anh đang làm gì vậy?"

Nàng nói lời này, thời điểm còn xoa xoa đầu Nguyệt Nguyệt, tiểu khả ái nháy mắt giống tiêm máu gà, nghe răng kêu một tiếng, khiêu khích hướng tới Hứa Hành Niên ngẩng ngẩng mặt béo lên.

Hứa Hành Niên: "....."

Hắn quyết định một lát liền đem thức ăn cho mèo trong nhà tất cả đều ném hết ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Anh khi dễ em

Hứa Hành Niên nắm tay lại, đặt ở bên môi ho nhẹ một tiếng, tầm mắt dừng ở trên người Đường Ôn: "Anh có việc muốn nói."

Tiểu cô nương như cũ vẫn chơi đùa với mèo, đầu cũng không ngẩng lên, mềm mềm giọng mà đáp lại:

"Anh cứ nói đi."

"....."

Thấy nàng hoàn toàn không chú ý ở trên người hắn, Hứa Hành Niên đơn giản tiến lên một bước, dùng lòng bàn tay nhẹ che khuất đôi mắt nàng, bỏ qua sự phản kháng của nàng kê sát vào bên tai: "Đi vào trong phòng rồi nói."

Tóc hắn vẫn còn ướt, những giọt nước đọng lại không sai lệch mà rơi xuống cổ nàng, nhẹ nhẹ lạnh lẽo giống như mèo cào mê hoặc lòng người, quanh hơi thờ trăn đầy mùi hương sữa tắm vs dầu gội đầu của hắn.

Đường Ôn vành tai nháy mắt hồng lên, đột nhiên giống như giật điện, lắp bắp mà nói: "Hào... Hào a."

Hứa Hành Niên thu hồi tay, nắm đấm tiến đến bên môi ho nhẹ một tiếng, thấy Đường Ôn ngược mắt nhìn, ý chỉ về hướng phòng.

Chỉ thấy nàng nhanh gật gật đầu, lập tức ngồi xổm xuống đem mèo béo đặt ở trên sàn nhà: "Nguyệt nguyệt ngoan nha, chị đem em đi ngủ nha."

Như nghe hiểu lời nói của nàng, ủy khuất "meo ô" mà kêu một tiếng, lưu luyến không rời mà túm túm ống quần Đường Ôn.

Nàng rũ mi nói: "Ngày mai lại bồi em chơi."

Cái này đổi thành Hứa Hành Niên đặc ý, lười nhác mà tựa ở rào chắn cầu thang, trên cao nhìn xuống mà liếc nó.

Nguyệt Nguyệt hung tợn mà trừng mắt nhìn hấn một cái, hàm răng lộ ra một bộ dạng "Ta siêu hung hấn".

Nếu không phải vì Đường Ôn, nó đã sớm nhào lên đi cắn hấn, hừ!

Đưa mèo con về chỗ ngủ, Đường Ôn đi theo Hứa Hành Niên phía sau cùng nhau đi vào phòng hấn.

Hứa Hành Niên phòng bài trí rất đơn giản, hấn khi còn nhỏ thực thích thiên văn học, Đường Ôn liền một hơi mua rất nhiều sách thiên văn học, cùng đồ vật đưa cho hấn làm quà sinh nhật.

Tuy rằng những cái đó đại đa số hấn đều sớm đã xem qua, nhưng vẫn là cực kỳ trân quý mà trưng bày ở kệ sách, tính ra, giá sách này của hấn cơ bản đều là Đường Ôn mua cho hấn.

Nàng bỏ ra không ít tâm tư đâu.

Tiểu cô nương đóng lại cửa phòng, dép lê gất gao mà đi theo hấn, ngón tay từng vòng mà quấn quanh lọn tóc dài ngang vai, trong lòng nhịn không được bồn chồn, miễn man suy nghĩ Hứa Hành Niên kế tiếp muốn nói gì.

Đi ở phía trước người bỗng nhiên dừng lại, nàng đang thất thần không có phát hiện, đi tới liền đụng phải phía sau lưng hấn ——

"Ai nha." Nàng theo bản năng mà kêu một tiếng, nheo lại mắt, xoa cái trán ngẩng đầu xem hấn.

Hứa Hành Niên xoay người, biểu tình cười như không cười, duỗi tay qua thay thế nàng xoa xoa cái trán.

"Chuyện gì nha?" Nàng cao cao mà ngẩng mặt, một đôi mắt hạnh trong trẻo lộ ra ánh sáng.

Nhưng Hứa Hành năm đột nhiên rút bàn tay ra, hơi nghiêng nghiêng ngồi ở mép giường, Đường Ôn nghi hoặc ánh mắt nhìn lên, đem khăn lông trong tay đưa cho nàng, tiếng nói trầm thấp ——

"Muốn em giúp anh lau khô tóc."

Đường Ôn ngốc ngốc.

Có ý đem nàng gọi vào phòng, chính là vì lau tóc? Ở trên hành lang không thể lau sao?

Nàng khẽ run lông mày và lông mi đánh giá hấn, đột nhiên phát hiện hiện tại nàng ngồi ở mép giường so với Hứa Hành Niên cao hơn một đầu, nhưng là vừa rồi đứng liền bỏ vai của hấn đều với không tới.....

Nguyên lai là vì nàng cao nha.

Tiểu cô nương nghĩ như vậy, khóe miệng cong lên gật gật đầu, cong mặt mày tiếp nhận khăn lông: "Hào."

(Truyện được edit và đăng duy nhất tại wattpad: QuynhHuaLemon)

Nàng căn bản không nghĩ đến Nguyệt Nguyệt, nếu làm nàng biết Hứa Hành Niên liền một con mèo dấm cũng ăn, chỉ sợ mừng rỡ đã sớm tìm không thấy bác.

Đường Ôn đem khăn lau tóc hấn, nghiêm túc mà xoa. Bốn phía một mảnh yên tĩnh, chỉ còn hai người nhẹ nhàng hít thở đan chéo nhau phập phồng, nàng phát hiện quanh hơi thở tất cả đều là mùi hương dầu gội của hấn, hóa thành âm áp tràn ngập toàn bộ phòng.

Lau trong chốc lát, nàng mới ý thức được cái gáy đằng sau với không đến, nếu muốn sát đến, liền phải quàng tay đến sau hấn.....

Kia tư thế tựa như ôm hấn vậy.

Nghĩ vậy, nàng nhịn không được hơi lúng túng, hít sâu một hơi, chỉnh lại trái tim bùm bùm loạn nhảy.

Rõ ràng là nàng nói muốn theo đuổi hấn! Như thế nào trừ bỏ đưa chai nước ở ngoài, liền đều không có điểm chủ động.

Rốt cuộc còn có thể hay không được rồi?

Đường Ôn, phiền toái thanh tĩnh một chút!

Hứa Hành Niên từ ánh mắt nàng thay đổi thất thường nhìn được ra manh mối, lòng sinh nghi hoặc, tìm tòi nghiên cứu nhấn lại mi, liếc mắt một cái nhìn đến đáy mắt nàng.

Đường Ôn bị nhìn chăm chăm đến cuống lên, yết hầu một trận phát ngứa, dứt khoát hai mắt nhắm lại, nhanh chỉ chỉ giường đệm phía sau hắn, chột dạ nói: "Em ngồi vào phía sau đi."

Hắn dừng một chút, chân chờ thu hồi ánh mắt, ừ một tiếng.

Nàng kéo giấy chậm rì rì mà ngồi trên giường hắn, nửa ngồi nửa quỳ trên giường.

Không có hắn nhìn chăm chú, nàng nháy mắt cảm giác nhẹ nhàng không ít, chuyên chú lau.

Lúc này di động nằm ở góc bàn chấn động một chút, hắn cầm di động mở ra WeChat, phát hiện là tin nhắn trong nhóm lớp.

Đường Ôn cũng trộm liếc mắt một cái, phát hiện có rất nhiều nhắc nhở thông báo, nàng thả chậm động tác, nhìn đến Hứa Hành Niên mở ra danh sách hội thoại, nhìn không được từ đâu vai thò lại gần, tò mò hỏi: "Anh ghi chú Wechat của em là cái gì nha?"

Hắn cố ý thừa nước đục thả câu: "Em đoán xem?"

Đường Ôn nhấn mặt lại, duỗi tay qua làm bộ muốn cướp di động hắn, ai ngờ hắn cố tình đem cánh tay phía trước duỗi ra, làm hại nàng bắt không tới.

Tiểu cô nương ngược lại chụp một chút bờ vai của hắn, bất mãn mà chu miệng lên, hờn dỗi: "Khi dễ em."

Hứa Hành Niên cười rộ lên, duỗi tay đi trấn an dường như nhẹ nhéo nhéo gương mặt nàng, một cái tay khác bay lướt nhanh tin tức.

Đường Ôn nắm chặt cái khăn trong tay, đột nhiên nhớ tới cái kia album ảnh trong máy hắn.

Hứa Hành Niên bình thường không thể nào nói chuyện phiếm, cơ bản chính là nói về công việc của hội học sinh, vội vàng đánh xong mấy chữ lúc sau liền nâng mắt tới, còn không có kịp cất di động, liền thấy Đường Ôn xoa xoa hai chỉ tay áo, mặt đầy chờ mong mà nhìn hắn ——

Sạch sẽ ướt át trong ánh mắt như có ánh sáng.

"Làm sao vậy?" Hắn hỏi.

"Em có thể hay không nhìn xem..... Chính là cái kia... Album ảnh của anh?"

Nàng thật là quá tò mò! Thời điểm ăn cơm đều vẫn luôn chăm chú mà nhìn Hứa Hành Niên, suy nghĩ hắn rốt cuộc có thể hay không có chụp hình tự sướng không!

Hứa Hành Niên dừng một chút, bỗng nhiên liếm môi thấp thấp cười rộ lên.

Nàng lòng hiếu kỳ như vậy mãnh liệt, thế nhưng vẫn luôn chịu đựng không mở ra xem.

Tương tự đến nàng cầm di động không ngừng lăm lăm tò mò, biểu tình rối rắm, lòng hắn liền nhìn không được hóa thành một bãi nước ảm, cười duỗi tay qua xoa xoa đầu nàng.

"Có không cho xem hay sao!?"

Hắn bất đắc dĩ thỏa hiệp, thuận tay cầm điện thoại di động đưa cho nàng.

Được cho phép Đường Ôn hưng phấn không thôi, giống hải tử được cho đồ chơi dường như liếm khóe miệng, nhanh chóng mà ấn mở màn hình thẳng tay mở album ảnh.

Nhìn trong chốc lát, trên mặt nàng liền cười không được ——

Đây đều là.....!

Như thế nào đều là một tiểu cô nương!!!

Nàng chớp chớp con ngươi.

Từ từ.....

Đầu ngón tay nhanh mà lướt xuống, nàng nghiêm túc một lần nữa nhìn lại, khó có thể tin mà trừng mắt, hít một ngụm khí lạnh ——

Ai có thể nói cho nàng, vì cái gì Hứa Hành Niên đi động đều là chụp lên nàng!!!

"Anh...anh...anh....." Nàng kích động mà đầu lưỡi đều loét không thẳng, hai má phồng hồng, một đôi mắt mông lung hơi nước trong suốt sáng trong.

Đã sớm suy đoán tới rồi phản ứng của nàng, Hứa Hành Niên khẽ nhướn mày, đầu ngón tay nhẹ chạm một chút vào chóp mũi nàng, ánh mắt nhu hòa: "Đối cái kết quả kiểm tra này còn tính vừa lòng không?"

Nàng suy nghĩ một mảnh hỗn loạn, như là bị mê hoặc dường như gât gât đầu: "Rất... Vừa lòng....."

Nghĩ lại tưởng tượng —— không đúng!?

Nàng vừa lòng cái gì nha!?

Nàng như thế nào lại bị hấn khi dễ!?

Đầu rớt cuộc cũng tỉnh táo lại, Đường Ôn tức khắc mặt đỏ tai hồng, cổ liền đều đỏ một mảnh, ánh mắt quay tròn không biết muốn hướng nơi nào nhìn.....

Hứa Hành Niên như cũ đang cười, trong mắt ánh sáng như là sống ở màn đêm đầy trời sao trời.

Nàng nuốt nuốt nước miếng, khẽ chậm rầu mà nhìn nhìn mặt hấn, trong lòng lộp bộp một tiếng ——

Không được, nàng lại bị hấn khi dễ nha!

Nàng khẩn trương mà nắm chặt nắm tay, liếm liếm khóe môi, cảm giác ngực trái đập như thỏ con sắp nhảy ra ngực.

"Em..."

Nàng yên lặng mà cổ vũ chính mình cổ lên, nhắm chặt hai mắt, thừa dịp Hứa Hành Niên chậm trễ rũ xuống trước mắt, nhanh chóng mà duỗi mặt đi phía trước, ở sườn mặt hấn mềm như bông mà hôn một cái ——

Không khí phảng phất đều ở một khắc hấn ngừng lại.....

"Khi dễ" xong lúc sau Đường Ôn ngây ngốc, đầu không dám nhìn hấn phản ứng như thế nào, trong đầu một mảnh ong ong, chỉ biết là nàng muốn chạy nhanh thoát khỏi cái địa phương này.

Ai ngờ liền ở lúc nàng đứng thẳng eo kia trong nháy mắt, hai chân vừa bước, thân mình giống điện giật cứng đờ một chút, cả người lại thẳng tắp mà ngã quỵ ở trên giường ——

Nàng... nàng...nàng... Thế nhưng chân đã tê rần!!

(Lemon □: hôn rồi, cuối cùng cũng hôn □□□)

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Đừng nhìn anh như vậy

Hứa Hành Niên vốn dĩ chỉ là nghĩ muốn trêu nàng, muốn nhìn nàng nắm chặt tay áo thẹn thùng bộ dáng đỏ mặt, ai biết luôn luôn dịu dàng ngoan ngoãn, thỏ con lại bị chọc nóng nảy, thế nhưng nhào lên liền "Cấn người".

Kia xúc cảm ôn nhu mềm mại, giống như thạch trái cây, mang theo hương thơm mà còn có ngọt ngào, hơi thở ấm áp giống như đem bàn chải nhẹ nhàng lướt qua gương mặt hấn, hơi ngứa, như đánh trúng ngực hấn.

Hầu kết hấn hơi lẩn, đáy mắt bình tĩnh như hồ nước nhưng trong lòng ngàn tầng sóng trào, một lòng thất thần hồi lâu cũng không thể bình tĩnh lại.

Có điểm muốn mạng.

Nhưng mà, ở lúc hấn xuất thần, con thỏ nhỏ muốn đào tẩu, ai ngờ không đợi hấn đem nàng kéo trở về, nàng liền chính mình mềm như bông ngã trở về trên giường, tóc dài giống thác nước che đầy cả khuôn mặt.

Hứa Hành Niên: "....."

Muốn tính sổ, vẫn là tạm thời để lần sau đi?

Hắn hơi nhấp đôi môi, vươn tay ôn nhu mà vén mái tóc dài che khuất khuôn mặt nàng. Đường Ôn hai má ửng đỏ, đáy mắt long lanh, vành tai nóng lên, mắt không dám nhìn hắn.

Hứa Hành Niên than một tiếng —— vẫn là để lần sau đi.

Hắn tầm mắt theo chân nàng nhìn qua: "Chân đã tê rần?"

Đường Ôn chần chờ trong chốc lát, gật gật đầu.

Hứa Hành Niên giãn giãn chân nàng, hơi dùng sức nhéo nhéo cẳng chân nàng, lại từ đầu gối đi xuống mắt xa đến mắt cá chân, nhẹ nhàng chuyển động mắt cá.

Hắn động tác ôn nhu, ánh đèn chiếu vào mặt nhu hòa góc cạnh rõ ràng, quanh người như là nạm một tầng bạc.

Đường Ôn bị thần sắc nghiêm túc kiên nhẫn của hắn hấp dẫn, ánh mắt nhìn hắn, vốn tưởng rằng hắn cũng không cảm thấy gì, nhưng ai ngờ giây tiếp theo liền nghe được tiếng nói khàn khàn chậm rãi vang lên ——

"Đừng nhìn chăm chăm anh như vậy, anh sẽ khản trương."

Đường Ôn vừa nghe, túm quần mà chuyển tầm mắt đi, che đầu cọ cọ chớp mũi.

Một lát sau, hắn đem nàng từ trên giường nâng nâng tới, ôn nhu nói: "Em đi vài bước xem."

Cảm giác tê tê xác thật giảm bớt không ít, nàng dẫm lên dép lê, khản trương nắm chặt tay Hứa Hành Niên, trên sàn nhà nhảy nhót trong chốc lát.

"Không... Không có việc gì." Nàng mềm mại thanh âm lẩm bẩm, từ trong lòng bàn tay Hứa Hành Niên rút tay ra, nhanh chóng mà sửa sang lại một chút đầu tóc lộn xộn.

Lúc sau, nàng lại bắt đầu nói lắp: "Như... Nếu...không... không...không có việc khác em đi trước."

Không đề cập tới chuyện vừa rồi.

"Àn," hắn trầm giọng nói, nghĩ nghĩ lại bỏ thêm một câu, "Trước để giành lại lần sau tính sổ với em."

Để giành lại? Là cái gì a?

Đường Ôn có điểm nghi không được, nhưng nghe đến câu kia cũng đã âm thầm mà thở dài nhẹ nhõm một hơi, lẩm bẩm: "Kia... Ngủ ngon."

Không chờ hắn nói chuyện, nàng liền nhanh như chớp mà chạy ra khỏi phòng, ở ngoài cửa phòng kia trong nháy mắt, thở phào một hơi.

Còn... Còn tính là dùng cảm chủ động đi?

Nàng vuốt khuôn mặt nóng bừng lẩm bẩm nói nhỏ.

Bên trong cánh cửa, Hứa Hành Niên nhìn nàng đóng lại cửa phòng, dùng ngón cái nhéo nhéo lòng bàn tay.

Đột nhiên, hắn tự giễu mà cười một chút, dùng mu bàn tay nhẹ che một chút ánh đèn trên đỉnh đầu ——

Chỉ là bị hôn một cái, tâm liền sắp nhảy ra ngoài.

Hứa Hành Niên, tiền đồ của người để ở đâu?

*

Thời gian nghỉ ngơi, Đường Ôn ghé vào trên bàn học làm đề, lớp trưởng từ trước cửa đi đến trên bục giảng, dùng thước gõ gõ mấy cái vào bàn.

"Kì nghỉ quốc khánh trường học muốn khai mạc đại hội thể thao mùa thu, mỗi lớp đều có mười hạng mục phải tham gia, có ai có ý nguyện muốn tham gia không?"

Đường Ôn vừa nghe, nhấn lại cái mũi, lại lần nữa cúi đầu xuống.

Thần kinh vận động của nàng luôn luôn không tốt, ngay cả đạp xe đều là ngã.

Khi đó nàng cùng Hứa Hành Niên cũng chưa học năm nhất, Hứa mẫu tặng hai chiếc xe đạp cho bọn họ, nhờ Lý thúc giúp ở bãi đất trống ngoài biệt thự luyện tập.

Hứa Hành Niên từ nhỏ học cái gì đều thực mau, cơ hồ không có gì có thể làm khó hắn, nhưng mà đối với nàng mà nói liền không dễ dàng như vậy.

Tổng Tử San quay đầu tới đánh gãy suy nghĩ của Đường Ôn: "Cậu có hay không muốn báo danh?"

"Không có," Đường Ôn phe phẩy đầu cười cười, "Tớ làm người xem thì tốt rồi."

Nàng dùng đầu bút chống cằm, nhìn trần nhà suy tư nói: "Tớ có điểm muốn báo danh chạy tám trăm mét, nhưng là sợ chạy không nhanh."

Tiểu cô nương cô vũ nói: "Cậu chân dài như vậy, khẳng định không thành vấn đề nha!"

Ngồi ở bàn sau hai người Tôn Phi Phi mới vừa cùng người khác nói chuyện với nhau xong, liền nhanh chóng mà chọc chọc hai người, cùng bọn họ nói chuyện: "Nghe nói lần này phần thưởng thực phong phú, hơn nữa vẫn là học trường trao giải, các người nói, đến thời điểm đó Hứa Hành Niên hợp thường niên sẽ không tham dự à?"

Vừa nghe thấy Hứa Hành Niên, Đường Ôn trong lòng ý thức mà không tự giác tâm từ từ nóng lên.

"Bộ kiểm tra kỷ luật còn muốn tra kỷ luật đi?" Tổng Tử San cảm thấy có chút buồn cười, bất quá mà nhướn mày, "Cậu như thế nào hiện tại còn nghĩ đến hắn?"

"Vừa rồi ở dưới lầu thấy nha," nàng hít sâu một hơi, suy nghĩ liêm liêm cánh môi, "Nếu không tớ cũng đi thử lộ xem, ở phim thần tượng, cao lãnh học trường giống nhau đều chống cự không được muội tử ngọc ngà theo đuổi."

Đường Ôn đột nhiên cảm thấy có chút khẩn trương, vuốt ve cây bút trong tay, một bộ dạng muốn nói lại thôi.

"Được a," Tổng Tử San cười rộ lên, xoay người lấy bình nước, "Vậy chúc cậu may mắn!"

Ngược lại đối mặt với Đường Ôn nói, "Chúng ta đi lấy nước đi."

Chờ đến hai người đi đến chỗ uống nước, Đường Ôn khẽ chậm rãi mà ghé sát vào Tổng Tử San, thanh âm mềm mại: "Phi Phi sẽ không thật sự thích Hứa Hành Niên đi?"

Tổng Tử San vừa nghe, "Hả" một tiếng: "Cậu suy nghĩ nhiều, nàng hôm nay nói muốn cùng Trương Tam thử lộ, ngày mai lại muốn cùng Lý Tứ thử lộ, không có kiên định, cậu liền phụ họa theo đuổi là được rồi, nàng cũng chính là tùy tiện nói, chỉ đùa một chút."

Tiểu cô nương nghe được có điểm ngốc, nhưng vẫn là âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nàng vừa rồi thật đúng là khẩn trương đến thở không được, sợ về sau sẽ vì chuyện này cùng Tôn Phi Phi ầm ỹ không thoải mái.

Tổng Tử San đem vòi cầm vào uống nước, nhìn nhìn Đường Ôn đang xuất thần, quyết định sấn tới nhàn rỗi bất quá một chút: "Ôn Ôn cậu có hay không thích người khác nha?"

Đường Ôn không nghĩ tới Tổng Tử San sẽ đột nhiên hỏi cái này vấn đề, mặt có điểm đỏ lên, ánh mắt theo bản năng mà mờ hồ một chút: "A..... Có..... Có a" thanh âm càng ngày càng nhỏ.

"Có thể cùng tớ nói sao?" Nàng vừa nghe, vô cùng lo lắng mà đem cái chai của chính mình bắt tới, tiếp nhận cái chai của Đường Ôn đặt ở mặt trên, lại vội vàng quay đầu xem nàng.

Nghe chỗ uống nước róc rách tiếng nước chảy, tiểu cô nương khẩn trương mà cũng cọ cọ mũi chân, nuốt nước miếng, nghiêm túc mà nói: "Hứa... Hứa Hành Niên nha."

Cái chai đổ đầy, Tổng Tử San "Ca" một chút đem vòi nước rút ra, đem bình nước đưa cho nàng, trêu ghẹo nói: "Cậu như thế nào cũng cùng Phi Phi học hư."

Hiển nhiên nàng cũng không coi đó là thật.

"Không có nha," Đường Ôn hoang mang rối loạn mà xua tay muốn biện minh, "Tớ mới không phải tùy tiện nói nói, tớ là thật sự thích anh ấy....."

Không biết gần nhất là trúng bùa mê gì, nàng cảm thấy bốn phương tám hướng đều có thể nghe thấy thanh âm của Hứa Hành Niên, tỷ như lúc này nàng còn muốn cùng Tổng Tử San giải thích rõ ràng, liền nghe thấy tiếng cực giống Hứa Hành Niên từ phía sau nàng vang lên ——

"Em thích à?"

Nàng đầu óc không chút suy nghĩ liền xoay người nói một câu: "Đương nhiên là....."

Sau đó mới nói được một nửa nàng tựa như giật mình, hô hấp như ngừng lại, kinh ngạc mà mở to hai mắt nhìn.

Tổng Tử San đóng xong nắp bình, thấy Đường Ôn "Là...là...là" nửa ngày, nghi hoặc mà ngẩng đầu tới, nháy mắt cả kinh thiếu chút nữa rót cái chai trong

tay.

Này Hứa Hành Niên có thể so với Tào Tháo đi!?

(Lemon ☐: t chưa đọc hết truyện này nhưng chắc là đến cuối truyện cũng ko có thịt mà ăn ☐)

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Cố lên

Chỗ uống nước xung quanh tụ tập không ít người, như ngửi được hương vị bát quái, đều sôi nổi hướng bên này nhìn.

Hứa Hành Niên nắm ly nước đứng ở trước mặt Đường Ôn, hơi cúi đầu, tầm mắt thẳng tắp tìm được đáy mắt nàng, nhẹ cong khóe môi.

Ánh mắt kia cười như không cười, như là nheo cái đuôi nhỏ của nàng, chờ nàng xin tha.

Tiểu cô nương mặt đỏ lên, khăn trang mà vuốt ve cái chai, giống như tạm thời mắc chứng nói không ra lời, trái tim nhỏ lại bắt đầu bùm bùm.

Người này như thế nào gian xảo như vậy a.....

Nàng nói chính là ai, hắc trong lòng không biết rõ sao..... Kia cái gì còn hỏi nàng!?

Vẫn luôn đứng ở phía sau Tống Tử San cảm thấy bầu không khí không thích hợp, thực không thích hợp.

Quả thực là quá không thích hợp!

Tạm thời không nói Đường Ôn then thùng mà sắp chui xuống đất đi, Hứa Hành Niên trên mặt kia cười chói lọi là chuyện như thế nào a? Còn có này trong không khí tràn ngập mùi gian tình a.....

Tuyệt đối có bí mật!

Đường Ôn khăn trang mà nắm chặt nắp nhỏ trong tay, lòng bàn tay đều đau, quyết định nói sang chuyện khác, mặt sáng lên mềm mềm khi mà ngửa đầu hỏi: "Anh uống lâu lấy nước sao?"

Nhìn đến nàng một bộ dạng căng thẳng quần bách, Hứa Hành Niên không quá nhẫn làm nàng khó xử, thu hồi ánh mắt hơi hơi gạt đầu.

Nàng vươn ngón tay chỉ chỉ chính mình rồi chỉ ra chỗ uống nước: "Em giúp anh lấy nước nha."

Hứa Hành Niên ấn một bên ấn đường.

Đường Ôn vội vàng, từ trong túi lấy ra bình nước, nhận cái bình trong tay hắn, lại đem bình nước của chính mình đưa cho hắn.

Nhưng mà lúc nàng đang muốn rút tay về, rốt cuộc phát hiện điều không thích hợp.....

Người nọ đột nhiên nhẹ nhàng cười nhẹ ra tiếng.

Nàng cả khuôn mặt ửng đỏ một mảnh, lại làm bộ mặt cái gì cũng chưa phát sinh, xoay người sang chỗ khác đem vòi nước cắm vào bình nước, da đầu ần ần một trận tê dại.

Tống Tử San lúc này mới đem ánh mắt phóng tới bình nước Hứa Hành Niên đang cầm, lẳng lặng mà nhìn chăm chú hai giây sau, kinh ngạc mà hít một hơi.....

Hai người bọn họ này bình nước là cùng kiểu chỉ khác nhau về màu sắc a!?

Nàng cảm thấy chính mình giống như đã biết được bí mật kinh thiên động địa.....

Nước thực mau liền tiếp đầy, nàng nhanh chóng quay mặt đi tới, đem ly nước hướng tới phía hắn trong tích tắc, lại nhanh chóng rút tay lại. Liền ở lúc nàng tính toán cùng Hứa Hành Niên nói tạm biệt sau đó lập tức "Trốn chạy", trước mặt đột nhiên lại đưa đến một cái ly.

Nàng ngơ ngác mà theo cánh tay nhìn, phát hiện người đến là Lục Hoài Sâm.

"Muội muội cũng giúp anh một chút nha, bốn tầng máy uống nước hòng cả rồi." Hắn một bộ dạng cả lơ phát phơ chỉ chỉ trên lầu.

Nếu là trong quá khứ, Hứa Hành Niên nhất định sẽ đem cái ly ném cho hắn, lạnh mặt nói "Chính mình tự lấy", nhưng là hôm nay hắn lấy chính là một cái ly màu hồng phấn trong suốt, sạch sẽ, còn dán phim hoạt hình đáng yêu.

Đường Ôn mặt lộ vẻ nghi hoặc, cực kỳ ngay thẳng hỏi một câu: "Anh gần nhất thích màu hồng nhạt sao?"

Lục Hoài Sâm nghen nghen, Hứa Hành Niên lộ ra ý cười nhạo, trước giành trước nói: "Được người khác nhờ."

Nàng nháy mắt hiểu được, "Nha" một câu, ngữ điệu có chút ý vị không rõ.

"Em sẽ tham gia đại hội thể thao sao?" Lục Hoài Sâm nói, nhằm chán hỏi nàng.

"Không tham gia," nàng nắm ly nước xoay người sang chỗ khác, ánh mắt ở hai bên ẩm lạnh lựa chọn trong chốc lát, lại xoay người lại, dùng biểu tình cực kỳ đơn thuần hỏi, "Lạc Nhan thích uống nước lạnh hay là nước ấm?"

Lục Hoài Sâm "....."

Hắn khẽ nhếch môi, chữ "Lạnh" muốn nói ra, lại lộ ra biểu tình đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, một lần nữa nói: "L... Nước ấm."

Hứa Hành Niên vẫn là nghen lại, nắm tay tiến đến bên môi cười nhẹ một tiếng, cười hắn không có tiền đồ.

(Truyện được edit và đăng duy nhất tại wattpad: QuynhHuaLemon)

Lục Hoài Sâm chuyển đề tài nói tin nóng: "Muội muội, Hứa Hành Niên muốn tham gia chạy 1000 mét."

Đường Ôn nắm ly nước "Di" một tiếng, đang nghĩ ngợi tới xoay người sang chỗ khác tiếp nước, Hứa Hành Niên đột nhiên đem chính mình bình nước trong tay một phen đưa cho Lục Hoài Sâm, sau đó tiến lên một bước dựa đi, nhẹ nhàng nhận lấy cái ly trong tay nàng.

Nàng ngẩng đầu tới, ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn.

Cùng với âm thanh nước phát ra "ào ào" một tiếng, ào ào dòng nước trút xuống, Hứa Hành Niên nhìn chăm chú miệng ly, lời ít mà ý nhiều mà nói: "Nóng."

(Lemon ☐: Niên ca cho e hỏi cốc nước thì có gì mà nóng chứ)

Đường Ôn vừa nghe, vui sướng cong miệng lên, nghịch ngợm mà thề lưỡi, duỗi tay chọc một chút eo hắn: "Anh muốn tham gia 1000 mét à?"

Lấy đầy nước xong, hắn từ tay nàng trung lấy ra nắp bình, biên cái biên trả lời nàng vấn đề: "Àn."

"Oa", nàng lập tức thay một bộ sùng bái tiểu biểu tình, đôi khời hai tay tâm tới chà xát, run đặt chân cùng, "Em đây sẽ đi cổ vũ cho anh cố lên được không?"

Nghe nói, Hứa Hành Niên dùng một chút, rút ra gác ở nắp bình thượng tay, chậm rãi cúi xuống thân.

Ánh nắng xuyên thấu qua bộ cửa sổ bò tiến vào, đem hắn một bên bả vai sần sần tỏa sáng, cặp kia gọn sóng bất kinh đôi mắt lạc mẫn nhỏ vụn quang, như mặt hồ giống nhau, thanh thấu mà chiếu rọi ra nàng giờ phút này biểu tình.

Hắn cùng nàng bình tề tầm mắt, tiếng nói nhu hòa: "Như thế nào?"

Ấm áp hô hấp phát ở nàng khuôn mặt, tiểu cô nương trong lòng một năng, toàn thân thần kinh dần dần căng chặt, không tự chủ được mà nói lắp lên: "Cái... Cái gì như thế nào?"

Hắn kiên nhẫn mà lắp lại: "Em muốn như thế nào cổ vũ cho anh cố lên?"

Đường Ôn đại não có điểm không phản ứng được kịp thời, cảm thấy vấn đề này có chút không thể hiểu được, nắm chặt tay âm thầm mà nghĩ..... Chẳng lẽ còn không phải là kêu vài câu "Cố lên" sao? Còn có thể như thế nào muốn thêm?

Thấy nàng nghĩ đến mảy đầu nhíu lại, Hứa Hành Niên cười, bỗng nhiên duỗi tay tới, ngón tay mềm như bông mà chọc một chút một bên gương mặt nàng, chuồn chuồn lướt nước.

Nàng đồng tử lập tức liên phóng đại.

Hắn ý có điều chỉ mà cười lộ lên: "Anh nghĩ dùng phần để giành."

Đường Ôn chớp chớp mắt, ký ức lập tức trở lại tối hôm qua, hắn nói câu kia thật khó hiểu "Để giành lại", phối hợp với hành động của hắn vừa rồi, mặt nàng nhanh chóng mà bị nhuộm ửng đỏ.

A a a a..... Hắn như thế nào, như vậy "Mang thù" nha!

"Ân?"

Đường Ôn then thùng mà rũ xuống tầm mắt, khăn trang nắm chặt tay lòng bàn tay một trận hoảng loạn, trầm tư một lát, cuối cùng giống gà con mổ thóc gật gật đầu.

Hắn vừa lòng mà ngồi dậy.

Nhìn đến bên kia tình chàng ý thiếp, Lục Hoài Sâm tức giận đến ngứa răng, thấy Hứa Hành Niên xoay người lại, hướng về phía cửa cầu thang xóc xốc mí mắt: "Cậu có đi hay không?"

Hắn đem ly nước đưa cho hắn, nhẹ "Ân" một tiếng.

Hai người tản bộ đi lên thang lầu, mới vừa đi đến chỗ ngoặt, Hứa Hành Niên trộm ngắm liếc mắt một cái xuống dưới lầu tiểu cô nương bị đồng bọn chất vắn, khoe môi hơi cong lên, liền bước đều vui sướng đi lên.

Nhìn đến đáy mắt Hứa Hành Niên đựng đầy vui sướng, Lục Hoài Sâm nhin không được trọn trắng mắt, ở trong lòng yên lặng đối với hắn dựng ngón giữa ——

Yêu đương thì ghê gớm lắm sao!

(Lemon☐: những người yêu đương ghê gớm lắm Sâm ca à, chuyên đi ngược bọn FA như chúng ta ☐☐☐)

Tui đang trong kì thi nên ra chương sẽ tâm 2c/ tuần thôi, mọi người ráng chờ nhá, love u ♥☐♥☐♥☐

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Ca Ca

Hai người vừa đi, Tống Tử San vội vàng bắt lấy cánh tay Đường Ôn, như là giống nhau sợ cô chạy mất: "Cậu mau nói, sao lại thế này."

Cô vừa rồi tim đập thật nhanh, giờ từ từ chậm lại, lần nữa đè thấp thanh âm, nghiêm túc mà nói: "Tớ không lừa cậu, tớ thật sự thích anh ấy."

"Các cậu khi nào nhận thức?" Tống Tử San nghĩ nghĩ, đột nhiên ánh mắt sáng lên, vươn ngón tay ra nói, "Không phải là từ lần trước chảy máu mũi chứ!?"

"Không phải là như vậy," Đường Ôn lắc đầu cắt ngang lời nói của cô, suy nghĩ nói, "Chúng tớ vốn dĩ đã bên nhau... Ân... Bởi vì các trưởng bối đã định ước từ lâu."

"Vậy các cậu là thanh mai trúc mã?"

Cô suy nghĩ nói: "Ân... Xem như là vậy."

Tống Tử San "Oa" một chút: "Vậy các cậu chính là hai đứa nhỏ vô tư?"

"Cũng không có a," Đường Ôn có điểm ngượng ngùng mà nở nụ cười, lại chọc chọc cánh tay của cô, "Cậu phải thay tớ bảo mật nha."

Thời điểm cô nói những lời này, hai người đã đi tới trước cửa lớp, Tô Úy Nhiên đột nhiên từ bên trong chạy ra, vỗ nhẹ một chút vai nàng ——

"Bảo mật cái gì?" Hắn rất có hứng thú mà nghiêng đầu hỏi.

Tống Tử San giành lời trước như việc đương nhiên mà nói: "Đương nhiên là bí mật của nữ sinh chúng tớ nha."

Đường Ôn nhìn một cái, hai người nhìn nhau cười.

Tô Úy Nhiên giả vờ không quan tâm mà "Hừ" một tiếng, lại rũ mắt về mặt hưng phấn nhìn về phía Đường Ôn: "Cậu báo danh tham gia đại hội thể thao sao?"

Cô lắc đầu.

Tô Úy Nhiên đôi mắt sáng lên, giờ lên đuôi lông mày nói: "Tớ báo danh chạy 1000 mét, hôm ấy cậu tới cổ vũ cho tớ nha!"

Giờ ngọ, nhà ăn tiếng nói cười ồn ào, hương thơm khiến người khác thèm nhỏ dãi, Đường Ôn cùng Tống Tử San chen chúc ở trong đám người, xếp hàng chờ.

Cô thất thần mà dùng mũi chân cọ xát chấm đất, đầu ngón tay trắng nõn một chút một chút mà nhẹ gõ.

"Cậu đang nghĩ cái gì vậy?" Tống Tử San quay đầu hỏi.

Cô liếm môi nhoèn miệng cười: "Suy nghĩ ăn cái gì nha."

"Tớ còn tưởng rằng cậu đang phiền não rốt cuộc cổ vũ cho ai cổ lên nha," Tống Tử San dùng khuỷu tay chọc chọc cánh tay của cô, tươi cười ái muội, "Cố ý tưởng gì không?"

"Ài?" Cô nghiêng đầu, phản ứng lại đây là đang nói đến sự tình đại hội thể thao, đương nhiên nói, "Đến lúc đó cùng nhau cổ lên không phải tốt hơn sao."

"Tô Uy Nhiên khẳng định muốn cậu cổ vũ cho hắn, còn Hứa Hành Niên....." cô hơi nhả lại mi.

"Anh ấy như thế nào?"

"Cổ vũ cho hắn nhất định rất nhiều người đi."

"Bạn học ăn cái gì?"

Lúc này vừa vặn người đứng ở phía trước Đường Ôn đã gọi cơm xong, Tống Tử San cùng đầu bếp của nhà ăn nói chuyện, cô cũng không có nghe được Tống Tử San nói gì, mà là ngoan ngoãn mà trả lời một câu "Cơm".

Chờ đến sự phó cảm khay đựng thức ăn lại đây, cô chỉ vào quầy đồ ăn bên trong nói: "Em muốn một phần cà tím cùng một phần gà kho khoai tây, cảm ơn."

Gọi món xong nhận cơm, cô đưa cho Tống Tử San một ánh mắt "nhẹ nhàng tới chờ cậu", chậm rì rì mà lùi ra khỏi đám người.

Trùng hợp thấy Hứa Hành Niên cũng bưng khay đựng thức ăn, đang tìm kiếm vị trí, không bao lâu, tầm mắt hắn liền dừng ở trên người nàng. Cô giờ lên khoe môi hướng anh cười cười.

Anh đem khay thức ăn đặt ở vị trí góc bàn, không để ý tới một bên Khâu Nhạc riu rít, đối với cô làm động tác vẫy tay.

Lúc này Tống Tử San cũng vừa vặn đi tới, nhìn chung quanh một vòng nhà ăn cũng chưa tìm được một vị trí thích hợp, nhưng cô thấy được Hứa Hành Niên đang theo hướng các cô vẫy tay.

Cô theo bản năng nghiêng đầu nhìn Đường Ôn, lại nhìn nhìn Hứa Hành Niên, xác định anh chỉ chính là các cô, hưng phấn mà túm túm tay áo giáo phục Đường Ôn: "Chúng ta qua kia đi?"

Cô có chút do dự mà liếm liếm khoe môi: "Không tốt lắm đâu, nhiều người như vậy."

"Bằng không cũng không có chỗ ngồi nha," xem nàng còn rối rắm, Tống Tử San dùng đòn sát thủ, "Cậu nếu là không đi tới chính mình đi?"

Cô không có cách nào khác: "Kia... Đi thôi."

Khâu Nhạc vốn đang nói đến trận bóng ngày hôm qua, thấy Hứa Hành Niên đang ở xuất thần, nhin không được theo ánh mắt anh xem qua, giây tiếp theo, liền thấy một nữ sinh.

Hắn nháy mắt ngừng lại câu chuyện, không thể bình tĩnh.

Đừng nói, kia nữ sinh cười quân huấn bên ngoài ra, lớn lên xác thực lại thật xinh đẹp, làn da như trắng như sứ mềm mại, lúm đồng tiền như hoa, giống như là thẩm hương kẹo mềm.

Còn không có phục hồi tinh thần lại, kia nữ sinh tính cả bằng hữu của nàng an vị tới ngồi ở đối diện. Cô có điểm then thùng, nâng mi xem xét Hứa Hành Niên, lại đem tầm mắt phóng tới trên người anh, ngoan ngoãn mà chào hỏi: "Học trưởng hảo."

Khâu Nhạc có chút thụ sủng nhược kinh mà ngẩn người, lớn như vậy trước nay không ai kêu hắn là học trưởng, không khỏi cột nhà nói lên: "Không cần khách khí như vậy, em kêu anh Khâu Nhạc là được rồi, chính là cái kia Nhạc Phi nhạc, thực dễ nhớ đúng không? Hai ta cũng coi như là từng có duyên, không biết muội muội tên là....."

Hắn lời nói còn chưa nói xong, liền cảm giác có một luồng khí lạnh từ bên cạnh đánh úp lại, hắn cắn chặt hàm răng, run run rẩy rẩy mà nhìn thoáng qua Hứa Hành Niên, quả nhiên, người sau chính là liếc hắn, đôi mắt lộ ra một loại khí lạnh, làm hắn không đầu rét mà run.

Hắn không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước miếng, lập tức lúng túng cúi đầu nhặt lên chiếc đũa vừa rơi ăn cơm.

Đường Ôn thấy hần không phản ứng gì, đưa đầu nhỏ đến thiện lương mà nói: "Học trưởng anh tiếp tục nói a."

Khâu Nhạc hai mắt một nhắm một mở, hần trong lòng khổ sở, không dám tiếp tục nói.

Hứa Hành Niên dùng đầu ngón tay gõ gõ mặt bàn trước mặt nàng, đem ánh mắt chuyển tới, hỏi: "Anh đâu?"

Tiểu cô nương không kịp phản ứng, ngo ngắc mà "A" một câu.

Anh nhắc nhở nói: "Em kêu anh là cái gì?"

Hứa Hành Niên vốn dĩ chỉ là muốn nghe cô kêu một câu học trưởng, rốt cuộc không thể để Khâu Nhạc tên kia chiếm tiện nghi được, ai biết Đường Ôn chậm rì rì mà cắn một ngụm khoai tây, vừa nhai vừa nhìn chăm chăm anh, nhìn nhìn đột nhiên liền đỏ mặt——

Tiểu cô nương mặt mày trong trẻo, thẹn thùng mà vuốt ve vành tai, tiếng nói mềm mại giống như kẹo bông gòn, ngữ điệu thân nhiên mà kêu một câu:

"Ca ca."

Hứa Hành Niên nheo mắt, ngo ngắc phát ngốc.

Xem xét phản ứng của anh trong chốc lát, tiểu cô nương buồn bực mà hơi nhú mi, có chút chán nản nghĩ thầm: cô ngày hôm qua xem tiểu thuyết, nam chính liền thích nữ chính kêu là "Ca ca" nha, nữ sinh không gọi, nam sinh còn lừa nàng gọi! Chẳng lẽ đều do nàng quá chủ động sao.....

Đường Ôn đập đập chân phía dưới, dùng chiếc đũa chọc chọc chén com, âm thanh mềm mại hỏi: "Không đúng sao?"

Hứa Hành Niên trong đầu oanh nổ tung, vành tai dần dần nóng lên.

Một lát, anh che dấu biểu cảm, mặt không đổi sắc mà nói câu: "Anh không nghe thấy."

Ngụ ý, em hãy kêu một lần nữa đi.

Đường Ôn: "....."

Khâu Nhạc ở một bên xem đến tròn mắt há hốc mồm, nhin không được dưới đáy lòng than một tiếng——

Còn có người không biết xấu hổ như vậy sao?

(Lemon ☐: cầu lương ăn ngập mặt)

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Lời hay không nói lần thứ hai

Nhưng Khâu Nhạc cảm giác, chính mình cũng rất muốn nghe Đường Ôn gọi lại một lần nữa, cắn chiếc đũa lén lút ngẩng đầu, ngồi ở đối diện hần vẫn luôn không nói chuyện Tống Tử San cũng nghĩ như thế.

Hai người như có phát hiện liếc mắt qua lại, không hẹn mà cùng nhìn về phía Đường Ôn, biểu tình đều có điểm chờ mong.

Đương sự chậm rì rì cắn đũa, chú ý một chút phản ứng người bên cạnh, lại đối diện với ánh mắt Hứa Hành Niên cười như không cười, cổ nóng lên, rốt cuộc hiểu được ——

Cô đỏ mặt, phồng miệng, rũ mi mắt, nhụt chí đảo đảo com, thanh âm gập đứ bé lại như muỗi kêu: "Lời hay không nói lần thứ hai."

Cô tức giận bộ dáng cũng thật đáng yêu, giống như mèo con bị dẫm phải đuôi, đem khay đựng thức ăn hướng về phía mình kéo lại, làm bộ muốn cùng anh phân rõ giới hạn.

Hứa Hành Niên hơi hơi sùng sốt, nắm chiếc đũa trong tay, biểu tình có điểm ngoài ý muốn.

Hình như mình đã đùa quá trớn.....

Không biết vì sao, Khâu Nhạc có chút vui sướng khi thấy người khác gặp họa, ghen cười thu hồi tầm mắt.....

Giờ ngo, thời tiết khô nóng vẫn chưa vui bớt, đã có vài học sinh dùng com xong đi ra khỏi nhà ăn.

Đường Ôn cảm xúc vẫn luôn rộn ràng trong bữa cơm, lúc Hứa Hành Niên từ khay cơm của chính mình gấp vài miếng thịt kho tàu qua, cô đều tò vò như là không phát hiện, hết sức chuyên chú mà ăn khoai tây của chính mình.

Làm cho anh nhìn miếng khoai tây đều không vừa mắt.

Cơm nước xong, bốn người hai trước hai sau bung khay thức ăn chậm rì rì mà đi, Hứa Hành Niên đứng ở sau nhìn đuôi ngựa đung đưa của Đường Ôn, nghĩ muốn vuron tay tới túm một chút, suy nghĩ nửa ngày, vẫn là nhịn xuống.

Vốn dĩ tâm tình không tốt, vẫn là đừng trêu chọc cô.

Thu dọn bàn ăn, bọn họ đi đồ thức ăn thừa ở bên ngoài, một chút mà chậm rãi di chuyển, trong không khí ngập mùi lười nhác ừ ừ.

Đứng ở bên trái Đường Ôn, nữ sinh có chút nôn nóng, bắt đầu không kiên nhẫn mà ở trong đám người đi tới đi lui, thời điểm nàng tiến lên, chén đồ ở trong khay trượt xuống, chén cháo còn thừa cứ như vậy hướng tới phía Đường Ôn đổ xuống ——

Nữ sinh kinh hãi hô một tiếng.

Đường Ôn bị nàng kêu to hoảng sợ, còn chưa phản ứng lại, đã bị một lực phía sau kéo lại một chút, ngay sau đó, một cánh tay chặn ở bên cô, chặn chén cháo kia lại.

Khiến chén cháo loảng xoảng mà rớt trên mặt đất, quay vài vòng như bánh xe, trên mặt đất cháo còn cảm thấy nóng.

Đường Ôn đại não trống rỗng trong chớp mắt, chờ cô phục hồi tinh thần lại, Hứa Hành Niên cánh tay đã bị chén cháo đổ trúng, theo mu bàn tay anh chảy xuống.

Cô chậm rãi trừng lớn mắt, bất chấp mà đem khay thức ăn đưa cho Tống Tử San, tay chân hoảng loạn mà từ túi lấy ra khăn giấy.

Nữ sinh đó hoảng loạn ngẩng đầu lên, vừa thấy là Hứa Hành Niên, lắp bắp mà xin lỗi: "Học... Học trưởng, thực xin lỗi... thực xin lỗi."

Anh nhàn nhạt lắc đầu, khuôn mặt nhìn không ra có cảm xúc gì: "Không có việc gì."

Đường Ôn lại đau lòng mà nhăn mày, thấy nữ sinh kia nhặt chén cháo lên rồi đi, mới nhỏ giọng lầu bầu: "Đều nóng đó."

Anh đánh giá tiểu cô nương nghiêm túc lau, hơi cong môi, bất động thanh sắc mà hiện lên trong mắt ý cười, nắm một chút tay nhỏ, nho nhỏ mềm mại.

Ở nhà ăn rửa sạch một chút, một đám người sôi nổi đi ra khỏi nhà ăn, Tống Tử San cùng Khâu Nhạc song song thức thời mà nhanh chóng rút lui, chỉ còn lại có hai người chậm rì rì mà hướng tới khuôn viên ngắm cảnh. Tiểu cô nương mặt u sầu mà đi ở bên cạnh, vẫn là có điểm không yên tâm, hỏi: "Đau không?"

Hứa Hành Niên chậm lại bước chân, nhẹ nhàng mỉm cười, trong lòng bỗng xuất hiện ý muốn trêu cô, hàm hồ mà trả lời: "Có chút."

Cô vừa nghe, lại một lần nữa kéo tay anh: "Em nhìn xem!"

Thời tiết nóng như vậy, chén cháo kia khẳng định cũng không nguội nhanh nha, hắt ở trên tay nhất định rất nóng, này..... Muốn hay không bôi thuốc?

Đường Ôn trước nay không bị bỏng như vậy, nhất thời cũng không có chủ ý, khuôn mặt nhỏ nhủ lại nửa ngày, thử nhìn anh nói: "Nếu không... em thôi thôi cho anh đi."

Hứa Hành Niên dừng lại bước chân.

Tiểu cô nương hít một hơi thật sâu, khuôn mặt giống cái bánh bao, lôi kéo tay anh, cứ như vậy cẩn thận ôn nhu mà thổi. Cô thần sắc nghiêm túc, lại nhướn lông mày lên, lông mi hơi hơi run rẩy, đáy mắt phát sáng giống như bầu trời ngân hà đầy sao.

Hứa Hành Niên cảm giác yết hầu căng thẳng, trái tim đều bị cảm giác mềm mại trước mắt thất điên bát đảo.

Cô thổi thổi trong chốc lát, ngẩng đầu, có chút lo lắng hỏi: "Có hay không tốt hơn?" Nói xong lúc sau còn lấy ngón cái nhẹ nhàng xoa xoa, đầu ngón tay ấm áp, ánh mắt trong trẻo một đường tìm được đáy lòng anh.

Giống điện giật, giọng nói khàn khàn, đè nặng thanh âm "Ân" một tiếng.

Lúc sau, không đợi Đường Ôn nói chuyện, anh liền dùng một bàn tay nhẹ vuron tới sau cổ cô, hơi cúi xuống, ở trán rơi xuống một cái hôn mềm nhẹ.

Sau giờ ngo, khuôn viên trường yên tĩnh một mảnh, Đường Ôn khàn trương mà ngừng lại hô hấp, bên tai phảng phất tiếng pháo hoa nổ vang không ngừng, lại có thể rõ ràng nghe được tiếng ngực trái nhảy lên ——

Một chút một chút, đập vào màng nhĩ cô.

Hứa Hành Niên nhéo nhéo tay mềm mại của cô, đáy mắt ý cười ôn hòa, tiếng nói bị gió thổi qua khiến mơ hồ ——

"Đây là khen thưởng."

*

Đề toán học học búa khiến Đường Ôn đầu óc muốn đau, cô ghé vào trên bàn nhàm chán mà vẽ linh tinh trên giấy, đột nhiên đầu bút tự nhiên lại viết tên Hứa Hành Niên.

Thời điểm sơ trung, cô cố tình bắt chước chữ viết của Hứa Hành Niên, tuy rằng cô viết tên của mình vừa to vừa béo, nhưng là viết tên của anh chưa từng cầu thả.

Tổng Tử San vừa vận nghĩ tới cùng cô thảo luận một chút về đề toán, thấy dáng vẻ này của cô, "Sách" một tiếng, cô nhanh chóng che lại giấy nháp cười ra tiếng.

"Học trường cũng thật soái a," Tổng Tử San chống cằm như suy tư mà nghĩ: "Có người thích, là cảm giác gì nha?"

Đường Ôn sững sốt một chút, cô thật đúng là không nghĩ tới vấn đề này.

"Nói như thế nào a....." cô vuốt cằm làm ra động tác tự hỏi.

Ai ngờ chuông tan học đúng lúc này vang lên, suy nghĩ nhảy mất bị quấy rầy, lại đột nhiên "Nha" một câu, bắt đầu từ cặp sách lấy tiền lẻ ra.

"Cậu định làm gì." Tổng Tử San xem cô hoang mang rối loạn.

Đường Ôn đề thấp thanh âm: "Tớ cùng anh ấy hẹn nhau đi siêu thị."

Tổng Tử San lắc đầu, thuận tay giúp cô cất sách vở trên bàn.

Tiểu cô nương bước chân nhẹ nhàng mà đi tới cầu thang, dùng giày cọ cọ chấm đất, nhảy lên nhảy xuống bậc cầu thang, một lát liền thấy Hứa Hành Niên đi xuống, cô vội vàng đi lên theo, trên mặt kiềm chế không được ý cười.

"Ngây ngô cười cái gì?" Anh hỏi.

Tiểu cô nương ngẩn ra một chút, nghi hoặc hỏi: "Em cười sao?..... Không có đi."

Hứa Hành Niên: "....."

Hứa Hành Niên: "Em không có."

Em nói cái gì cũng là đúng.

Siêu thị có chút chen chúc, cô vóc dáng thấp, sợ bị người khác đụng trúng, liền trộm mà duỗi tay túm vạt áo Hứa Hành Niên.

Chẳng được bao lâu, trong tay cô liền nắm mấy túi kẹo, bả vai hơi nghiêng, lại thấy không xa trên kệ để chocolate, mặt mày sáng ngời, duỗi tay qua lấy.

Cô tay nhỏ, cái đầu lại không cao, cánh tay nửa ngày cũng không với tới.

Chính tự mình phiền não, Hứa Hành Niên đứng ở phía sau, không chờ cô nhờ giúp đỡ, liền duỗi tay tới lướt qua bả vai cô, dễ như trở bàn tay mà bắt được một bên túi.

Ai ngờ lúc này, đột nhiên có người cũng túm được phía bên kia.

Đường Ôn sững sốt, nghiêng đầu đi nhìn ——

Thế nhưng là Tần Phong!!

(Lemon ☐: ồ ô ồ đựng độ trực tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Tớ đã có người mình thích

Bầu không khí trong thời gian ngắn có chút xấu hổ.

Đường Ôn dùng đầu ngón tay vuốt túi kẹo, có chút không biết làm sao mà nhìn hai người, khẽ chậm rãi mà nắm nắm tay áo Hứa Hành Niên.

Hứa Hành Niên cũng không có hứng thú cùng Tần Phong chơi loại trò chơi của tiểu hài tử này, hơi cúi xuống, buông tay, từ bên cạnh cầm một túi kẹo vị chocolate trắng.

Cô luôn luôn không bao giờ động tới.

Tần Phong đột nhiên nở nụ cười, nâng tay cọ cọ chớp mũi, cúi đầu nhìn Đường Ôn, ánh mắt hơi nhú lại: "Thật trùng hợp."

Hắn đầu phi cơ toàn bộ cạo thành tóc húi cua, nhìn qua thật có tinh thần, chỉ là bị nắng gắt chiếu đen làn da còn chưa có khôi phục.

Đường Ôn chần chờ hai giây, trộm nhìn Hứa Hành Niên một cái, thấy anh mặt không biểu tình mà nhìn túi chocolate, không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước miếng.

Đang lúc cô muốn cùng hắn chào hỏi, Hứa Hành Niên đem túi trong tay đưa cho cô, nâng lên mắt nhìn nhạ mà nói: "Trường học lớn như vậy, không có gì là trùng hợp."

Đường Ôn: "....."

Anh nói..... Còn rất có đạo lý.

Tần Phong sắc mặt lạnh đi trong chớp mắt, lại thực nhanh chóng không dấu vết mà thu hồi, đem khuỷu tay để ở trên kệ để hàng, rũ mắt nói: "Buổi tối ăn chocolate đối với hàm răng không tốt."

"Cảm ơn đã nhắc nhở" Hứa Hành Niên lại từ trên giá bên cạnh cầm túi thạch trái cây cho cô, không chút để ý nói, "Em ấy đều là ban ngày ăn đồ ngọt, buổi tối chưa bao giờ chạm vào."

Ánh mắt anh cũng chưa dừng lại 1s ở trên người Tần Phong, thái độ bình thản, lời nói cũng là hoàn toàn không để lại cho quân địch một chút đường sống.

Tần Phong hiển nhiên có chút không vui, nhả lại mảy, nhưng như cũ nhẫn nại cười: "Truyện lần trước tớ nói với cậu, suy xét thế nào?"

Hứa Hành Niên thần sắc trầm xuống, lúc này mới nghiêng đầu nhẹ quét mắt liếc hắn một cái, lại đem ánh mắt dừng ở trên người Đường Ôn.

Đường Ôn bị hỏi ngốc, ngẩng đầu suy nghĩ trong chốc lát, mới nhớ tới chính là sự kiện kia "Làm bạn gái hắn".....

Nghiền ngẫm trong chốc lát lúc sau, cô quyết định vẫn là ăn ngay nói thật: "Cảm ơn cậu, nhưng là tớ thật sự có người mình thích rồi——"

Tần Phong lập tức cắt đứt lời nói của cô: "Hắn?" Nói xong liền đem ánh mắt dừng trên người Hứa Hành Niên.

Đường Ôn gật gật đầu.

Hắn khỏe miệng tươi cười rồi cuộc không duy trì được nữa.

Hứa Hành Niên cảm thấy không cần phải ở chỗ này lãng phí thời gian nữa, kéo tay Đường Ôn liền hướng phía ngoài đi, khoảnh khắc xoay người kia, Hứa Hành Niên liếc Tần Phong một cái, một cái liếc mắt kia lạnh như xuyên thấu lòng hắn, phảng phất như hàm băng.

Hắn chỉ cảm thấy lòng bàn chân như là dâng lên một trận gió lạnh, như có thứ gì đâm vào hắn khiến hắn phát run.

Nhìn hai người đi xa, Tần Phong liếm liếm môi, thực nhanh liền phục hồi tinh thần, cũng đồng thời ở phía sau đi theo, trong tay nắm một túi hồng trà.

Thời điểm trả tiền, Đường Ôn sớm đem tiền lẻ từ trong túi lấy ra trước, nhìn thu ngân quét mã, Hứa Hành Niên đem đồ uống trong tay cùng đồ ăn vặt của cô đặt ở cùng nhau, đứng ở cửa bên cạnh, giúp cô xếp đồ vào túi.

"Ba mươi hai." Thu ngân nói.

Cô cầm tiền đưa qua, lễ phép cảm ơn.

Tần Phong thấy toàn bộ quá trình, nhanh chóng mà thanh toán đồ uống, liền châm chọc mỉa mai mà nói: "Một người con nhà giàu có cũng không biết xấu hổ mà bắt nữ sinh trả tiền?"

Hứa Hành Niên nhấp môi không nói một lời, xách theo bao nylon hướng ngoài cửa bước đi, Tần Phong như cũ không cam lòng yếu thế, châm biếm một tiếng, ra cửa liền túm chặt cánh tay Đường Ôn: "Loại người này có cái gì mà cậu thích?"

Hứa Hành Niên đối với người ngoài luôn luôn cao lãnh, với loại người giống Tần Phong này càng khinh thường nhìn lại, người động phải điểm mấu chốt của anh, tự nhiên sẽ làm anh không thoải mái.

Nhưng anh còn chưa mở miệng, liền thấy Đường Ôn hất tay Tần Phong ra, lại trở tay "Bang" lập tức vỗ lên cánh tay hắn.

Cô lực đạo không tính nhỏ, tiếng vang đều khiến mọi người xung quanh chú ý.

Cánh tay truyền đến từng trận tê rát, Tần Phong nhìn Đường Ôn mặt đầy tức giận, hoàn toàn sừng sốt, tròn tròn mắt.

Này cùng cô trong trí là tiểu cô nương dịu ngoan mềm mại một chút cũng không giống nhau.

"Tớ không cho phép cậu nói như vậy!" Cô thanh âm như cũ là mềm mại kéo dài, nhưng ngữ khí lại giống lưỡi dao nháy mắt sắc bén.

Tần Phong cong khóe miệng, nói không ra lời.

"Anh ấy là người nào lòng tớ tự rõ ràng, không cần cậu nói cho tớ biết!"

Cô tức giận đến mặt đều đỏ, nhặng đầu gào lên vài câu, cũng mặc kệ Tần Phong phản ứng gì, lôi kéo Hứa Hành Niên giận dữ rời đi.

Cứ như vậy lôi kéo anh đi rất xa, còn chưa tới khu dạy học, Đường Ôn nháy mắt liền biến thành bóng cao su xù hơi, khẽ chậm rãi, có chút không dám nhìn Hứa Hành Niên.

Lại nói tiếp, lớn như vậy, cô trước nay cũng chưa phát giận quá mức, có đôi khi thích cùng Hứa Hành Niên giận dỗi một chút, nhưng trước nay không thật sự cùng người khác cãi nhau qua.....

Như vậy nghĩ nghĩ, cô trong lòng lại có chút thấp thòm, Hứa Hành Niên sẽ không cảm thấy cô vừa rồi quá bạo lực đi nha.....

Gió đêm từ từ mà thổi tới bên tai cô, có chút ngứa, không ngờ cô mới vừa buông tay không bao lâu, Hứa Hành Niên lại bắt lấy.

Lòng bàn tay ấm áp dọc theo cánh tay mạch lạc kéo dài đến ngực, Đường Ôn ngăn người, đèn đường bật sáng, nâng mắt lên nhìn anh.

Anh rũ xuống mi mắt, đáy mắt như chứa hàng ngàn vì sao, lập tức liền chọc trúng cô.

Đường Ôn liếm liếm môi khô cạn, nắm tay, dứt quãng giải thích nói: "Nghe được cậu ấy nói anh như vậy.....Em cũng không biết sao lại thế này, đại nào đột nhiên liền không có biện pháp suy nghĩ, liền..... Đánh cậu ấy."

"Anh như vậy rất tốt, em nghĩ không cho bất luận kẻ nào hiểu lầm anh."

Cô thanh âm ôn nhu mềm mại, đêm hè trong gió thoang thoang mùi hương quện với nhau, chậm rãi như thấm vào lòng anh.

Hứa Hành Niên trầm mặc một lát, bất động thanh sắc mà ngăn chặn ý cười, nhéo tay cô nói: "Anh thật cao hứng."

Cô chớp chớp mắt: "..... Thật vậy chăng?"

Anh gật đầu: "Những người khác đều không quan trọng, anh chỉ để ý em nghĩ như thế nào."

Đèn đường chiếu sáng cả con đường, mà con người anh lại như là ở một hồ nước ôn nhu, như sắp tràn ra.

Đường Ôn ngơ ngác mà nhìn anh, phảng phất sắp lún sâu vào đó.

*

Giáo viên dạy sắp phải chia tay rồi, lớp trưởng an bài các bạn học cầm giấy bút, cùng đi sân thể dục làm biểu ngữ "Cảm ơn lão sư".

Thời điểm xếp hàng, bên cạnh cô có nam sinh cao ráo khẽ chậm rãi mà chọc cô một chút, cô nghi hoặc mà nhìn qua, phát hiện thế nhưng là Khâu Nhạc.

Không đợi cô mở miệng, hắn liền chỉ chỉ đằng sau, ánh mắt xem qua, quả nhiên thấy Hứa Hành Niên.

Bọn họ thế nhưng là cùng đội ngũ của Hứa Hành Niên ở cạnh nhau.

Cô có ý đứng loạn vị trí, chậm rì rì đi về phía sau xếp hàng, đứng ở phía bên phải cô, Tống Tử San thấy cô lén lút, túm chặt cô.

"Hừ ——" tiểu cô nương nheo lại mắt cười, trộm chỉ chỉ vị trí Hứa Hành Niên vị trí.

Tống Tử San hiểu rõ, trêu ghẹo nói: "Nhìn tiền đồ này của cậu đi."

Hai người rốt cuộc đứng ở một bên, thấy anh nhìn chăm chăm vào phía trước, tiểu cô nương đứng ở bên trái anh, lặng lẽ đem bàn tay đến sau eo anh, nhẹ nhàng chọc một chút, lại nhanh chóng thu hồi tay.

Chọc một chút khiến cô thực vui vẻ.

"Chen qua tới không dễ dàng đi?" Anh đột nhiên vân đạm phong khinh mà mở miệng.

"???" Anh thấy.

Cô vừa định phản bác, mắt thấy được chủ nhiệm đột nhiên từ phía sau cô đi tới, sợ tới mức cô giật mình run lên một cái, bút trong tay đều rơi xuống đất.

Vừa vặn đến bên chân Hứa Hành Niên.

Đường Ôn mím miệng, trong lòng âm thầm tức giận thế nhưng bút cũng cùng cô đối nghịch.

Hứa Hành Niên đè ép khóe miệng muốn cười, cúi đầu đem bút của cô nhặt lên, đưa qua.

Thực mau liền đến bọn họ, hai người vừa lúc dựa gần, thân hình cao chênh lệch cách xa.

Tiểu cô nương đuổi quá cánh tay, muốn đem tên mình cùng tên anh viết ở bên nhau, nhưng là nỗ lực thật lâu cũng là phí công.

Cô lặng lẽ chọc chọc eo anh, cầu xin nói:

"Anh cong lưng viết được không?"

"Ngà?"

Đường Ôn mặt đỏ hồng, nhỏ giọng nói: "Em với không tới."

Anh cười cười, quả thực cong eo.

Phía sau, Chủ Nhiệm Giáo Dục trùng hợp dùng camera đem một màn này lưu lại.

*

Giáo viên Ngữ văn quyết định ở tiết dạy của mình rút ra một ngày tự học, cùng các bạn học tổ chức buổi liên hoan nhỏ, ủy thác giao cho Đường Ôn cùng Tống Tử San đi siêu thị mua sắm một ít đồ ăn vặt.

Thừa dịp thời gian nghỉ trưa, hai người mua thật nhiều đồ trở về, thời điểm đi đến khu dạy học Tống Tử San đột nhiên bụng đau, chịu đựng không được, đành phải khom lưng cùng cô tách ra.

Mà Đường Ôn cũng nhớ tới còn có chuyển phát nhanh chưa có lấy, liền một mình đi.

Thời tiết như cũ nóng giống cái lò chung, gió cũng đều mệt mỏi mà nghỉ ngơi chân.

Đi dưới trời nắng nóng, Đường Ôn cầm theo một túi đồ ăn vặt thật to đi đến trường học lấy chuyển phát nhanh, bước đến bậc thang gỗ gõ nhẹ cửa, ngọt ngào ôn nhu tiếng nói: "Sur phó, hôm nay chuyển phát nhanh tới rồi sao?"

Mồ hôi từ sườn mặt chảy xuống, một ít mồ hôi che kín cánh mũi, cô thở ra một hơi, đem tay trái trọng lượng đổi đến tay phải, dùng mu bàn tay tùy ý cọ một chút mồ hôi sền sệt trên má, nghiêng đầu ở cửa trước nhìn lại.

Lúc này cửa "Chi ——" một tiếng từ bên trong kéo ra, một cái tay mảnh khảnh, thân ảnh cao lãnh, khớp xương rõ ràng, ánh mắt yên lặng dừng ở trên người cô.

Cảm nhận được trên đỉnh đầu có tầm mắt nóng rực, Đường Ôn khẽ liếm một chút môi khô, chậm rãi ngừng đầu.

Hứa Hành Niên thân hình thon dài, hình dáng giống như điêu khắc vô cùng tinh xảo, cổ tay áo tay phải tùy ý đút ở túi quần đồng phục màu đen, mặt mày thâm thúy.

Đường Ôn nao nao, làm như kinh ngạc trước mắt, người thế nhưng xuất hiện ở chỗ này, còn chưa mở miệng, liền nghe được anh lười nhác, ngữ khí nhẹ nhàng vang lên ——

"Thẻ học sinh."

Sạch sẽ, tiếng nói giống như âm thanh từ chỗ cao chảy xuống, rơi vào mặt nước, cuối cùng hòa tan ở một mảnh hồ yên tĩnh, tản ra nhẹ nhàng gọn sóng.

Đường Ôn ngẩn ra trong chốc lát, lại bình tĩnh "À" một tiếng, bị nắng gắt chiếu khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, nản lòng, nhúu lại mi mắt: "Phải dùng thẻ học sinh sao?"

Hứa Hành Niên rũ xuống mắt, lúc này mới chú ý tới cô, trong tay cầm một túi to —— nhét đầy túi với các màu sắc sặc sỡ, hoá đơn mua sắm của siêu thị

trường thuận tay nhét vào, nữ sinh khuôn mặt bị mặt trời chói chang chiếu thành đỏ bừng, xách theo túi lớn khiến ngón tay tái nhợt như tờ giấy, chỉ có khớp xương chỗ bị đồ nặng thít chặt ra lại xuất hiện vết hằn đỏ.

Hứa Hành Niên nhú nhú mày, ngón cái vuốt ve then cửa, chân dài bước xuống một bậc thang, cong lưng tiếp nhận túi trong tay Đường Ôn ——

"Như thế nào mua nhiều đồ như vậy?"

Đường Ôn cười hì hì nói: "Ngày mai buổi chiều tự học, chúng ta sẽ liên hoan, đây là giúp lão sư mua cho các bạn học."

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.